

കാവന കാളബുദ്ധി

24

2004 മെയ് - ജൂലായ്

കാവന കാളമുട്ടി

(എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖപത്രം)

പുസ്തകം 6

ലക്കം 4

വില 15 രൂപ

ചീഫ്‌റൂഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. ആർ. രാജവവാരിയർ

മാനോജിംഗ് ഏഡിറ്റർ :

പ്രോഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സിക്യൂട്ടീവ് ഏഡിറ്റർ : (ഓൺലൈൻ)

എം.എം. സചീറേൻ

മുഖിയേഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻവി കൃഷ്ണവാരിയർ സമാരകട്ട്
(ഒജി. 440 / 92)

കോട്ടയ്‌ക്കൽ - 676 503.

കാവറ കാളമുട്ടി

രാത്രെമാസിക

ഒറ്റപ്പതി - 15.00
വാർഷിക വർഷിസംഖ്യ - 60.00
(വിഭാഗങ്ങൾ - 15 ഡോളർ)

എൻഡി കൃഷ്ണവാരാലിയർ (സ്റ്റാരക്ട്രെസ്
(രജി. 440 / 92)
കോട്ടയംകാൽ - 676 503.

ഉള്ളടക്കം

മുൻകുറി 7

ലേവന്നങ്ങൾ

ഓരോരോ ഒഴുക്കുകൾ 9 കെ.പി.ശക്രൻ

മിനിക്കവിതകൾ 18 പി. ആർ. വിജയകുമാർ

സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ 19 സി. വി. സുഡിനേൻ

അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസം - സപ്പനവും യാമാർത്തവും 31 കെ. പി. വിജയൻ

കാവ്യഭാഷയെപ്പറ്റി 43 ഏറ്റുമാനുർ സോമദാസൻ

വാഴക്കുല, പുത്രൻകലം, അരിവാള് 48 ദേശ.നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കൊന്യുകൾ 75 മുകുന്നൻ മാഞ്ചോട്ടൽ

വിവർത്തനത്തിൽ ഒരു വ്യത്യസ്ത മാർഗ്ഗം ഭാഷയ ആസ്പദമാക്കി ഒരുലോകനാ 77 ദൈപാഹ.കെ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കവിത

ഒഴുക്ക് 17 സരിത കെ. ആർ.

സ്വന്നഹംകാണ്ട് ചുവന്നുപോയ
ഒരു കവിത 17 ശ്രീജിത്ത് അതിയല്ലൂർ

മനർഥ് 64 ഹരികിഷേഖർ എസ്.

മാശിപ്പിംഗ്രന് 65 പി.മധു

മൃംഗന്ധം 67 പി. എൻ. വിജയൻ

നീതിപീഠം 69 മാട്ടേരി നീലകണ്ഠൻ

വർണ്ണങ്ങൾ 70 പി. പത്മാവതി

അതിന്റിയധ്യാനം 71 കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ഒക്കപ്പറ്റി 82

വായനമുറി 30 , 83

കത്തുകൾ 6

സംഭരിതങ്ങളി ക്യപ...

22-ാം കവനക്കമുദിയിലെ പ്രോഫ.കെ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻന്റെ കത്തിൽ, ഉദ്ദശ്യപദ്ധതിന്റെ ഉത്തരാർധം (ജംഭരിപുകുബിവര.....എന്നു പുരിപ്പിച്ചത് കരുണാകര മാരാരാണെന്നുകാണുന്നു.

എന്നാൽ, 1914ൽ P.S. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി എഴിറ്റു ചെയ്ത തൃശ്ശൂർ മംഗളോദയം പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘ശ്രീകൃഷ്ണവിജയ:’ എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ അവതാരിക (അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി- 15 -10 -1914) യിൽ ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാർധം പുരിപ്പിച്ചത് ശക്രകവിയാണെന്നുകാണുന്നു. ഈപ്പറം ശക്രമാരാണെന്നും കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

കുന്നിമതി

22-ാം കവനക്കമുദിയിലെ കുഞ്ഞുമ്പ്പികവിതാസാദനത്തിൽ,

“ഈത്തിരിയുഭേദാരുകുനിക്കുരുവിന്

എത്തറന്മ്പിനിരം

കാക്കരുപ്പും മുക്കാച്ചുപ്പും

കാണാനെന്നതുരസം

എന്നതിനൊപ്പം-

‘ഇന്തനിലേന രാഗാസ്തി

പത്രരാഗേന നിലിമാ

ഉദയം മയി ഭാതിതി

ഹന ഗത്തജാവിജ്യംഭതേ’

“കറുത്തക്ലിൽ ചോപ്പിലി

കറുപ്പാച്ചാനക്ലിലും

രണ്ടുമുണ്ടനിലേനോർത്തി-

ടുന്പോ! കുന്നിമതിക്കയാം’.

ഓർത്തപ്പോൾ രസംകുടി.

(മുകുന്ദൻ, മാഞ്ചോട്ടറി)

ശ്രേഷ്ഠ 97-ാം പേജിൽ

കാര്യല്പത്രം

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

നമ്മുടെ നാടിന്റെ രാഖ്ഷ്മിയം ഇന്ത്യ എന്ന കേന്ദ്രബിന്ദുവിൽ നിന്നു തെറ്റി, കേവലം പ്രാദേശികങ്ങളും അതിലേരെ സ്ഥാപിതതാ ല്പവ്യാധിഷ്ഠിതങ്ങളുമായ സമർപ്പണം ഉല്ലേഖ വിടിച്ചുപറിക്കു ടുക്കെട്ടിലേക്ക് മാറികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കേരളം ഈ പ്രതിസന്ധി യിൽചേരുന്ന വിണിട്ട് ഉശാബ്ദങ്ങളായി. കേന്ദ്രത്തിലും, ഇനി ഇതിൽ നിന്ന് മോചനമില്ല. മറ്റു പല സംസ്ഥാനങ്ങളും അവിടെ എത്തിക്കു ശിഞ്ഞു. ശേഷിച്ചുള്ളവയും, ഏററെയും പോവും മുന്ന്, അവിടെത്തെന്നയാണെത്തിച്ചേരുക.

കേരളത്തിൽ, കോൺഗ്രസ്സ് “അയേ” ആയിട്ട് ഏറെയായി. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്, നാല്, അഞ്ച്- ഗ്രൂപ്പുകളും. കേരളകോൺഗ്രസ്സ് A-B-C-Dകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആദർശങ്ങളും അടിത്തായുള്ളവയാണെന്ന് പറയാൻ വിഷമം. വടക്കൻ കേരളത്തിലെ സാധാരണക്കാരന് ഏറെ പരിചയമില്ലാത്ത ആരോസ്പിക്കുമുണ്ട് എബിസികൾ. അതിനൊക്കെപ്പുറമെയാണ് ‘രാഘവൻ’, ‘ഗാർ’ തുടങ്ങിയ കക്ഷികൾ. പടലപിരിഞ്ഞകക്ഷികൾവേറെയുമുണ്ട്. പുതിയ ഒറ്റയാൻ കക്ഷികൾ ഇനിയും രൂപം കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. ഇവർക്കൊക്കെ, അധികാരക്ക്ഷേരയിൽനിന്നുണ്ടെന്നായി, നാടിന്റെ പൊതുനയയിലേയ്ക്ക് വേരോട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും വിശിഷ്ടാദർശമുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞാൽ, അവയുടെ നേതാക്കന്മാർപ്പോലും ഉള്ളുകാണ്ടുചിരിക്കും.

‘നമ്മുടെ നാട്’ എന്ന വികാരമാണ് ഇതിന്റെ എല്ലാം അടിയിൽ എന്ന് എത്ര ആവർത്തിച്ച് ഓതിയിട്ടും ബോധ്യമാവുന്നില്ല. ഈ ദൃഃസ്ഥിതിയുടെ ഫലം കേരളം അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്, നട

പറഞ്ഞപോലെ, ദശാബ്ദങ്ങളായി. ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യയുടെ മൊത്തം ശരീരത്തിൽ ഇത് പരക്കെ പടർന്നു വേരുന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിടി ചുപറി- പക്ഷുവെപ്പുസംഘങ്ങളുടെ ബലാൺക്കാരത്തിന് വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഒരു നാടു മുഴുക്കെ. ഇന്ത്യയുടെ ഏറ്റവും പുതിയ ബധിജ്ഞിലെ പാക്കേജുകളും സ്പെഷൽ പദ്ധതികളും മാത്രം മതി ഇപ്പറമ്പത്തിനെ സാധ്യകരിക്കാൻ. നാം എവിടെയ്ക്കാണ് പുന്നരാഗമിക്കുന്നത്?

ജാതി-മതാനന്മംങ്ങളിലേയ്ക്കും, മഹാകവി ഇടയ്ക്കുന്ന ഭാഷയിൽ, മറ്റു ബിംബിസാരമാരുടെ യാഗശാലകളിലേയ്ക്കും തെളിക്കുപെടുന്ന ‘അജകിശോര’ അളായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, സാധാരണ ജനം. ‘ഉശാൻതാടി- തോർജ്ജുശ്വി’കൾ വിവിധയാഗശാലകളിൽ കാർമ്മികനാരോ അവരുടെ കഴകക്കാരോ ആവും പോൾ ആർക്കും മറ്റാനും ചിന്തിക്കേണ്ട വേവലാതിയുമില്ല. ശേഷിക്കുന്ന ‘മഹാർഷി മാർ,’ (വിണ്ണം, ഇടയ്ക്കുന്ന ഭാഷയിൽ) ‘പദ്മാസനത്തിലിരിപ്പിം തുടമേൽ മലൻന കൈയും പകുതിചിമ്മിയക്ക്രൂമായി, തികഞ്ഞ ‘ആർഷയുന’ത്തിലും.

ഇത്തരം യാഗശാലകളേയും താപസവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും, വെളിയടയ്ക്കു പിന്നിലിരുന്ന്, നിർമ്മിച്ച് പാലിച്ചോളുക, എന്നത് രാജധാനിയിൽ ആർത്ഥിക്കുന്നതാണ്. ഈന് ‘രാജധാനിഃ പക്ഷുവെപ്പുകാരിൽ നിക്ഷിപ്തമാണാല്ലോ. പക്ഷേ, ഒരു വ്യത്യാസംമാത്രം. താപസവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കും മറ്റും രാജാവ് നിർമ്മിച്ച് പാലിച്ചുകൊള്ളണം എന്ന് കൗഢല്ലും പറയും രാജാവ് നേരിട്ട് രംഗത്തുവരണമെന്ന് ഒരിടത്തും പറയുന്നില്ല. തെന്തു കിങ്ങരുമാരെക്കാണ്ക് എല്ലാം നടത്തിക്കുകയേ ചെയ്യണ്ടതുള്ളൂ. ഇന്നത്തെ ‘രാജാക്കന്നാർ’ പരസ്പരം മരംഗിക്കുക, യാഗാദികളിലെ നാടമുറിക്കുന്നതിലും താപസവ്യഞ്ജനപാദത്തിർത്ഥങ്ങൾ തിലുമാണ്. ആഗസ്റ്റികളായ അജകിശോരങ്ങളെ (‘യാഗശാലയിലേയ്ക്കു നടക്കുവി/ നാഗസ്റ്റികളാമാടുകളെ’ ഇടയ്ക്കരി) ചിന്നാശല്യമില്ലാത്തവരാക്കി ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടുനടക്കാൻ ഇത്തരം ‘തരികിട’കൾ വേണം എന്നത് കാലനിരപേക്ഷമായ കൗഢല്ലുതന്നേ.

‘ഹാ! എന്തു നാട്?’ എന്ന തേങ്ങലിനെ സഹതാപാർഹമായ ഒരു കേവലഹലിതമാക്കാനും നമുക്കെന്നിയാമല്ലോ!

ഓരോരോ ഒഴുക്കുകൾ

(എൻ. വി. ടെസ്റ്റിന്റെ ഹരിപ്പാട്ട് ക്യാമ്പിൽ നടന്ന ചന്ദ്രഭ്യാസത്തിലോ
ലഭിച്ച ഇനങ്ങളുടെ എളീയ അവലോകനം)

കെ.പി.ശക്രൻ

ക്യാമ്പിന്റെ രണ്ടാം ദിവസം, രാവിലെ ചാറ്റമഴയിലേയ്ക്കു
ചാഞ്ചയുന്നിന് ചായ മോന്തുന നേരത്താണ് രാമകൃഷ്ണനെനയും സചീ
ദേനയും ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിച്ചത്. ഓ. ഇനു വെകുന്നേരം രചനാ
ഭ്യാസം നടത്തണമല്ലോ, ഒരു വിഷയം വേണ്ടോ?.....വെറും നിമിത്തം
എന നിലപാടേ വിഷയത്തെസംബന്ധിച്ച് തങ്ങൾ എടുക്കാറുള്ളൂ.
അതിനാൽ എല്ലാ കൊല്ലവും സംഗതി ഇങ്ങനെയെങ്കെത്തനെ.

ഇത്തവണ ഇടയ്രേതിയാണല്ലോ ക്യാമ്പിലെ കമാപുരുഷൻ.
അതുകൊണ്ടാണെന്നു കരുതട്ട്, പുശ്രയാഴുകുന്നതിന്റെ ആശയം മന
സ്ഥിൽ പൊടിച്ചുവന്നു. ഞാൻ അതവതതിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ആട്ടട, ഏതു
ഭാഗത്തുവേണം ഉള്ളനൽ എന്നായി ആലോചന 'പുഴ' എന കർത്തു
ഭാഗത്തോ അതോ 'ഒഴുകുന്നു' എന ക്രിയാഭാഗത്തോ?....ഒടുക്കം, രാമ
കൃഷ്ണൻ പോംവഴി ഉരുത്തിരിച്ചു. 'ഒഴുക്' എന്നെങ്കു കൊടുക്കാം,
കർത്താവും ക്രിയയും ഒക്കെ അതിൽ ഒരു അംഗി കോളു
മല്ലോ...അതോടെ പ്രശ്നം തീരുന്നു. പല മാനങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രസരി
ക്കാൻ വകയുള്ളതാണ് വിഷയം എന വിശ്വാസത്തോടെ, തങ്ങൾ
മറ്റു തിരക്കുകളിൽ വ്യാപ്തതരാകയും ചെയ്തു.

കണക്കുകുടലുകൾ എന്ന പിഴച്ചില്ല എന്ന് 'അഭ്യാസ'ങ്ങളുടെ
ആദ്യവായനയിൽത്തന്നെ എത്താണ്ടു ദോധ്യമായി. ഇടയ്ക്കു പറയട്ട.
മുൻ കൊല്ലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച്, അംഗങ്ങൾ കുറേക്കുടി സമനിലനോ
ടെയാണ് 'അഭ്യാസ'ത്തിൽ പകാളികളായത്. കവിത എന്നത് ഇപ്പേ
കാരം നിർദ്ദിഷ്ടവിഷയത്തെ ഉപജീവിച്ച് നിശ്ചിതസമയത്തിനകം ചീ
കാവുന്നതാണോ എന സൈഖാനികസങ്കാചമൊന്നും അവരെ പരി
ഭേദിപ്പിച്ചില്ല. കിട്ടിയ ഇനങ്ങളുടെ എല്ലം ദോക്കുമ്പോൾ, രണ്ടാം
മുന്നോ പേര് എഴുതാതിരുന്നിട്ടുണ്ടാവാം. അതു സാരമില്ല. സാരം,
പതിമുന്നുപേര് എഴുതി എന്നതുതന്നെ. ഇവരിൽ മുന്നുപേര്, ഒന്നല്ല,
രണ്ടുവിതം രചനകൾ കൊണ്ട് തങ്ങളെ വിസ്മിതരാകിയിരിക്കുന്നു.

ഇതരമെരുദ്യാസം നടത്തുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സുഹൃത്തുകൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നല്ലോ സുചന? ഇതു ഞങ്ങളെ തികച്ചും കുതാർത്ഥരാക്കുന്നു.

അതോ, യോഗം ധ്യാനം എന്നല്ലാം പെരുപ്പിച്ചുപറയാറുള്ള വല്ലാരു ‘അസ്കിത’യുടെയും ലക്ഷ്യം പുറത്തെയ്ക്കു പ്രകാശിപ്പിക്കാതെ, മികവെരും ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ രചന പുർത്തിയാക്കുകയായിരുന്നു. നല്ല മഴ, ‘പരിണാമരമണിയം’ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാൻ പറ്റാത്ത വിധം, ദിവസത്തിന്റെ ചിരക് നന്നതുകൂതിൽനിരുന്നു. അതരീകഷം ഉൾമേഖം ശ്രസിക്കുന്നില്ല. രചനയ്ക്കാവശ്യമായ ഉംഖജം, ഉൾവലിഞ്ഞ് ഓരോരുത്തരും സ്വയം സരുപിക്കേണ്ട നില. ഇതിനു വിധിക്കപ്പെട്ട ഏകാന്തര, ഇരങ്ങിയുല്ലാത്തത്. ഒന്നും പരീക്ഷിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത പാകം. പോരാത്തതിന്, ശിക്ഷയ്ക്ക് ഇരകളല്ലാത്ത ഞങ്ങളാൽ ചിലർ ചുറ്റും വെടിവട്ടം പൊടിപൊടിക്കയാണുതാനും! എനിക്കും, വിശേഷിച്ച് അങ്ങലാപ്പാനും കുടാതെ, ഈ സുഹൃത്തുകൾ ഇരുന്നെന്നാണ്.

“ചട്ട സമാധിയിലേർപ്പെടുമായോഗിക്കു
പട്ടണനടക്കത്തും പർവതഗുഹാനരം!”

എന്ന സ്വന്നം ഇരട്ടിക്ക് ഇത്ര വ്യാപകമായ ഒരു സാക്ഷാത്കാരം മഹാകവി വളർത്തേണ്ട സ്വപ്നം കണ്ടിട്ടയുണ്ടാവില്ല!

പിറ്റേനു രാവിലെ ഈ ‘അദ്യാസ’ങ്ങളിലൂടെ ആദ്യമായി കണ്ണാടിക്കുക എന്നത്, എന്നതേയും പോലെ, ഈ വർഷവും എൻ്റെ ധന്യതയായിരുന്നു. വലിയ സന്തോഷം, മികവെരും ഏകക്കാണ്ഡസമീപനം തന്നെ. വിഷയത്തിന്റെ അകിട്ടിൽ വേണ്ടും വല്ലോ ചെന്നുമുട്ടുക, നിലിനസാധ്യതകൾ അതിൽനിന്നു ചുരത്തിക്കുക. ഈ ദിവസ മുൻവർഷങ്ങളിലേക്കാൾ സരളമായി ചിലർ ഉദാഹരിക്കുന്നു. രചനാദ്യാസം എന്ന ആർപ്പാടിനെ ഉപഹസിച്ച്, നിയുക്തകർമ്മത്തിൽനിന്ന് തന്റപൂർവ്വം ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ ഒരാളും മുതിർന്നുകണ്ടില്ല.

ഒഴുക്ക് ഇജുവായി പുഴയോടിണക്കിയത് ഒരു സുഹൃത്തുമാത്രം. ‘ഒരു പുഴ ഒഴുകിയൊടുങ്ങുമ്പോൾ’ എന്ന ശീർഷകത്തിനു താഴെക്കലേപം

‘പുൽക്കാടുകൾക്കിടയിലുള്ള
പാതയിലൂടെ എന്നോട്ടോ

അകന്നു പോകുമ്പോൾ
അറിയാതെ കിതയ്ക്കാറുള്ള'

പുഴയുടെ ഇടർച്ച സ്വരപ്പെടുത്തിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. 'നിന്മി ഫലയ്ക്ക് ഒഴുകിച്ചേർന്നിട്ടുമതിയായിരുന്നു' തന്റെ വരൾച്ചയും ഉണ്ടാവും എന്ന വൈവശ്യം അതിൽ സ്ഥമുതിക്കുന്നു.

'കടലിലേയ്ക്കാണേന്നറിഞ്ഞിട്ടും
നിർത്താനാവാതെ
തടിയും തടഞ്ഞും
മുടിയും മുടിഞ്ഞും'

അങ്ങനെയാണെന തുടരുന്ന 'ഒഴുകി'ലുടെ ആത്മനിഷ്ഠംമായ എന്നോ സംവേദനം ചെയ്യാനാണ് സന്നോഷ്ട് കോറമംഗലം ആയുന്നത് എന്നു തോന്നുന്നു.

'തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്നെ
അറിഞ്ഞിരുന്നല്ലോ
തിരിച്ചുപോക്ക്
ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ലെന്ന്'

എന്ന സാക്ഷ്യം അതിന് ആവേശം കൂടുന്നു.

'പരഞ്ഞമീൻ പിടച്ചിലിന്റെ
ജലലിപികൾ എന്നും
ബാക്കിയാവില്ല'

എന്ന ബോധ്യം അതിൽ അപൂർവ്വതയും ചേർക്കുന്നു. എന്നാൽ അംഭുതം അതല്ല; ഇതിൽനിന്നു തീർത്തും വൃത്യസ്തമായി, തികച്ചും കാലികമായ സാംഗത്യമുള്ള വേറൊരു മാനവും ഒഴുക് എന്ന വിഷയത്തിൽനിന്ന് ഈ സുഹൃത്തിന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുകിട്ടുന്നു. 'എന്തെ മലയാളം'വും 'മധ്യരം മലയാളം'വുമൊക്കെ ഏകാണ്ഡപിടിക്കുന്ന സന്ദർഭമേല്ല. എന്നിട്ടോ മലയാളത്തിന്റെ വിഡി, കുർത്ത അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് സന്നോഷ്ട് കുറിച്ചിട്ടുന്നു. 'വേരടക്കം പിച്ചുതെടുത്ത്, ഒരു പിടി മണ്ണുപോലും ബാക്കി വെയ്ക്കാതെ, എന്തെ മലയാളം ഒഴുകിൽപ്പെടു, കടലേബാധുക്കിൽപ്പെടു!'

ആത്മനിഷ്ഠംതന്നെയാവാം ഇനിയും ചില പാരിചരണങ്ങൾ. അങ്ങനെ എന്നല്ല, എന്നും ഉറച്ചുപറയാൻ നിബൃത്തിയില്ലാത്ത അവസ്ഥയിലാണ് രോഷ്ടനി സ്വപ്ന എന്നെ എത്തിച്ചേര്. 'ഹാർട്ട് അറ്റാക്ക്' എന്ന രചനയിലൂടെ ഒഴുകിനെ ഹൃദയം മിടിക്കുന്നതും നിലക്കുന്നതുമായ ശ്രദ്ധലിലേയ്ക്കു കൊള്ളുന്നതുക എന്നത് സാധാരണനിലയ്ക്ക്

അപ്രതിക്ഷിതമായ ഒരു സംശയത്തെന്ന്. 'മിടിക്കാത്തുകര്ത്തസഞ്ചിയായ് ഹൃദയം പകരം നിറ്റിബ്ദിത്' യിൽ പൊടുന്നെന അടിയുന്നോൾ ഈ രചനയുടെ ആഖ്യാതം ണ്ണാൻറിയുന്നു. പകേഷ ആ ആഖ്യാതത്തിന്റെ അസന്നിഗ്രഹയ്ക്ക് അടിവരയിടാൻ വയ്ക്കു... അർത്ഥാത്തിന്റെ അബാധിതമായ ശില്പം സ്വപ്നയുടെ വാക്കുകളിൽനിന്ന് എന്നിക്കു വാർന്നു കിട്ടുന്നില്ല ഈതു പുതിയ പ്രശ്നമല്ല. എന്നിൽ തരംഗങ്ങൾപ്പറ്റിനിന്നു പിടി തരുന്നതല്ല ഈത്തരം പ്രകരണങ്ങൾ എന്ന അനുഭവം മുമ്പും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ, 'ഈലയിൽ ഇള്ളം വെള്ള പാകിയ ചന്ദന പച്ചയിലേയ്ക്കു പടരും സമൃദ്ധി' എന്ന് ഇവിടെ ലഭിക്കുന്ന ലോലമായ സ്വർണ്ണം എങ്ങനെ ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നാണെന്നു അഭ്യന്തരിക്കുന്നതു.

ആത്മനിഷ്ഠന്തയുടെ പേരാവമായ മാത്യുകയാവാം മായാഗ്രാവി ദരാജിന്റെ 'ഒഴുക്'. എന്നു ഭാവബന്ധങ്ങളാണോ, എൻ.വി.യുടെ 'കനി മഴ' അയവിറക്കാൻ ഇതിന്റെ ആദ്യവായ നതെന്ന ഇടവരുത്തി. 'നേർത്ത നാരുപോൾ' എന്നുന്ന മഴ, 'തിവണ്ണിമുറിക്കപ്പുറം നിംബു വിരൽത്തെതാട തണ്ണുപ്പിൽ ഉള്ളകുരുങ്ങിപ്പുറിഞ്ഞത്തിൻ വേദന'യുമായി താൻ മാംകുന്നു. 'പുറംകാംചക്കളിൽ മനം കോർത്തിരിക്കാമെകിലും, അതിനു കഴിയാതെ തരുള്ള മനസ്സ് അനുഭവിച്ചരിയുന്നു. 'നിന്നൊയീ യാത്രയിൽ പിന്നെയും പിന്നെയും ഒഴുകിപ്പുരത്തുനതിന്റെ അഗാധ സുവം....'നോക്കുക, ഒഴുകിന് ഈ സുഹൃത്തുപകരുന്ന വിലോലവും നിശ്ചയവുമായ വിതാനം.

'നിർച്ചിന്തകൾ' എന്ന് സന്ധിയിലും സമാസത്തിലും അസ്വനിം സൃഷ്ടിക്കുന്ന രചനയാണ് സ്ഥിത സമർപ്പിച്ചത്. പകേഷ സന്ധിക്കും സമാസത്തിനും അതിതമായി എന്നൊക്കെ കിടക്കുന്നു കവിതയിൽ അനുഭവിക്കാൻ! 'മഴക്കുറുന്നുകളുടെ കണ്ണുപൊത്തികളി' 'വേലിപൊടിച്ചാടിയ കുഞ്ഞുടുപ്പ്'- ഈങ്ങനെ, ഈ നിലയ്ക്ക് വിഭവസമുദ്ധമാണ് 'നിർച്ചിന്തകൾ' 'ഓട്ടക്കാലണായുടെ ദ്രോക്കാംച കുട്ടഞ്ഞിൽ വേറിട്ടു നില്ക്കുന്നു. പണ്ഡു തെങ്ങളുടെയൊക്കെ ബാല്യത്തിന്റെ കൗതുകമായിരുന്നു ഓട്ടക്കാലണം. അതുതരാതരം പോലെ വിരൽത്തുസിൽ ഈ കുന്ന മോതിരവും നിലത്തുരുളുന്ന കുട്ടിച്ചുക്കവും നോട്ടത്തിനു സുക്ഷ്മമത പകരുന്ന ദുരദർശിനിയും എല്ലാമായി വേഷം മാറിപ്പോന്നു. ഈള്ളം പ്രായക്കാരിയായ സ്ഥിത ഈ നിധി എവിടെനു കൂഴിച്ചേടുത്തു, ആവോ !.....

'കയറുപൊട്ടിത്തുങ്ങിയാടിയ
നിംബന്നാരോണപ്പാടിൽ

മുട്ടേതെന്തു കിനിഞ്ഞിരങ്ങിയ
ചെവരത്തിച്ചുന്ന'വും

ഇവിടെ നുകരാം ഇന്നലെകൾ തനിൽനിന്ന് അകനുമാറിയ നീർക്കുളിരാം എന്ന തരളമായ നിശാസമാവാം അപൂർവമായ ഈ ചെന്തുവാഹിക്കുന്നത്. എന്തേന്തു നിഗമനം വണിയിതമല്ല, നേരത്തെ രോഷ്ടി സ്വപ്നതയുടെ കവിതയിൽ കണ്ടതുപോലെ, കല്പനകളെ ഇണക്കി നിയതമായ അവബോധത്തിലേയക്കു നയിക്കാൻ രൂപ പക്ഷേ ഇവിടെയും നേരിട്ടുന്നു കുറച്ചുക്കൈ എന്നുകം. എന്നാൽ രൂപ കാര്യം വണിയിതമാണ്. ഈ 'അഭ്യാസ'ങ്ങളു അടുത്ത വീർപ്പിൽത്തനെ പടിഞ്ഞിരുന്നു പരിശോധിക്കുക എന്നത് എനിക്ക് എല്ലാത്തവണയും രൂപവല്ലെങ്കിലും അതുപരിശോധിക്കുക. ആ തളർച്ചയ്ക്കുള്ള തലോടലായി, പക്ഷേ, വല്ലോരു വിചിത്രസംവേദനത്തിന്റെയും സ്വപർശം വീണുകിട്ടിയവയിൽ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത് സ്മിതയുടെ 'കയറുപൊട്ടിത്തുങ്ങിയാടിയ നീണ്ടാരോണപ്പാട്' എന്ന നിസ്തുലമായ രൂപകംതനെ.

'മോഹമുകിലുകളും മോഹപ്പിവകളും' രാജേഷ്ണിൻ്റെ ചെന്തയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ പാറി നടക്കുന്നു. അഞ്ചോടു പ്രവേശിക്കാൻ താൻ പ്രലോഭിതനാവുന്നില്ല. എങ്കിലും, 'ഉള്ളിൽ ചെങ്കനലുമായി അവിടെ നീറുന്ന സൃഷ്ടിനൊരെന്നും ചിരിക്കുന്നു, എന്നിരിക്കേ പുർണ്ണമായി പിന്തി തിയാനും വയ്ക്കുന്നു. പുർണ്ണമായി പിന്തിയെന്നിവനു ഒന്നുരണ്ടുപേരുടെ ഒഴുകിൽ നിന്ന് എന്നതു മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നില്ല. എല്ലാ കവിതയും എല്ലാ വർക്കും ആസ്വാദ്യമാവില്ലല്ലോ എന്ന് എന്നെന്തതനെ ആശസിപ്പിക്കുന്നു.

ജീവിതം എന്ന പ്രവാഹത്തിൽപ്പെട്ട് കേവലം ലലിച്ചോളുക, എന്നല്ലാതെ, അതിന്റെ പൊരുളും ആരാധാനോന്നും തനിക്ക് ഒക്കുന്നില്ല. ചോദ്യങ്ങൾ ഉന്നയിക്കായ്ക്കയല്ല. എന്നാൽ തനിക്കെന്നാം, 'ഉത്തരമെ തുന്നതിനുമുമ്പ് താനൊരുപാടു താനായി അടിയെണ്ണാശുക്കിനുതാഴേ മണത്തക്കല്ലുകളായി ഒന്നുംമിണ്ഡാതെ കിടക്കും', ഇങ്ങനെ, ഭാർഗ്ഗനി ക്ഷീയയുള്ള രൂപ നിസ്സഹായതയാണ് ബൈജുവിന്റെ 'മണത്തക്കല്ലുകളുടെ ഒഴുകി'ലെ ഭാവമെന്നു തോന്നുന്നു. കവിത എന്ന നിലയ്ക്ക് എന്നെ കുടുതൽ ആകർഷിച്ചത് ഈ സുഹൃത്തിന്റെതനെ ഇനിയെന്നാരു ചെന്തയാണ്. ഇതിനു പേര് 'ഒഴുക്ക്' എന്നുതനെ. താനിതു വായിച്ചെടുത്തത് (അതെ, 'എടുക്കുക'തനെന്നയാണ് എന്നു വെച്ചാല്ലും വിരോധമില്ല') സാമുഹികമായ രൂപ പരിസരത്തോടിണക്കിയാണ്. പുഴയിൽനിന്നും മണലുവാരാൻ താൻ നിയുക്തനായിരിക്കുന്നു. അടിയെ

ഒക്കിൾക്ക് മുൻപെക്കൾ തന്നെ അലോസരപ്പട്ടത്തായ്കയില്ല. പക്ഷേ, ‘പുലർച്ചയിലേയ്ക്ക് ഈ സമയമെത്തുന്നതിനു മുമ്പ് ‘ഒഴുക്കിനെ മുൻപെടുക്കണം, മണൽത്തികൾ വള്ളത്തിൽ വിടർന്നുപോന്നാം. അല്ലോ ഞ്ഞാൽ തന്റെ കുടിൽ കരയ്ക്കെടിഞ്ഞ് ഉറഞ്ഞിട്ടുകയേ ഉണ്ടാവു. അങ്ങനെ വ്യഗ്രനാവുകതനെ. ‘ഒഴുക്കിനെ മുൻപെടുത്ത് പുഴക്കരയിൽ നെഞ്ചോടിണക്കിവെയ്ക്കുക’ എന്നാണ് ബൈജു ഈ വ്യഗ്രതയ്ക്കു നല്കിയിരിക്കുന്ന ഭാഷാരൂപം. അതെ, ഒരു വശംകൊണ്ട് അടിയോഴു കിനെ തന്റെ വള്ളം ജയിച്ചു കേരുന്നു. മറുവശത്താവട്ട്, അടിയോഴു കിൾക്ക് അശായത, ‘വലവിരിച്ചു തനിൽ പതിയിരിക്കുന്നു’. നിത്യജീ വിതത്തിൽ ഭേദികവും ആത്മീയവും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന സംഘർഷ തിലേയ്ക്കാണോ കവിതയുടെ വ്യംഗ്യത്തിൽ വിരലുനീളുന്നത്?.....നിർധാരിക്കുന്ന ഈ അർത്ഥം കൃത്യമായി നിരക്കുമോ എന്നത് ഇരിക്കട്ട. എനിക്ക് ഈ രചനയെസംബന്ധിച്ച് വേറൊരു സംഗതി നിരീ ക്ഷിക്കാനുണ്ട്. ഇവിടത്തെ തുടർച്ച കലർന്ന ‘ഒഴുകി’ന് അനന്തരയുടെ താളം അനുരൂപമായിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു സംഗതി നിരീ ബൈജു ധരിച്ചിട്ടുള്ളതാണോ ഈ സംഗതി ആവോ? ഏതായാലും, വ്യത്തത്തിന് കവിതയിൽ വല്ലതും നേടാനുണ്ടോ എന്ന് തന്റെ ഈ രണ്ടിനങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ശാന്തമായി ആലോചിക്കുന്നതുനെ. ഒപ്പം അനന്തരയുടെ ഇംഗ്ലാം താളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഇവിടെ ഒന്നുര സ്കിടത്ത് തനിക്കു പറിയിട്ടുള്ള പാളിച്ചു, പര്യാപ്തമായ ആലാപത്തി ലും തിരിച്ചിറിഞ്ഞ് നികത്തുകയും തിരുത്തുകയും അരുതേ എന്നും ആലോചിക്കട്ട. ‘അടിയോഴുകിൾക്ക് ചുഴിയഗാധര’ മുതലായ പ്രയോഗങ്ങളിലെ നേരിയ കെടുതികൾ ഒരു പുനർവായനയിലൂടെ പോംവഴി ആരായുകയും ആവാം. ‘അശാധമാം ചുഴി’ എന്നായാൽ എന്തെങ്കിലും പോരായ്മ വരുമോ?

എതാനും അസ്ഥിയും ഞൈമ്പും ചേർത്തുവെച്ച് ആർദ്ദമായ ആവ്യാസം ചമച്ചിരിക്കയാണ് ജയേഷ്. പി.വെള്ളുർ, കൃാവിൽ നവാ തിമിയാണ് ഈ സുഹൃത്ത് എന്നതേ എന്തെ ധാരണ. എങ്കിൽ ഈ കുറുടക്കം എന്ന കുടുതൽ ധന്യനാക്കുന്നു. സ്ഥിരം മദ്യപാസം ശില്പി ഒരു മനുഷ്യൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഗതികെട്ട് ഭാര്യ മരിച്ചുപോയി തിക്കുന്നു. ഓരോ രാത്രിയും ‘ഒഴുകിലെഡാറ്റപ്പട്ട്’ അയാൾ ‘ശയ്യുടെ ഏകാന്തതയിലേയ്ക്കു വഴുതിവീഴു’കയാണ് പതിവ്. എത്ര നാൾ പൊറുക്കാം ഈ അവസ്ഥ? ഒരു രാത്രി പൊടുനീനെ മദ്യം തിണഡാടിയ അയാളുടെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ രാശയം തെളിയുന്നു. അയാൾ ആത്മഹത്യയിലേയ്ക്ക് വഴുതുന്നു. ‘കഞ്ചാവുപുക ജനാലയ്ക്കുള്ളിലുടെ

ഒഴുകി ആകാശത്തിലെന്തെ പെൺഡിന്റെ ചിത്രം വരയ്ക്കുക’, ‘മേൽക്കു രയ്ക്കു മുകളിലുടെ രാത്രിമഴ മദ്യചഷകത്തിലേയ്ക്ക് ഒഴുകിയെ തുക’ പള്ളരെ ജീവസ്സുവായാണ് ജയേഷിന്റെ വാക്കുകൾ. ‘എന്തേ വെളുത്ത പുതപ്പു പുതച്ച് ഞാനും ഈ ഒഴുകിലേയ്ക്കിറങ്ങെടു’ എന്നു സമാപനവാക്യം. ഇവിടെ പുതപ്പുവെളുത്തത്താണ് എന്ന സുചന സുനി ബഹമായിരിക്കുന്നു. മരണത്തിലുടെ അനുഭവിക്കാനിരിക്കുന്ന സാന്നി നത്തിന്റെ, ശാന്തിയുടെ, സാക്ഷ്യമാണ്ടോ അത്...കമാക വിത ഇഞ്ചിടു പരക്കെ കൈയൊഴിച്ചതായാണ് കാണുന്നത്. കൈയൊഴി ക്കണോ, കവിതയുടെ ഈ രത്നവൻി നഷ്ടപ്പെടുത്തണാ? ജയേഷി നോക്ക് ഈ പ്രശ്നം പ്രത്യാശാപൂർവ്വം ഉന്നയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

‘സകുൾക്കൂട്ടി’ എന്നാണ് വാസ്യദേവൻ കോറോം സന്നം ചെ നയ്ക്കു പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ദോഷം പറയരുതപ്പോ, ഈ കൂട്ടി ഹോംവർക്കിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് പുശ്വകത്തു പോയിരി ക്കുന്നു. അപോൾ ഒഴുക്കും ശരിപ്പെടുവപ്പോ! കൂട്ടിക്കു വീടില്ല. തുടക്ക ത്തിലെ ഈ സുചന വിഷാദത്തിന്റെ ഇരുന്നായ രഥാവ്യാനമായി വിക സിക്കുമെന്നു നാം വിചാരിച്ചേയ്ക്കാം. ‘വണ്ണത്തിൽ വീഴുന്ന മഴകൾ (ബഹുവചനം എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാംവുന്നില്ല) സ്നേധ്യരിലെ വീടിനെ മായ്ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്ന വിശദാംശം ഈ വിചാരണത്തിന് ആകം കൂടുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങോടു നടന്നു വരുന്ന കവിയും കവയി ശ്രദ്ധയും വഴി എല്ലാം അലങ്കാലപ്പെടുന്നു. ഒടുക്കം ഇവർ വിനൃസി ക്കുന്ന ഉപമയുടെ വിവരണത്തിലാണ് രചന കലാശിക്കുന്നത്. ഇവരെ കളിയാക്കലായിരുന്നുവോ ഉദ്ദേശ്യം? എങ്കിൽ, പാവം, കൂട്ടിയെ അതിനു കരുവാക്കിയതെന്തിന്? ഇതിൽ ഒരു ചിത്രം ഇങ്ങനെ.

“പുശ്യത്തിലേയ്ക്കു ചാഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന
തെങ്ങിന്തലപ്പ്
എറുകുടുക്കയിൽനിന്നും
ഇറ്റി വീഴുന്ന മദ്യം
മീനുകൾ മോന്തുനുണ്ട്”

എന്താണിതിന്റെ പ്രസക്തി? കൂട്ടിയുടെ ദൃഷ്ടിയിലാണോ ഈ ചിത്രത്തിന്റെ പിറവി?.....അങ്ങനെ വല്ലത്തും വാസ്യദേവൻ അലോചിച്ച ലക്ഷണം രചനയിലില്ല. വനപാട് അത് ഒഴുകിയിരിക്കയാവും.

വെടിപ്പുള്ള രണ്ടു രചനകളിലുടെ ‘അഭ്യാസ’ത്തെ ലാഭുകൾ കാണു കഴിഞ്ഞ ആളാണ് ശരീരിൽ അരിയല്ലെരും. ഓന്നാമത്തേതതു ‘കിണർ’, ‘ആഴത്തിൽ വെച്ച ജലക്കണ്ണാടി എന്നേ ഉടൻത്, വരണ്ണ മണ്ണിൽ നിന്നുംഗതയുടെ പുറു പോതിയ കിണറിന്റെ ‘ഉള്ളുംഞ്ഞ നില

വിളി' ഇതിൽ ഉയരുന്നു. വാക്കുകളുടെ മിത്തവും മുർച്ചയും ആ നില വിളിയെ ഉപശ്രമിക്കുന്നു. എങ്കിലും 'സ്റ്റേറ്റ് കൊണ്ടു ചുവന്നു പോയ ഒരു കവിത' എന്ന രണ്ടാമത്തെ രചനയിലും ദൈജിത്ത് തന്റെ സംവോദനത്തെ ശരിക്കും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയത്. ഒഴുകൾ എന്ന തിന്റെ ചരക് നേരെ നായനാരുടെ മരണത്തിലേയ്ക്കു തൊടുക്കാമെന്ന് ഒരുപക്ഷേ മറ്റാരും ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കയില്ല. ആ മരണം, മഫുടലിനേക്കാൾ, കൃാന്വിഡൻ്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഫ്ലാനതയായി വ്യാപിച്ചു എന്നതു സത്യം. കാര്യപരിപാടിയെ വലിയ അതിരോളം അതു ബാധിക്കയും ചെയ്തു., പക്ഷേ അനുശോചനം മുതലായ ഉപചാരങ്ങളിലെണ്ണം ഉദ്ദേശം ഈ ക്ലിവെയ്ക്കാൻ ഞങ്ങൾ മുത്തിരന്നില്ല. നേതാക്കൾ സ്വന്തം സ്വന്തം ദന്ത ഗോപുരങ്ങളിൽ (ചിലരെ ചുഴുന്ന നിഗ്രഹയെയാർത്താൻ, ദന്തഗോ പുരമല്ലോ, നിലവരിക്കുണ്ടാവും അവർക്കു ചേരുന്ന രൂപകൾ!) അഭിരമി ക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കേരളത്തിൽ, ഇനക്കിയ നേതൃത്വത്തിന്റെ പ്രായേണ ഒടുക്കത്തെത്തെ എന്നു പറയാവുന്ന മാതൃകയാണമല്ലോ ഈതാ നായനാ രില്ലുടെ മാഞ്ഞുപോയത്. ഈ ശുന്നതാബോധാംതന്നെ ഉദ്ദേശത്തിന് ആധാരം. പ്രമേയം പാസാക്കിയാലുണ്ടാ ഇതിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കുന്നു!..... ഏതായാലും ശ്രീജിത്തിനു നന്ദി: ഞങ്ങളുടെ സംഘ വികാരം സാന്ദ്രമായ, സംക്ഷിപ്തമായ, ഒരു രചനയിലും ഈ സുപ്രാത്യു സ്രവപിച്ചെടുത്തുവല്ലോ. ചരമധാരയെക്ക് അക്കവടി ചമച്ച ആളുകളുടെ പെരുപ്പത്തിൽ 'തൈക്കുന്നിനും വടക്കോട്ടാഴുകിയ പ്രള യജലം' കണ്ണ കല്പന അർത്ഥഗർഭമെത്തെ. അതിൽ 'രാലിലയായി നായനാർ മലർന്നുകിടന്നു ചിരിക്കുന്നു' എന്നതിൽ പുനരവതാര ത്തിന്റെ പ്രത്യാശകുടി ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ടാവാം.

ഒഴുക്കിനെ ആര്യമനിഷ്ഠംമായ തലത്തിൽ ഈ വിടർത്തുന്ന ഓന്നു രണ്ടു രചന നേരത്തെ സ്വപ്നശിച്ചു. അങ്ങനെ ഗണത്തിൽപ്പെടുത്തിയാൽ പോരാ - അത്രയും സവിശേഷമായിതേതാനീ സരിതയുടെ കവിത. തന്റെ ഉള്ളിലോഭാഴുക്കുന്ന പുശ്രയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഈ കവിത ആർജജവം കൊണ്ട് ഒറ്റപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു, ഉദ്ദീപ്തമായിരിക്കുന്നു. അശായമായ ഒരു വേദമാൺ നിവേദിക്കാനുള്ളത്. വാക്കുകളുടെ ആർഭാടത്താൽ നിർത്ഥമാക്കാതെ അതുനിർവ്വഹിച്ചതിലഭ്രത സരിതയുടെ കല. പുശ 'ചരിത്രത്തിന്റെ ഉടടുവഴികളിലും സഖരി'ക്കുന്നിടത്ത് നേരത്തെ മാറ്റം അഭികാമ്യമാവില്ലോ?' ഉടുവഴികളെ മലയിടുക്കുകളോ മറ്റൊ ആകരുതേ? 'കാഴ്ചകളുടെ കുർമ്മനയിലിരുന്നു കൊണ്ട് ഒഴുക്കിലേയ്ക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നോൾ' എന്ന് പിരകേ കാണുന്നു. ഇവഁ ഇരിപ്പിന്റെ ആവർത്തനം ഒഴിവാക്കുന്നതാവില്ലോ ഉചിതം...ഈതൊക്കെ നില്ലാരമായ ശക, കവിതയുടെ ഭാവഭംഗിയെ ബാധിക്കാൻ ഇതിനൊന്നും ശക്തിയില്ല.

ഒഴുക്ക്

സതിക കെ.ആർ

എന്തുയുള്ളിൽ ഒരുപുഴയൊഴുക്കുന്നുണ്ട്
ചരിത്രത്തിന്റെ ഉടക്കവഴികളിലൂടെ സ്വീകരിച്ച്?
സംശയത്തിന്റെ പരുക്കൻ കല്ലുകളെയ്തെയും
മിനുസപ്പെടുത്തുന്ന പുഴ

 വിയർപ്പുനാറുന്ന സ്വപ്നങ്ങളെത്തെയും
വെടിപ്പാക്കുന്ന ഇതിന്റെ ഒഴുക്കിൽ
ശുദ്ധയാകാറുണ്ടെങ്കിലും
ചിന്തകളുടെ ഉഷ്ണംകാറ്റ്

 പിന്നെന്നും എന്നെ മലിനയാക്കുന്നു.
കാഴ്ചകളുടെ കുർമ്മുനയിലിരുന്നുകോൺ
ഈ ഒഴുക്കിലേയ്ക്കുനോക്കിയിരിക്കുന്നോൾ
തൊനിതാ കപിലവസ്തുവിലെ വിധവയാകുന്നു.

സ്നേഹംകൊണ്ട് ചുവന്നുപോവ ഒരു കവിത

ശ്രീജിത്ത് അരീയല്ലുർ

തെക്കുനിന്നും
വടക്കോട്ടോഴുക്കിയ
പ്രളയജലത്തിൽ
രാലില

 മരിച്ചുകിലും
മലർന്നുകിടന്നു ചിരിക്കുന്നു-
എറിപാല ‘കുഷ്ണൻ’ നായനാർ

മിനിക്കമകൾ

പി.ആർ.വിജയകുമാർ

1. പൊരുത്തം

ആദ്യരാത്രിയിൽ അവൻ പറഞ്ഞു. “നുറ്റന്തുരുപ അധികം ചെലവാക്കിയതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഞാൻ അങ്ങയുടെ ഭാര്യയായത്!”

“എങ്ങനെ?” അയാൾ അതുതന്ത്രേതാട ചോദിച്ചു.

“പൊരുത്തകേടുകൾ ഈല്ലാത്ത ജാതകം കണ്ണപ്പോഴല്ലോ അങ്ങ് എന്ന വിവാഹം ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചത്!” അവൻ തുറന്നിടക്കിളി വാതിലില്ലെട നക്ഷത്രങ്ങളെ നോക്കി അയാളുടെ നെമ്മിൽ വിര ലോടിച്ചു.

2. മരണഭയം

ആദ്യബില്ലുമായി ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്നപ്പോൾ വെദ്യുതി കണക്കും കാൺസർവേറാൾ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള മുൻഗണന ലഭിച്ചത് ഓർത്ത അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു.

ബില്ലുകൾ അയാൾ അന്നാളിച്ചു. വീഴാതിരിക്കാൻ വാതിലിൽ ചാരി. തുടർന്നുള്ള മാസങ്ങളിൽ ഈതേ തരം മുന്നുബില്ലികൾ കൂടി കിട്ടി.

ഈപ്പോൾ അയാളിൽ മരണഭയം ലവലേശം ഈല്ല.

4. സമ്മാനം

അയാൾ വിദേശത്തുനിന്ന് അവരെ വിളിച്ചു ‘ഈ മധ്യവേനൽ അവധിക്കു വരുമ്പോൾ നിനക്ക് എത്തുസമ്മാനമാണ് ഞാൻ കൊണ്ടു വരേണ്ടത്?’

അവൻ ഒന്നും പറയാതായപ്പോൾ അയാൾ സുചിഷ്ഠിച്ചു. “കുറിച്ച് ശിപോണി സാരികൾ കൊണ്ടുവരടേ”?

“വേണ്ട”

‘പിന്നെ? ഒന്നു പറഞ്ഞതു തുലയ്ക്കും!’ അയാൾ അക്ഷമനായി

“രിറ്റുജലം!” അവളുടെ തൊണ്ടവരണ്ടിരുന്നു.

സാക്കതികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളായം

സി. വി. സുധീരൻ

കേരളത്തിലെ സാക്കതികവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെക്ക് കണ്ണോടി കുറേബാൾ, സർക്കാരും സംഘടനകളും സമൂഹവുമെല്ലാം സംസ്കാരത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യക്ഷേമത്തിന്റെയും പരിഗണനകളിൽനിന്നും ലുകയും കച്ചവടക്കണ്ണാടും ഉറുപ്പിക്കണമുകൾ മാത്രം കാണുകയും ചെയ്യുന്ന കാഴ്ചയാണ് കാണാറാകുന്നത്. സാശ്രയക്കോളേജുകൾ അനുവദിക്കപ്പെട്ടും മുമ്പെ പരക്കെ ഉയർന്ന നിലവിലി കേരളം തിരികെടുത്തിരിക്കുന്നു; പ്രതിവർഷം രണ്ടായിരം കോടിയോളം രൂപ അയൽസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സാക്കാര്യക്കൊള്ളജ്ഞ മുതലാളിമാരുടെ കീഴക്കളിലമരുന്നു; ആ കോടിക്കൗണ്ടികളും തട്ടുത്തുകൂട്ടണം എന്നായിരുന്നു. മാധ്യമങ്ങളും നേരാക്കുമാരുമൊക്കെ തരംപോലെ ഈ നിലവിലിയിൽ പക്ക ചേരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മെഡിക്കൽ സീറ്റുകൾ വർദ്ധിപ്പിക്കരുതെന്ന, പ്രവേശനം കിട്ടിക്കണം എന്ന മെഡിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടുങ്ങിയ ആവശ്യമെല്ലാതെ. പ്രശ്നത്തിന്റെ താത്തികവശങ്ങളെപ്പറ്റി സാരമായ പരിച്ചകളുണ്ടായും നടന്നതായി ദേശനുനില്ല. ഒടുവിൽ ഒരു ഇടതുപക്ഷസർക്കാർ തന്നെ, സർക്കാർ ധനസഹായമില്ലാതെ, പക്കുപ്പ് സർക്കാർ എജൻസികൾ നടത്തുന്ന, വിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിന്ന് ഫൈസ് പിരിച്ച് ചെലവുകൾ നിവർത്തിക്കുന്ന, സാശ്രയക്കോളജുകൾ അനുവദിച്ചു. തുടർന്നുവന്ന വലതുപക്ഷ

ഗവർമ്മേണ്ടാക്കട്ട. സ്വകാര്യമാനേജ്മെന്റുകൾക്കായി രംഗം പുർണ്ണമായും തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വ്യക്തമായ കാര്യങ്ങളായ തേതാടെയും ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കായും നിയന്ത്രണങ്ങളാടെയും തുറന്നുകൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിലും വേണ്ടില്ലായിരുന്നു. പകരം ഒരുജീവന എല്ലാവർക്കും എൻ.എസി. കൊടുക്കുക എന്ന, ഉത്തരവാദിത്വം അളിൽ നിന്നും ഏതാണ്ട് ഒളിച്ചാടുന്ന ഒരു നയമാണ് സർക്കാർ അവ പഠിച്ചത്. അഴിമിതിയാരോപണങ്ങളിൽ നിന്ന് പ്രതിച്ഛായ സംരക്ഷിക്കുക എന്ന ആകാംക്ഷയാവാം പുറകിൽ, അമുഖം ക്രമോളവാഴ്ചയുടെ ഇതു നാളുകളിൽ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസത്തെയും ലഭ്യതയും ദേശവ്യാപ്തിയും അവയും (Supply and demand)ത്തിനെന്തിയും ക്രമോളനിയമങ്ങൾ രേഖക്കട്ട എന്ന് തിരുമാനിച്ചതാവാം. ഏതായാലും കുഴപ്പങ്ങൾ ഇവിടെ നിന്ന് തുടങ്ങുന്നു. സർക്കാരിന് കാര്യങ്ങളായവും ലക്ഷ്യങ്ങളായവും ഇല്ലാതെപോയതുകൊണ്ടുകൊടു, കോടതികൾക്ക് അടിക്കടി ഈ മേഖലയിൽ ഇടപെടേണ്ടി വരുന്നു. ഈ ഇടപെടലുകൾ കൊണ്ട് ലാഭങ്ങളും ചെതാങ്ങളും സംഭവിക്കുന്നുമുണ്ട്. പല മേഖലകളിലും അവധിക്കരിക്കുന്ന തുടർന്നു നിലവിലുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കാര്യങ്ങൾ

എന്തായിരുന്നു സർക്കാരിന് ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ? സാമ്പത്തികഗൈഡിയുള്ളവർക്ക്, മറ്റു ചരകുകളെന്നപ്പോലെ, ക്രമോളത്തിൽ നിന്ന് കൈകലാക്കാവുന്ന ഒരു ഉല്പന്നമല്ല പ്രൊഫീഷൻൽ വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന് വ്യക്തമായ കാംപ്പസ്പുട്ട് സർക്കാരിന് ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നു. ഈയൊരു തത്ത്വം സംശയിക്കുന്നേം പ്രവൃത്തികൾ പ്രൈവറ്റേണ്ടിയിരുന്നു. കാരണം ഒരു ദോക്ടറുടെ വൈദ്യവിജ്ഞാനത്തിനെന്ന് നിലവാരവും ഒരു എഞ്ചിനീയറുടെ സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനത്തിനെന്ന് നിലവാരവും നേരിൽ ബാധിക്കുന്നത് സമൂഹത്തെയാണ്. ആരെന്തുപരിഞ്ഞാലും വാസ്തവമിതാണ്. ‘ആരെന്തുപരിഞ്ഞാലും’ എന്ന് എടുത്തുപറയാൻ കാരണം, 2002 ഒക്ടോബർ 1ലെ പതിനൊന്നം സുപ്രീമോക്കാട്ടി ബൈബിളുതന്നെ, അക്കാദമിക് ബിരുദം സ്വകാര്യവസ്തു (private good)വാണ് എന്ന ആശയത്തിന്റെ ലോകവ്യാപകമായ അംഗീകരാത്തപ്പറ്റിയും മറ്റും വാചാലമായതുകൊണ്ടാണ്. ലോകവ്യാപകമായ അംഗീകാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ വാസ്തവാണ് ക്രമോളവും നിരക്കുന്നതല്ല. താനും ഡോ.ആർ.വി.ജി.മേനോൻ ഈ വർഷമാദ്യം എഴുതിയ ഒരു ഫലവാനത്തിൽ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയതുപോലെ, സ്വകാര്യവല്കരണത്തിന്റെ പരുദി സാധാരണ യു.എസ്.എയിലെ സ്വകാര്യയുണിവേഴ്സിറ്റികളിലെപ്പോലും മുഴുവൻ ഹൈസും കൊടുത്തു പറിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾ പത്രസ്ഥരം

മാനത്തിൽ താഴെയേ വരുന്നുള്ളൂ. അവിടത്തെ ചില ധനവാന്മാരെ കിലും സംസ്കൃതചിത്രരും ഉദാരമതികളുമായതുകൊണ്ട് അർഹ തയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ധാരാളം സ്കോളർഷിപ്പുകളും ധനസ ഹായങ്ങളും ലഭ്യമാകുന്നുവെന്തെ. അതവിടെ നില്ക്കേട്ട്. ഇവിടെ എൻട്രെസ് പരിക്ഷയിൽ മുപ്പത്തിമുഖ്യായിരത്തിലും താഴെ റാങ്ക് നേടി യവരും സൗകര്യങ്ങളും അധ്യാപകരും തികയാത്ത സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പറിച്ചു വന്നവരും ബിരുദം എന്ന ‘സ്കാരൂപവസ്തു’ പണം ചെലവിട്ടു സ്വന്തമാക്കി, ജനത്തെ ചികിത്സിക്കുകയും പാലം പണിയുകയും ചെയ്താൽ, ഭവിഷ്യത്തുകൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരിക സമൂഹം തന്നെയാണോള്ളോ. ഈ കാര്യബോധമാണ് സാമൂഹ്യതാല്പര്യം ഒന്നാ മത്തെ പരിഗണനയാക്കേണ്ടിയിരുന്ന സർക്കാരിന് ഇല്ലാതെ പോയത്.

മെഡിക്കൽ റംഗത്തും എഞ്ചിനീയറിംഗ് റംഗത്തും എത്ര ബിരു ദധാരികളെ വർഷം തോറും ആവശ്യമുണ്ട്, കുടുതൽകുടുതൽ സ്കാ റൂക്കോളജീകൾ അനുവദിക്കുവോൾ അവിടങ്ങളിൽ പറിപ്പിക്കുവാൻ യോഗ്യത തികഞ്ഞ അധ്യാപകരെ ലഭിക്കുമോ, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പ്രവേശനം എങ്ങനെ, ഏതുകിസ്ഥാനത്തിൽ നടക്കണം, സാധാരണ കാരണ സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുനിന്നും പാടെ അകറ്റുംവി ധമുള്ള ഒരു ഫീസ്സ്ലൈന് അനുവദിക്കപ്പെടാമോ തുടങ്ങിയ പ്രായോ ഗ്രിക്കാരൂപങ്ങളിലും സർക്കാരിന് കാര്യബോധയും ലക്ഷ്യബോധയും ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരുന്നു. ഇല്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ട്, നേരത്തെ പരഞ്ഞ തുപോലെ, കോടതികൾ ഇടപെടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, ചേതണ്ണൾ പലതും സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

കേരളത്തിന് എത്ര യോക്കർമ്മാരെ വേണം?

മെഡിക്കൽറംഗത്തും എഞ്ചിനീയറിംഗ് റംഗത്തും വർഷംതോറും എത്ര ബിരുദധാരികളെ ആവശ്യമായ് വരും എന്ന ചോദ്യം ആദ്യം പരിഗണനയുടെക്കടക്കുക. കേരളത്തിലെ യോക്കർമ്മാരുടെ എണ്ണവും ജനസംഖ്യയും തമിലുള്ള ഇന്നത്തെ അനുപാതം ഒന്നിന് 1400 ആണെന്ന് കാണുന്നു. എം.ബി.ബി.എസ്. ബിരുദം നേടിയ 22000 യോക്കർമ്മാർ റംഗത്തുണ്ടെന്ന കണക്കിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ അനുപാതം. അതായത് 1400 പേർക്ക് ഒരു യോക്കർ. ലോക ത്തിലെ ചില മുൻനിര വികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ ഈ അനുപാതം നാനുറേ വരികയുള്ളുവെന്തെ. പക്ഷേ ലോകാരോഗ്യസംഘടനയുടെ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശം ആയിരും പേരുക്ക് ഒരു യോക്കർ എന്നാണ്. ഈ കോൺഫറൻസിൽ നിന്ന് നോക്കിയാൽ കേരളത്തിൽ യോക്കർമ്മാരുടെ സംഖ്യ രണ്ടുവരെ വർദ്ധിക്കുന്നതിൽ വലിയ തെറ്റാനുമില്ല. പരിയാരം

സാശ്രയകോളേജിലേതുകം 800 മെഡിക്കൽ സീറ്റുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നത്. പുതുതായി ആരംഭിച്ച എട്ടു സംകാര്യകോളേജുകളിലേത് കുടിയാകുമ്പോൾ 1600 സീറ്റുകളായി ഇരട്ടിക്കുന്നു. എല്ലാം കുടിമുമ്പോൾ കുറേ ഡോക്ടർമാരുടെ കൗൺസിലിലും ഉൾനാടുകളിലേക്ക് നീങ്ങിയേക്കാം, ശ്രാമങ്ങളിലെ ചികിത്സാ സൗകര്യങ്ങൾ മെച്ചപ്പെടുത്തുകാം എന്നാക്കേ കണ്ണം ടണ്ട ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്താടെ നമുക്ക് പ്രത്യാഗിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഈ തോതിൽ പോയാൽ പത്തുവർഷം കഴിയുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ ഏതാണ്ട് 16000 ഡോക്ടർമാർ കുടിയുണ്ടാവും, ജനസംഖ്യാനുപാതം ആയിരത്തിനു താഴേക്ക് പോരിക്കയും ചെയ്യാം. ഈനിയും കോളേജുകളും സീറ്റുകളും വർദ്ധിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലെത്തെ കമ്മ്യാൻസ് ഇപ്പറഞ്ചത്ത്. 34 സംകാര്യമെഡിക്കൽ കോളേജുകൾക്കുടെ സർക്കാർ 2003ൽ എൻ.എസി. കൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്നറിയുമ്പോഴാണ് സർക്കാറിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ചെയ്യുന്നതു. 22000 അലോപ്തി ഡോക്ടർമാർക്കു പൂരം ആരാധിരത്തി അഞ്ഞുറോളം ഹോമിയോപ്തി ഡോക്ടർമാരും നാലായിരത്തി അഞ്ഞുറോളം ഹോമിയോപ്തി ഡോക്ടർമാരും കേരളത്തിൽ സജീവമായി രംഗത്തുണ്ട് എന്നുമൊർക്കണം. പതിനായിരക്കണക്കിൽ പാരമ്പര്യവൈദ്യനാരും ചികിത്സകരായുണ്ട്. ഡോക്ടർമാരുടെ എല്ലാം കുടിയതുകൊണ്ടുമാത്രം സമൂഹത്തിന് വലിയ ദോഷമൊന്നും വരാനില്ല എന്നതെങ്കാലം സമാധാനിക്കുക.

എമ്പിനീയറിംഗിലീന്റെ കാര്യമെടുത്താൽ അവസ്ഥ വളരെയേറെ അസ്വസ്ഥത ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്. സീറ്റുകൾ പതിനുടണ്ടായാണ് വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആകെ കോളേജുകളുടെ എല്ലാം 81ലും സീറ്റുകൾ 18000വും ആയി വർദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. 2002ൽ 37 സാശ്രയകോളേജുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നപോൾത്തെന്ന മുഖായിരത്തി ഇരുന്നുരോളം സീറ്റുകൾ, 99 മെറിറ്റ് സീറ്റുകളുടക്കം, ഒഴിഞ്ഞു കിടന്നു എന്നും അറിയുന്നു, 2002ലും 2003ലും പ്രവേശനം നേടിയ വിദ്യാർത്ഥികൾ 2006ലും എഴിലുമൊക്കെയായിരിക്കും ബിരുദധ്യാർത്ഥികളായി പൂരിച്ചു വരുന്നത്. പക്ഷേ 2002നു മുമ്പേ ബിരുദം നേടിയവർക്കുതന്നെ, ബാക്കുകളിൽ ശുമംസ്യപ്പണിക്കും കംപ്യൂട്ടർക്കുസുകളിൽ അധ്യാപനത്തിനുമൊക്കെ പോകേണ്ടിവനിതിക്കുകയാണ്. മന്ത്രിയായിരുന്ന ശ്രീ. ഗണേഷ്കുമാർ പറഞ്ഞത്, മൈറ്റ് ടെക്നോളജിക്കുൾട്ട് കോർപ്പറേഷൻിൽ കണക്കടർമ്മരായും ചില എമ്പിനീയറിംഗ് ബിരുദധ്യാർത്ഥി ജോലി ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് മുന്നോ നാലോ വർഷം കഴിയുമ്പോൾ രകാല്ലം തോറും ഏതാണ്ട് പതിനേഴ്മായിരം എന്ന തോതിൽ ബിരുദധ്യാർത്ഥികൾ പൂരിത്തുവരുന്നത് മിതമായ ഭാഷയിൽപ്പറഞ്ഞതാൽ മനു

ഷ്യവിഭവത്തിന്റെ കുറമായ ദുർവ്വയമായിരിക്കും. ഈ അവസ്ഥ എത്രയോ കുടുംബങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികതകർച്ചയിലും വ്യാപകമായ വ്യക്തിഗതേശ്വരങ്ങളിലും അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. കേരള വ്യാവസായികരംഗത്തിന്റെ മുരിപ്പ് ഒരു വാസ്തവം തന്നെയാണ്. എക്സ്പ്രസ്സ് ഫൈവേകൾ ധാമാർത്ഥ്യമാകുമോ, ധാമാർത്ഥ്യമാക്കേണ്ട എന്നിവയെക്കു ഉത്തരം തേടുന്ന ചോദ്യങ്ങളാണുതാനും. അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറാം എന്നാണെന്നും എല്ലാ യിടത്തും വിദ്യാഭ്യാസസ്കാര്യവല്ക്കരണമേളകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ഒരു കാർമ്മിക്കണം. തമിൽനാട്ടിൽതന്നെ 72000ത്തിലേരെ എഡ്യൂക്കേഷൻിൽ സീറ്റുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നും താരതമ്യേന വളരെ സജീവമായ ഒരു വ്യാവസായികരംഗം ആ സംസ്ഥാനത്തുണ്ടായിട്ടുപോലും 26000ത്തോളം സീറ്റുകൾ അവിടെ ഒഴിവെടുക്കാൻ യുമാണെന്നുമറിയുമ്പോൾ അന്യസംസ്ഥാന പ്രതീക്ഷകൾ അവസാനിക്കുന്നു. പുറം രാജ്യങ്ങളിലേക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒഴുക്കും നിലച്ചുവരിക തന്നെയാണ്. ഈ അവസ്ഥകളുമുണ്ടിരുത്തുകയും പരിച്ചു വേണ്ടിയിരുന്നു സർക്കാർ ഇതെല്ലാം മലർക്കു വാതിലുകൾ തുറക്കുവാൻ.

അധ്യാപകരെ ലഭിക്കുമോ?

അധികാരികളുടെ അടുത്ത പരിശീലന യോഗ്യരായ അധ്യാപകരുടെ ലഭ്യതയെക്കുറിച്ചാകേണ്ടിയിരുന്നു. മെഡിക്കൽ റംഗത്ത്, നേരത്തെ പറഞ്ഞതുപോലെ, എട്ട് കോളേജുകളാണ് പുതുതായി നിലവിൽ വന്നിരിക്കുന്നത്. പരിയാരത്തെ നിലവാരമനുസരിച്ച് 500 വിദ്യാർത്ഥികൾ തികയുമ്പോൾ 180 അധ്യാപകരാണ് ഒരു കോളേജിൽ വേണ്ടി വരിക. ആ തോതിൽ പുതിയ എട്ട് കോളേജുകൾക്ക് വേണ്ടി വരുന്ന ആയിരത്തി അണ്ടുരോളം അധ്യാപകരെ, 55 വയസ്സിൽ റിടയർ ചെയ്ത 65 തികയാത്ത മെഡിക്കൽഅധ്യാപകരെ ദയിലും തടുത്തുകൂട്ടിയാലും തികഞ്ഞുകുട്ടുകയില്ല. ഇനിയുമിനിയും കോളേജുകൾ അനുവദിച്ചാലെത്തെ സ്ഥിതി പറയാനുമില്ല.

എഡ്യൂക്കേഷൻിൽ റംഗവും ആവശ്യവും ലഭ്യതയും തമ്മിൽ പൊരുത്തമെതുമില്ലാത്ത നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽതന്നെന്നെന്നാണ്. 18000 വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ആയിരത്തിഞ്ഞണ്ടുരോളം ബിരുദാനുത്തര യോഗ്യതയുള്ള അധ്യാപകരെ ഒന്നാംവർഷം തന്നെ ആവശ്യമായ് വരും. ഈ സംഖ്യ വർഷംതോറും ഓരോ ഇരട്ടി വർഷഭിക്കുകയും വേണം. യോഗ്യതാനിലവാരങ്ങൾ നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ടാൽ വേണ്ടതിൽ ഒരംഗത്തെപ്പോലും ലഭിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അർത്ഥമിതാണ്. പുതിയ കോളേജുകളിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിലേയും അക്കാദമിക് നിലവാ

രവും വിജയശത്രമാനവും പരിതാപകരമായിരിക്കും. ജയിച്ചു പുറത്തുവരുന്നവരുടെ പരിജ്ഞാനവിതാനവും പരിതാപകരമായിരിക്കും. ഇത്തരം അധികാരിക്കുന്നവർ അധികാരികളും സമൂഹവും തിരിച്ചയായും ആശങ്കപ്പെടുന്നവരാണ്. കേരളത്തിലേയും ഇന്ത്യയിലേയും സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെക്കുറിച്ച് വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെണ്ടായിരുന്ന മതിപ്പ് താമസിയാതെ താഴോടു പോരും എന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.

പ്രവേശനമാനദിശങ്ങൾ

സ്വാശ്രയകോളജുകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമാനദിശങ്ങൾ എന്നതായിരിക്കണം എന്നതാണ് അടുത്ത പരിഗണന. സുപ്രീം കോടതിയുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഗുണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കണം. 2003ആഗസ്റ്റിലെ വിധിന്യായം പറയുന്നത് ഒരു പൊതുപ്രവേശന പരീക്ഷയിലുണ്ടെയും മെറിറ്റ്ടിസ്ഥാനത്തിലും മാത്രമായിരിക്കണം പ്രവേശനം എന്നാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥ വന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ സ്വകാര്യകോളജുകളിലോരോന്നും സ്വന്തം പ്രവേശന പരീക്ഷാനാടകങ്ങൾ അരങ്ങേറുവാൻ പഴുതുണ്ടായിരുന്നു. നൃനാപക്ഷകോളജുകൾ എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്നവയുടെ മാനേജ്മെന്റ് ക്രാട്ടിൽ മെറിറ്റ് വ്യവസ്ഥ എഴുിയമാണ് പാലിക്കപ്പെടുക എന്ന അവധിത്തെ നിലനിൽക്കുന്നുമെന്ത്. കാരണം അവിടെ സ്വന്തം സമുദായത്തിലെ അപേക്ഷകൾക്ക് മുൻഗണന കൊടുക്കുവാനുള്ള അവകാശം മാനേജ്മെന്റുകൾക്ക് നൽകപ്പെട്ടതായിക്കാണുന്നു. പാതിസൈറ്റിലെ കുലും പ്രവേശനം മെറിറ്റ്ടിസ്ഥാനത്തിൽ ആയിരിക്കും എന്നത് എത്രയാലും ആശ്വാസകരം തന്നെ.

ഫീസ് ഘടന

ഈ സ്വാശ്രയകോളജുകളിലെ ഫീസ് ഘടന എന്ന വലിയ പ്രശ്നത്തിലെക്ക് കടക്കാം. 2003ലെ കോടതിവിധി കാപ്പിറ്റേഷൻ ഫീസ് സമ്പദായത്തെ നിരോധിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതെയും നല്ലതുതനെ. പകേഷ് അമൃതാനന്ദമയീമംം നടത്തുന്ന കോളജിൽ, അതോടു കല്പിത സർവ്വകലാശാലയ്ക്ക് കീഴിലാണെന്ന ന്യായത്തിൽ, മാനേജ്മെന്റ് സിറ്റുകളിൽ 75000ഡോളർ- അതായത് ഏതാണ്ട് 37 ലക്ഷം രൂപ- കാപ്പിറ്റേഷൻ ഫീസ് എന്ന് വിളിക്കുമോ അമുഖ സംഭാവന എന്നു വിളിക്കുമോ എന്നാറിണ്ടുകൂടാ. അവിടെത്തെ മൊത്തം വിദ്യാർത്ഥികളും വർഷം തോറും 3ലക്ഷം രൂപ എന്നതോതിൽ ഫീസിടയ്ക്കുകയും വേണം. മാനേജ്മെന്റ് ക്രാട്ടിൽ പ്രവേശനം നേടിയ ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഡോക്ടറായി പുറത്തു വരുമ്പോൾ മറ്റു ചെലവുകളടക്കം ഏതാണ്ട്

55-60 ലക്ഷം രൂപ മുതലിറക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും ഈ ദോക്കറെ സമുഹം സ്വാഗതം ചെയ്യണമോ, അമീവാ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ദേ നൊളിക്കേണാമോ എന്ന ചോദ്യമുണ്ട്. അതവിടെ നില്ക്കുന്നു. മറ്റ് ഏഴു കോളേജുകളിലെ ഫീസ് നിരക്കുകൾ, സർക്കാർ ഈ വർഷം എന്തു നിലപാട്ടെടുത്താലും, അന്തിമമായി തീരുമാനിക്കുക സുപീറിオ കോടതി നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന അബ്യംഗ കമ്മറ്റിയായിരിക്കും. കുറേ ചാബോട് അംഗൾക്കും കോടതികയറ്റാംഗൾക്കും ശേഷം ഈ വർഷം മെറിറ്റ് സീറ്റുകളിലെ ഫീസ്, സർക്കാർ കോളേജുകളിലെ ഫീസിനു തുല്യമായി തിരിക്കും എന്നൊരു ധാരണ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മറ്റു സീറ്റുകളിലെ ഫീസ് എത്രയായിരിക്കും എന്ന് വ്യക്തമല്ല. അടുത്തവർഷം രണ്ടു നിരക്കു കളും മാറുകയും ചെയ്യും.

വിദ്യാഭ്യാസം പണക്കാർക്കുമാത്രം

സ്വാശ്രയകോളേജ് പ്രശ്നം ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന വലിയ ഒഴി അംഗൾക്കിടയിൽ മിക്കവാറും വിസ്മയുതമായിക്കിടക്കുന്ന, ദുരവ്യാപക മായ സാമുഹ്യപരമായാണുള്ളവാക്കുന്ന ഒരു സത്യമുണ്ട്. എൻട്രെൻസ് പരീക്ഷകൾ നടപ്പിലായ കാലം മുതൽക്കുതന്നെ, ഉൾനാടുകളിൽ ജീവിക്കുന്നവരുടേയും സാധാരണാക്കാരന്നേയും മക്കൾക്ക് പ്രോഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസം ആപാപ്യമായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നതാണാസത്യം. സമരങ്ങളാൽ പ്രവൃത്തി ദിവസങ്ങൾ മുടങ്ങാത്ത പെപേര്ദ്ദ് സ്കൂളുകളിൽ പഠനവും, എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും വിലകുടിയ ട്രൈഷനും, ഭോർഡിങ്ങ് സ്കൂളിൽ താമസിച്ചുള്ള എൻട്രെൻസ് കോച്ചിഞ്ഞുമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു വരുന്നവർ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ പ്രോഫഷണൽ കോഴ്സുകളിൽ പ്രവേശനം നേടുന്നത്. പട്ടണങ്ങളിൽ നിന്നു വരുന്ന ഉയർന്ന വരുമാനക്കാരുടെ മക്കൾക്കുമാത്രമായി പ്രോഫഷണൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം ഫലത്തിൽ സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുതന്നെ പറയാം. തിരുവനന്തപുരം എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ രണ്ടായിരാമാണ്ടിൽ പ്രവേശനം നേടിയവരിൽ 85 ശതമാനവും വരേണ്ടുവരുന്നു സന്തോഷിക്കുന്നതിനുള്ളായി രൂനുവെവന്ന് ഡോ.ആർ.വി.ജി.മേനോൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയുമുണ്ടായി. എന്തിന് രണ്ടായിരത്തിലെ കാര്യം പറയണം, 1999ൽ തന്നെ ഈ പ്രതിഭാസം പ്രകടമായികഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ വർഷം കോഴ്സേക്കാട് മെഡിക്കൽകോളേജിൽ പ്രവേശനം നേടിയവരിൽ 92 ശതമാനവും എൻട്രെൻസ് കോച്ചിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുവന്നവരായിരുന്നു. 85 ശതമാനം പേര് ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളുമായിരുന്നു. ഇക്കാര്യവും, സമുഹത്തിന് സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല തലത്തിലുള്ള ചേതങ്ങളും പ്രൗഢികാട്ടിക്കൊണ്ട് അന്ന് ഒരു ഫലവന്നം താനെന്തു തിയിരുന്നു, മാത്രാലുമി ആച്ചപ്പതിപ്പ് അത് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും

ണ്ടായി. കേളം അല്ലറിയാതെ വളർന്നവർ, പരക്കേശവിവേകമില്ലാതെ വർ, അവർ മാത്രം ഡോക്ടർമാരും എണ്ണിനിയർമാരുമായിത്തീരുന്ന തിന്റെ വിനകൾ എന്തല്ലാമെന്ത് സമുഹം ഇനിയും അറിയാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

ഇന്ത്യയാൽ സാമുഹ്യാനർത്ഥം ഇന്ത്യൻ ആരുടേയും ഉറക്കം കെടുത്തുന്നതായിതേതാനുന്നില്ല. ഇടതുപക്ഷ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളുടെ പോലും ആവശ്യം സ്വാശ്രയകോളജുകളിലെ മരിറ്റ് സൈറ്റുകളിലെ ഫീസ്, സർക്കാർ കോളേജുകൾക്ക് തുല്യമായിരിക്കണം എന്നു മാത്രമാണ്. സ്വാശ്രയ കോളേജുകൾ നടപ്പിൽ വരും മുമ്പുതന്നെ ഇടത്തരക്കാരന്നേയും തൊഴിലാളിയുടേയും ശ്രാമിനാന്നേയും മകൾ പ്രൊഫഷൻൽ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുനിന്നും വകഞ്ഞുമാറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന സത്യം അവർ പോലും കാണുന്നില്ല. കാണുകയും വേവലാതിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ചില പോംബികളെക്കിലും ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുമായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടാണ് സാധാരണക്കാരന്റെ മകൾ പഠിക്കുന്ന മലയാളം മീഡിയം സ്കൂളുകൾ പഠനനിലവാരത്തിൽ പിന്നോക്കമായിരിക്കുന്നത്? അധ്യാപകരും അധ്യാപകസംഘടനകളും മനസ്സിൽഞ്ഞു നേരിട്ടാൽ ഇന്ത്യയാൽ സ്ഥിതിവിശേഷം തിരുത്തപ്പെട്ടുകയില്ലോ? പി.എസ്.സി.പരീക്ഷ ജയിച്ച, യോഗ്യതകൂടിയ അധ്യാപകർ പഠിപ്പിക്കുന്ന സ്കൂളുകളിലെ പഠനനിലവാരവും വിജയശത്രാനവും, കോഴക്കാടുത്ത് സ്വകാര്യവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിയമനം നേടിയ രണ്ടാം കിടക്കാരഞ്ഞിയ അധ്യാപകർ പഠിപ്പിക്കുന്ന സ്കൂളുകളുക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് വളരെ താഴ്ന്ന നില്ക്കുന്നത്? വേണമെന്നുവെച്ചാൽ തിരുത്താവുന്നതല്ലോ ഈ വിരുദ്ധാവസ്ഥ? ചെയ്യാവുന്ന മറ്റാരു കാര്യം ചെറുപട്ടണങ്ങളിലും മറ്റും പാപവപ്പെട്ടവരെ മകൾക്ക് വേണ്ടി ചെലവുകുറഞ്ഞ എൻഡെൻസ് കോച്ചിങ്സ് കൂശുകൾ ആരംഭിക്കുക എന്നതാണ്. സമുഹത്തിനോട് യഥാർത്ഥമായ പ്രതിബദ്ധതയും അനുഭാവവുമുണ്ടുകിൽ ഇക്കാര്യത്തിലും അധ്യാപകസംഘടനകൾക്ക് മുൻകെക എടുക്കാമായിരുന്നു. ഈ പറയുന്നതെന്നെക്കും കാലത്തിനു ചേരാത്ത കാര്യങ്ങളാണെന്ന ബോധം പറയുന്നോൾ ഉള്ളിലുണ്ടുതാനും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ നിലവുകൾ, കാലത്തിനു തീരെ ചേരാത്ത ഒരു സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ചുകൂടെ പറയാം. ഡോക്ടർമാരും എണ്ണിനിയർമാരുമായിത്തീരാനുള്ള യുവാക്കളേയും യുവതികളേയും തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നോൾ, അവർക്ക് മാനുഷ്യികമുല്യങ്ങളിൽ വിശ്വാസമുണ്ടാണെന്നും, സാമുഹ്യം മുണ്ടാക്കുന്നോൾ എന്നാക്കേ തിട്ടപ്പെട്ടുതേണ്ടതാവശ്യമെല്ലോ? അനുശ്രൂപിക്കുന്ന വേദനയ്ക്കറുവാൻ സാഭാവിക തരയുള്ളവരല്ലോ മെഡിക്കൽ

രംഗത്തെക്ക് വരേണ്ടെന്ത്? സമുഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ഭൗതിക സഹകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്ന യജ്ഞത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാകുവാൻ ആവേശമുള്ള വരല്ലോ എവ്വനീയറിംഗ് രംഗത്തെക്ക് വരേണ്ടുന്നത്? ഇംഗ്ലീഷ് മൈഡിയം സ്കൂളുകളിൽ പഠിച്ച് മത്സരബുദ്ധിയും കരിയറി സവൃം മാത്രം സന്തമാക്കിയവർ എത്രതേതാളം വേദനമാറ്റും, സമുഹയജ്ഞങ്ങളിൽ പങ്കു ചേരും? ഇത്തൊരു കോൺസിൽ നിന്ന് നോക്കി പ്രവേശന പരീക്ഷയെ അപ്പും മനുഷ്യവല്കൾച്ചാലോ? ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അവിടേയും മനസ്സാം പഠിച്ചുത്തരമൊഴുതിക്കളിയും എന്ന വിനയുള്ളതുകൊണ്ട് വളരെ ശ്രദ്ധിച്ച് കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടുന്ന വിഷയമാണ്.

എൻട്രെസ് പരീക്ഷകൾ തന്നെ വേണ്ട എന്നുവെക്കുന്നതും പരിഗണിക്കാവുന്ന കാര്യം തന്നെ. വിവിധ സ്കീമുകളേയും മാർക്കുകളേയും തുലനം ചെയ്യുവാനുള്ള ഫോർമുലകളും മറ്റും ഏറെ പ്രയാസപ്പെടാതെ രൂപപ്പെടുത്താവുന്നതെയുള്ളൂ.

സാശ്രയകോളജുകളിലെ ഫീസ് ഘടന എന്ന വിഷയത്തിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവരിക. സുപ്രീംകോടതി നിർദ്ദേശിച്ച അഖംഗകമ ന്തിയിൽ നിന്ന് ഗവർമ്മെന്റ് പ്രതിവർഷം ഒന്നരലക്ഷം രൂപ ചെലവാഴിക്കുന്നു എന്നാണ് സർക്കാർ കേരളഹോട്ടിയിൽ ബോധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായത്.

ഇക്കാര്യത്തിലും, സാശ്രയകോളജുകളിലെ ഫീസ് എത്രയാകാമെന്ന കാര്യത്തിലും, വിശദവും കാര്യമാതെ പ്രസക്തവുമായ ഒരു പഠനം ഡോ. എൻ.സി.ചെറിയാൻ, ഡോ.പി. കൃഷ്ണകുമാർ എന്നിവർ ചേർന്നു നടത്തുകയുണ്ടായി. ആ പഠനം ‘ചുംബനാട്ടിന്റെ പുതിയ മൂല്യം’ എന്ന പേരിൽ 2003 ഏപ്രിൽ 13 ന്റെ മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പുതിപ്പിലൂടെ വെളിച്ചം കാണുകയും ചെയ്തു. ഫീസ് വിഷയത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കും മുഖ്യ, ഐ.എ.ടി.തോമസ് കമ്മറ്റി ഇ പഠനം ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് വിനിതമായി ആപേക്ഷിക്കുന്നു.

ചെറിയാൻ - കൃഷ്ണകുമാർ ടീമിന്റെ പഠനം

കോഴിക്കോട് ബിച്ച് ഫോസ്പറിറ്റ് എന്ന ഒരു സർക്കാർ ആശുപത്രിയുടെയും, ഗവർമ്മെന്റ് മെഡിക്കൽകോളജാശൂപത്രിയുടെയും ചെലവുകളും രോഗികളുടെ ഏണ്ണവും താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ട്, മെഡിക്കൽകോളജാശൂപത്രിയിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പോരിൽ അധികച്ചലവാനും വരുന്നില്ല എന്നാണ് ചെറിയാൻ - കൃഷ്ണകുമാർ ടീമിന്റെ കണ്ണടത്തുന്നത്. ബിച്ചുശൂപത്രിയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു രോഗിക്കു

വേണ്ടി സർക്കാർ ശരാഗരി പ്രതിവർഷം 3500രൂപ ചെലവഴിക്കു പോൾ, മെഡിക്കൽക്കോളേജിയുപത്രിയിലെ ചെലവ് അവിടെ കിട കൈളുടെ എണ്ണത്തിലും വളരെ കുടുതൽ രോഗികളെ ചികിത്സിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കുടെ, അത്യയും വരുന്നില്ല എന്നാണ് കണക്കത്തൽ. രോഗചികിത്സ നടത്തുന്ന ആശുപത്രിയുടെ ഉപോല്പന്നങ്ങൾ മാത്രമാണ് വിദ്യാർത്ഥികളുണ്ട് അങ്ങനെ ലേവകൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ കണക്കുകൾ കണ്ണു തുറപ്പിക്കുന്നവയാണ്. സർക്കാറിന്റെ, ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു വേണ്ടി നന്നാലക്ഷം രൂപ എന്ന മായക്കണക്കിന്റെ നീർക്കുമിള പൊട്ടിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്നു. കിടത്താവുന്നതിൽ വളരെയേറെ രോഗികളെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കുന്ന ഒരു ആശുപത്രിയാണ് കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജിന്റെ എന്നതുകൊണ്ടും, ചെലവുകളുടെ കുടുതലിൽ യെറ്റൽ, നേഴ്സിങ്ക് കോളേജുകളുടെയും ലാബ്ബേടക്കാനിഷ്ടം, ഹാർമസി കോഴ്സുകളുടെയും ചെലവുകൾ പെട്ടതുകൊണ്ടും, ഉദ്ദരിക്കപ്പെട്ട കണക്കുകളുടെ സ്വീകാര്യത ഒരു വ്യവരെ പ്രതികുലമായി ബാധിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കുകയും വേണം.

പക്ഷേ ചെറിയാണ് - കൃഷ്ണകുമാർ ടീം ഉദ്ദരിക്കുന്ന പരിധാരം മെഡിക്കൽ കോളേജിന്റെ കണക്കുകൾ സ്വാഗ്രഹിച്ചാപനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അതേപടി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. അധ്യാപകരുടെയും ജീവനക്കാരുടെയും ശമ്പളമടക്കമുള്ള ആശുപത്രിച്ചേലവ് പരിധാരത്ത് പ്രതിവർഷം ആറുകോടി രൂപ വരുമ്പോൾ രോഗികളിൽ നിന്നുള്ള വരുമാനം അവിടെ എഴുകോടി രൂപ വരുന്നുണ്ടെന്തെ. അതുകൊളും കിടക്കകളുള്ള ഈ ആശുപത്രിയുടെ വരവ് ചെലവ് കണക്കുകൾ മറ്റൊരു സ്വകാര്യസ്ഥാപനത്തെ വിലയിരുത്തുവാനും തീർച്ചയായും സ്വീകരിക്കാം. ചുരുക്കിപ്പിറഞ്ഞാൽ ആശുപത്രിച്ചേലവുകൾ നടന്നുപോകുവാൻ സ്വകാര്യാശുപത്രിയുടെ വരുമാനം തന്നെ ധാരാളം, വിദ്യാർത്ഥികൾ ആശുപത്രികളുമേൽ ബാധ്യതയാവുന്നതെയില്ല.

ഈ കോളേജിനുവേണ്ട മുടക്കുമുതലിന്റെയും കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പുചെലവുകളുടെയും കാര്യമാണ്. ആശുപത്രിക്കെട്ടിടങ്ങൾ നില്ക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ വിലയടക്കമുള്ള കണക്കുകളാണ് സ്വകാര്യമുതലാളിമാർ നിരത്തുന്നത്. കേരളത്തിലെ എന്നും ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ വില പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, ഭൂമിക്കുവേണ്ടി മുടക്കിയ തുകയെ സുരക്ഷിതവും ലാഭം നിശ്ചിതവുമായ ഒരു നല്ല നീക്ഷപം മായി എണ്ണാവുന്നതത്രെ പുതിയ കോളേജുകൾക്കാക്കട്ട്, നേരത്തെ തന്നെ ഭൂമിയും ആശുപത്രികളും സ്വന്നമായുണ്ടായിരുന്നതാനും,

പുഷ്ടപരി. കോലങ്ങേരി തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങൾക്ക്, കോളജുകൾ നിലവിൽ വരുംമുഖ്യതന്നെ, നാനുറോളും കിടക്കുകളും സ്വകര്യങ്ങളുംഈ. ലാഭകരമായി നടന്നുപ്പോരുന്ന അശുപ്രതികളുണ്ടായിരുന്നു. പുതുതായി നിലവിൽ വരേണ്ടുന്ന കെട്ടിടങ്ങളുടേയും സ്വകര്യങ്ങളുടേയും മുലധനചുലവും, പുതുതായി നിയമിക്കേണ്ടുന്ന അധ്യാപകരുടെയും ജീവനക്കാരുടെയും അധികച്ചുലവുകളും മാത്രമാണ് കണക്കിലെടുക്കപ്പേണ്ടുന്നത്. പരിയാരത്തെ കണക്കുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മുലധനചുലവ് ഏഴരക്കൊടിരുപയും നടത്തിപ്പേച്ചെലവ് പ്രതിവർഷം രണ്ടരക്കൊടിരുപയും വരുമെന്നാണ് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

ഹീസിൽനിന്നുള്ള വരുമാനത്തിന്റെ കണക്കെടുക്കുന്നവാൾ, അബ്യുവർഷം കൊണ്ട് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ എണ്ണം അഞ്ചുറിനു അവധിയാണ് പരിഗണിക്കപ്പേണ്ടുന്നത്. മെറ്ററിൽ പ്രവേശനം നേടിയ വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും മാനേജ്മെന്റ് കാട്ടയിലെ വിദ്യാർത്ഥിമികളുടേയും എണ്ണം അപ്പോൾ 250വിതമായിരിക്കും. 250വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒന്നുമുകാൽ ലക്ഷം രൂപ ചെച്ചും ബാക്കി 250 പേര് സർക്കാർ നിരക്കായ 11800 രൂപവെച്ചും ഹീസടച്ചാൽ മൊത്തം വരുമാനം നാലുകോടി അറുപത്തിഎഴ് ലക്ഷം വരും. നടത്തിപ്പ് ചെലവുകൾ കഴിച്ച് അബ്യാം വർഷമാകുന്നവാൾ രണ്ടുകോടിയിലേറെ രൂപ മിച്ചും എന്നർത്ഥം. മുന്നാം വർഷമാകുന്നവാൾതന്നെ നടത്തിപ്പേച്ചെലവായ രണ്ടരക്കൊടി, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹീസിൽനിന്ന് കിട്ടിത്തുടങ്ങും. (മുന്നാം വർഷത്തെ വരുമാനം രണ്ടു മുകാൽക്കോടിയിലേറെയായി തിക്കും) മുന്നാം വർഷത്തിനുശേഷം വർഷം തോറുമുണ്ടാകുന്ന മിച്ചും മുലധനത്തിലേക്കും പലിശയിലേക്കും തിരിച്ചടക്കാവുന്നതുമാണ്. ഈ തിരിച്ചടവുകൾ, ആദ്യ രണ്ടു വർഷങ്ങളിലെ ആവർത്തനചുലവിന്റെ പേരിൽ വരാവുന്ന കടബാധ്യതയും മുലധനത്തിന്റെ തിരിച്ചടവും ഏട്ടരശതമാനം പലിശയും അടക്കം, പത്രണണാമത്തെ വർഷം കൊണ്ട് തിരിക്കാനാവുകയും ചെയ്യും. പിന്നെ വർഷം തോറും ഏഴരക്കൊടി മുലധനത്തിനുമേൽ രണ്ടുകോടി രൂപയെക്കില്ലും മുതലാളിമാർക്ക് പാദമായിരിക്കും.

ഈ പദ്ധതിലെത്തിലാണ് ഹീസ് മുന്നുലക്ഷ്യവും നാലുലക്ഷ്യവുമൊക്കെ ആയിരിക്കണമെന്ന ചില സ്വകാര്യമാനേജ്മെന്റുകളുടെ ആവശ്യം വിലയിരുത്തപ്പേണ്ടുന്നത്. ധനാസ്തതിയും സ്വർഗ്ഗരാജ്യവും തമിലുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെപ്പോലെ ഏറ്റവും നന്നായി ആണുന്നത് യേശുഖ്രതന്മാർക്കാണ്. പകേഷ എന്തിന് യേശുഖ്രതരെ മാത്രം കുറ്റം പറയണം? നല്ല മാതൃകകൾ ദരിടത്തുനിന്നും വരുന്നില്ല എന്നതാണല്ലോ വർത്തമാനത്തിന്റെ സത്യം. അമൃതാനന്ദമാര്യിമാർത്തിന്റെ

കാര്യം നേരത്തെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഗുരുവായുർ ദേവസ്വമോ ശബ്ദി മല ദേവസ്വമോ സാമുഹ്യക്ഷേമം എന്ന ആദർശത്തിനോട് കണ്ണട ത്ത് കാതെ, മാതൃകാപരമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ തുടങ്ങിയിരുന്നൊക്കിൽ എന്നാ ശിച്ചു പോകുന്നു. മികച്ച നിർഭയ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് സ്കോളർഷിപ്പുകൾ നൽകാനെകില്ലോ ഈ ദേവസ്വങ്ങൾ മുന്നോട് വനിരുന്നൊക്കിൽ എന്നും അശിച്ചുപോകുന്നു.

കച്ചവടം ജയിക്കുകയും മനുഷ്യത്വം തോല്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ ഈ ആശകൾ ആശകളായിത്തന്നെ അവസാനി കുമായിരിക്കും.

2003 ഒക്ടോബർ തന്നെ എൻ.വി.അനുസ്മരണ സമേഴ്സത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്. ●

വായനമുൻ

നാണ്ണൻ നാട്യങ്ങൾ

സുകുമാരൻ പെരിയച്ചുർ

പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ് വില : 20 രൂപ

വികൃതിയായ നാണ്ണൻ കമ പറയുകയാണ് സുകുമാരൻ പെരിയച്ചുർ. സ്കൂളിൽ സംസക്ക്യത വ്യാകരണം പഠിപ്പിക്കുന്ന സുഗ്രീലാചീച്ചരോ ‘സംപ്രതി വാർത്താ: ശ്രൂയന്താം’- എന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് കളിയാക്കുന്ന നാടകീയ മുഹൂർത്തത്തിലാണ് നോവൽ ആരംഭിക്കുന്നത്. നാണ്ണൻ വിളിച്ചുകൊടുത്ത മുദ്രാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥമരിയാതെ ഏറ്റവിളിച്ച പിന്നാലെ കുടുന്ന ഏഴാംക്ലാസ്സുകാർക്ക് നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ മുഖ്യായയുണ്ട്.

മഹാവികൃതിയായ നാണ്ണന് നോവലിന്റെ അവസാനമാകുന്നോ ഫേയ്ക്കും മറ്റാരാൾ ചെയ്ത തെറ്റ് സ്വയം ഏറ്റുടക്കാനും ശിക്ഷവാജാനും ഉള്ള മന:പാകം കൈവരുന്നു. ഈ മാറ്റത്താണ് കാരണക്കാരിയായ സുഗ്രീലാചീച്ചരോട് നമുക്ക് ബഹുമാനം ഭരാനും. സ്വന്തം കുഞ്ഞിന്റെ കൈവിരം മുറിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും മന: സാന്നിദ്ധ്യം നഷ്ടപ്പെടുപോയ ശംഗേട്ടനാണ് ഈ നോവലിലെ ഏറ്റവും ക്രൂരനായ കമ പാത്രം എന്നു തോന്നുന്നു. ബാലസാഹിത്യത്തിന്റെ സർജ്ജാത്മകത കാത്തുസുക്ഷിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ‘നാണ്ണൻ നാട്യങ്ങൾ’

എം. എം. സചീവൻ

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം - സ്വപ്നവും യാമാർത്ത്യവും

കെ.പി.വിജയൻ

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ചിത്രിക്കുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും മനസ്സിൽ ഉയരുന്നത് മഹാത്മജിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയാണ്. ശ്രാമീൻ ശ്രേണിയിൽ സ്വയം പര്യാപ്തി നേടിക്കൊണ്ട് ആളുകൾക്ക് ജീവിക്കാൻ ഉതകുന്ന രിതിയാണ്. കേരളത്തിൽ മിക്ക ശ്രാമങ്ങളും അത് ഉപേക്ഷിച്ചതായാണ് കാണുന്നത്. എന്തിനു കേരളത്തിനു നേരെ വിരൽച്ചുണ്ടാണോ? ഗാധിജി തന്റെ അനന്തരാവകാശിയായി പ്രവ്യാഹിച്ച ജവാഹർലാൽ നെഹർഗുവിൽ ഗാധിസത്തിന്റെ ഏന്താണുണ്ടായിരുന്നത്? നെഹർഗുഭരണത്തിൽ ഗാധിസത്തിന് എന്തു സംഭവിച്ചു? ഈ വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഗാധിയൻ വിദ്യാഭ്യാസരിതി തുടരുന്നതിന് അർത്ഥമില്ല. ഗാധിയൻ വിദ്യാഭ്യാസരിതിയെ തിരസ്കരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഗാധിജിയെയും ഗാധിസത്തെയും വിലയിരുത്തുന്നതുകൂടി ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഗാധിജി തന്റെ ജീവിതത്തെ വിലയിരുത്തിയത് ‘എന്തെ സത്യാനേഷണപരീക്ഷണങ്ങൾ’ എന്നാണ്. ഗാധിജിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു പരാജയം തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ആവസ്ഥാനന്തരം ഒരു സാധാരണവരെ ഒരു യാമാസ്ഥിതിക ഹിന്ദുവിനാൽ വധിക്കപ്പെടുമെന്ന സത്യം കണ്ണഡത്താനായില്ല എന്നതാണ്. ഗാധിജിക്ക് മാത്രമല്ല മറ്റാർക്കും- ഗവർണ്ണേംബിന്റെ ഒപ്പ് സ്വാന്നേഷണവകുപ്പിനുപോലും അതു കണ്ണഡത്താൻ ആയില്ലെല്ലാ എന്ന ചോദ്യമുയരം.

ഒശാബ്ദങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഒരാളെക്കില്ലും അതുകണ്ണഡത്തിയിരുന്നു എന്നതിനും തെളിവുണ്ട്. നീങ്ങൾ ഭ്രാവിധകഭക്കം നേതാവ് വി.രാമ സ്വാമിനാര്യക്കരെ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? അദ്ദേഹം ആദ്യം കോൺഗ്രസ്സ്‌കാരിനായിരുന്നു. ഗാധിയൻ രിതിയിലുള്ള ഫോൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തനം കഴിച്ചാതിക്കാരുടെ ഉദ്ഘാരണത്തിന് ഉതകുകയില്ല എന്നു കണ്ണപ്പോഴാണ് ഫോൺഗ്രസ്സ് വിട്ടത്. ഈ റാബ്ടത്തിൽ ഗാധിജിയും നായ്ക്കരും തമ്മിൽ ഒരു നീണ്ട സംഭാഷണം നടക്കുകയുണ്ടായി. നായ്ക്കർ പറയുന്നതൊക്കെ ശരിയാണ്. എന്നാൽ മാറ്റങ്ങൾ സമാധാനമാർഗ്ഗത്തിൽ സംവക്കാശത്തിൽ നടത്തണം അക്രമമരുത് എന്നായിരുന്നു ഗാധിജിയുടെ ഉപദേശം.

മഹാത്മജി ഉദ്ഘശിക്കുന്നവിധം സമാധാനമാർഗ്ഗത്തിൽ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ഒന്നും വരുത്താനാവില്ല അമീവാ വലിയ മാറ്റങ്ങൾക്കു ശ്രമിച്ചാൽ അവർ മഹാത്മജിയെ കൊന്നുകളയും എന്നായിരുന്നു നായ്‌ക്കു രൂടെ മറുമൊഴി. അതോടെ രണ്ടു പേരും രണ്ടു വഴിക്കുനീങ്ങാം. ഗ്രാഡ്യസെ തോക്കേന്തുന്നതിന് 21 കൊല്ലംമുന്ത് 1927ൽ ഈ പ്രവചനം നടത്തിയത് ദിവ്യഗക്തികൊണ്ടാനുമല്ല. ജാതി സ്വന്പനായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ചരിത്രം ശരിക്കു വിശകലനം ചെയ്തു പറിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതിൽ നിന്നായിരുന്നു. എന്നതെന്തെങ്കും പോലെ ഈനും തമിഴ്നാട്ടിൽ അളിതർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

. ഗാധിജിക്ക് ബോഹമന്യുത്തെ മനസ്സിലായില്ല എന്നാണ് ഈതു വരെ പറഞ്ഞുവച്ചത്. ഗാധിവചനം സാധാരണക്കാർക്ക് മനസ്സിലായില്ല എന്നതാണ് മറ്റൊരു ദുരന്തം. അവർ എന്നും മേളകൾ ഈഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അതനുസരിച്ച് ഗാധിയൻ മേളകളിലും പകെടുത്തു എന്നു മാത്രം.

ഈ നമുക്ക് ഗാധിസത്തിരെ മർമ്മം സ്വപർശിക്കാം. ഗാധിജി ഈ നാട്ടിലെ ജനകോടികളുടെ മുന്നിൽ ഇടുക്കാടുത്തെ രണ്ടു പ്രശ്ന സ്തമായ വാക്കുകൾ ഹരിജനനും രാമരാജ്യവുമായിരുന്നുവല്ലോ. ജാതി മതാതിതമായി എല്ലാ മനുഷ്യരെയും വികച്ചിച്ചിരുന്ന ഗാധിജി രാമഭക്തരല്ലാത്ത കോടിക്കണക്കിൽ ആളുകൾ ജീവിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യയെ രാമരാജ്യം എന്നു വിശ്വഷിപ്പിച്ചതിലെ പ്രസക്തിയെന്നാണ്? അതുപോലെ ഹിന്ദുമതത്തിൽ ജാതിവ്യത്യാസം രൂപംകൊണ്ട കാലം മുതൽ മൃഗതുല്യരായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന തീണ്ടൽ ജാതിക്കാരെ ഹരിജനങ്ങൾ എന്നു വിശ്വഷിപ്പിച്ചത് എന്തു സങ്കല്പവുമായാണ്!

ഹരി തനിക്കു പ്രിയപ്പെട്ടവരെ എന്നും പീഡനത്തിനിരയാക്കും എന്നാണോ നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്? രാമരാജ്യത്തിൽ ജാതിവ്യവസ്ഥ പിഭാവനം ചെയ്യുന്നില്ലോ? ഉണ്ടക്കിൽ ഹരിജനങ്ങൾക്ക് എത്രാമതെന്ന സ്ഥാനമാണ് ഗാധിജി തീരുമാനിച്ചു വച്ചത്? ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളാണ് ഗാധിസത്തെ ചിന്താശീലരായ ആളുകൾക്ക് അസ്വീകാര്യമാക്കിയത്. രാമരാജ്യത്തെയും ഹരിജനങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഒപ്പം പഠിപ്പിച്ച് ഒരു നല്ല പുതുതലമുറയെ സ്വീകാര്യാവില്ല.

ഈ വക കാരണങ്ങളാൽ നാം ഗാധിയൻ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയെ മാറ്റിനിർത്തിയാൽ, പകരം എന്നൊക്കെ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളണം എന്ന ചോദ്യം അവശ്വഷിക്കുന്നു.

പഴയതിലേയും പുതിയതിലേയും നല്ല കാര്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുക എന്നൊരു ഉത്തരം എല്ലാപ്പറ്റിൽ കണ്ണെത്താം. ദാർഭാഗ്യവശാൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അടുത്തകാലത്ത് പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവണത പഴയതിലേയും പുതിയതിലേയും ചീതത്തണ്ണൾ സ്വീകരിക്കുകയെ നാഥാണ്. ഈ സ്വീകരിക്കലും തിരസ്കരിക്കലും അവനവന്റെ ശീല തേയും ഉള്ളിലിരിപ്പിനേയും ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആഗോളാടിസ്ഥാനത്തിൽ മത്സരിക്കാൻ ഉദാഹരിക്കരണ കരാറിൽ ഒപ്പുവെയ്ക്കുക, ദൈവങ്ങളുടെയും, മഹാത്മാക്കളുടെയും, രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കളുടെയും, ആചാരങ്ങളുടെയും പേരിൽ നിരന്തരം ഒഴിവുദിനങ്ങൾ പ്രവൃംപിക്കുക എന്നത് ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രം. ഈനു ലോകത്തിന്റെ ഒറ്റത്തുനിന്ന് മറ്റൊരുതെയ്ക്ക് പണ്ണമയ യക്കാൻ കുറിച്ച് മിനുട്ടുകൾ മതി. മറിച്ച് കോട്ടയത്തോ തുശുരിലോ ഉള്ള ബേക്കിലേക്ക് ഒരു ചെക്കിഡ്യുതി ഏറിണാക്കുള്ളത് ബേക്കിൽ കൊടുത്താൽ പണം കിട്ടാൻ പത്തുദിവസമൊക്കെ വൈകുന്നത് സാധാരണം. ഇത്തരം തകരാറുകളിൽനിന്നു കരകയറാൻ എന്നാണ് വഴി? തകരാറുകളാണിവാക്കി ഇളം മനസ്സുകൾക്ക് സ്വീകാര്യമായതു തീരുമാനിക്കലാണ് ആദ്യം വേണ്ടത്.

ചെറിയ കൂസുകളിൽ വലിയ പറിപ്പാനും വേണ്ട. പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ മാത്രമല്ല, പഴയ സോജ്യലിസ്റ്റത്തിലും നമ്മുടെ കൂട്ടികളുപോലെ നടുവോടിയുമാർ പുസ്തകം പോലില്ല. തലയിൽ കയറാത്തതാക്കെ മനപാഠം പറിപ്പിക്കുന്ന ഏർപ്പാടും ഇല്ല. ഇത്തരത്തിൽ ഞാൻ കൂട്ടികൂഷ്ണമാരാരുടെ ഒരു വചനം ഓർക്കുന്നു. കവി പാലു രിഞ്ഞു അനുസ്മരണ തിരിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണ്. ഒരുതവണ ബോംബൈയിൽ മാരാരോടൊപ്പം ചുറ്റിനടക്കാൻ അവസരം കിട്ടിയ പ്ലാൾ പാലും താൻ വായിച്ചിട്ടുള്ള പല മികച്ച പുസ്തകങ്ങളുകും വിച്ഛും വാതോരാതെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സഹികടപ്പോൾ മാരാർ പത്തുക്കെ പറഞ്ഞു. സാഹിത്യസംസ്കാരം നേടാൻ ഇതു വലിയ വായനയോന്നും വേണ്ട. രാമായണവും മഹാഭാരതവും കാളി ദാസകൃതികളും മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചാൽ മതി. ഈ തുടക്കത്തിലേയ്ക്ക് കടക്കാം

ആരും ഭാഷ ആദ്യം പ്രയോഗിക്കുന്നത് ഭാഷണത്തിലും എല്ലാം പറിക്കലും എഴുതലും പിന്നീടേ വരുന്നുള്ളു. എന്നാൽ ഈ ബിരുദാനന്തബിരുദവരെ ഭാഷയും സാഹിത്യവും പറിച്ചിട്ടും ഉച്ചാരണശുഖി കൈവരിക്കാൻ കഴിയാത്ത പലരുമുണ്ട്.- പ്രശസ്ത സാഹി

തൃകാരങ്ങൾ പോലും. പണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ പതിച്ചശേഷം സമാനസൗഖ്യങ്ങളുള്ള അക്ഷരങ്ങൾ ഉച്ചരിക്കാൻ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രീതിയുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ രീതി എന്തിനുപേക്ഷിച്ചു എന്നറിയില്ല. അതു പരിശീലിക്കാത്തവർക്ക് ഉച്ചാരണശൈഖ്യിലെല്ലാം മാത്രമായാം. അതെത്രകാർണ്ണന് ടെലിവിഷൻ പരിപാടികളിൽ നിരത്തുന്നിൽക്കൂന്നു.

ഈ ഏഴുതി പതികലാണ്. ചെറിയ കൂശുകളിൽ മലയാളം മാത്രം പതിപ്പിക്കുക. അബ്ദാം കൂശു മുതൽ മാത്രം ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പിക്കുക. ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയത്തിൽ പറിക്കേണ്ടവർക്ക് അതിനു സാകര്യം നൽകുക എന്നൊരു വാദഗതി അടുത്തകാലത്ത് വളർന്നു വന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ അവർക്കു മാത്രംഭാഷ വശമുണ്ടാകുമല്ലോ. ഇ.എ.ഒ.എസ്. ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതായി ഓർക്കുന്നു.

ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽന്നെ നടത്തിപ്പുമായി ദിർഘകാലം ബന്ധമുള്ള ഒരു സുഹൃത്ത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റാരലിപ്പായം പറഞ്ഞു. തുടക്കത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പതിപ്പിക്കുക, അബ്ദാം കൂശു മുതൽ മലയാളം പതിപ്പിക്കുകയെന്ന്. ഈ നിർദ്ദേശത്തിലെ യുക്തി ഞാൻ അല്പപം വിശദികരിക്കാം. മലയാളത്തിന് അസ്വത്താരക്ഷരങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് പുള്ളിയും ദിർഘലഭവും ഒക്കെയായി ഏറെ കൂട്ടിച്ചേര്ക്കുകയുള്ളൂ. ഈം മനസ്സുകൾക്ക് അവയെക്കു പതിച്ചിരപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിനാൽ എൽ.കെ.ജിയിൽ തുടങ്ങി മുന്ന്, നാല് കൂശു പിനിട കൂട്ടികൾക്ക് പ്രസ്താവന എന്നോ കൂറരെയെന്നോ സ്വന്തം പേരെ ആതാൻ പോലും കഴിഞ്ഞെന്നു വരില്ല. മരിച്ച്, ഇരുപത്താം അക്ഷരങ്ങളുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പരിക്കൽ എളുപ്പമാണ്. അടുത്തകാലത്ത് ഒരു കംപ്യൂട്ടർ വാങ്ങി മലയാളത്തിൽ കംപ്പോസ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയ എനിക്ക് ഈ വെബ്സൈറ്റ് അനുഭവപ്പെട്ടു. ചൊറുപ്പക്കാരോളം ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നു. പതിപ്പിക്കാൻ അഞ്ചു ശ്രമം ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിൽന്നെ കാര്യം എളുപ്പമാണ്. വളരെ ലളിതമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന സോഫ്റ്റ് വെയറുണ്ട്.

ഈ നമുക്ക് മാതൃഭാഷാ സ്വന്നേഹം എന്ന വികാരം അല്പനേരത്തേക്ക് മാറ്റി വച്ച് മലയാളത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കാം. വാസ്തവത്തിൽ ആവർക്കും അനാധാരാസമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു ഭാഷ നമുക്കുണ്ടോ? സംശയമുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ചില വിജ്ഞാനികൾ അല്പപം പഴയ അനുഭവങ്ങൾ കുറിച്ചുവച്ചത് ഞാൻ അനുസ്മരിക്കുന്നു.

ഇള്ളിപിണ്ഡിയും പാശ്വാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെയും കടന്നുകയ ദത്തിന്റെ ഫലമായി നമുക്ക് എത്രയും പ്രിയപ്പെട്ട മലയാളഭാഷ മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; അമ്മവാ അതിനെ പിലർ കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

1. സന്തം കൃടികൾ ഇള്ളിപ്പ് മീഡിയം സ്ക്രൂളുകളിൽ പറിക്ക സംഭവം നിർബന്ധം പിടിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കളാണ് ഇതിലെ പ്രധാന പ്രതികൾ. രണ്ടാമതായി ഇള്ളിപ്പ് സംസാരിച്ച് നടക്കുന്ന കൃടികളും - ഡാഡി-മമ്മി സംസ്കാരക്കാർ.

2. മലയാളം പറിച്ചാൽ മാത്രമേ നമ്മുടെ സനാതന - ആർഷ സംസ്കാരത്തെ ശരിയായി അറിയാനും ഉൾക്കൊള്ളാനും കഴിയു.

3. ഒരു ജനതയും സന്തം പാരമ്പര്യം കൈവിടരുത്. നമ്മുടെ സദാചാര ഭേദത ആ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. പാരമ്പര്യം മറ നാൽ ഇന്ന് മറ്റ് പലേടങ്ങളിലും സംഭവിക്കുന്നതുപോലെ സദാ ചാരതകർച്ച വരും.

4. ഈ നാട്ടിലെ നമകൾ ഒക്കെ ആ സഖിത സംസ്കാര തത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്, തിനുകൾ വിദേശത്തുനിന്ന് ആകുമിച്ച് കടന്നു വരുന്നവയും. മുൻ ആയുധബലത്തിൽ, ഇപ്പോൾ വെള്ളക്കാരുടെ ആഗോളവൽക്കരണ താന്ത്രജ്ഞലിലും.

5. വിദേശികൾ, വിശേഷിച്ച് വെള്ളക്കാർ വരുന്നതിനു മുന്തേ ഇവിടെ ഉന്നതമായ മലയാളം സർവസാധാരണമായിരുന്നു.

അക്കമിട്ടുതിയ മുരു അഭിപ്രായങ്ങൾ അടിസ്ഥാന സഭാവ മുള്ളവയാണ്. അവയെല്ലാംതന്നെ തെറ്റാണെന്ന് അക്കമിട്ട് തെളിവു നിരത്തി സ്ഥാപിക്കാൻ താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു,

കേരളത്തിൽ മുന്നു കോടി എൺപത്തു ലക്ഷത്തിൽപ്പരം ആളുകളുണ്ടെന്നാണ് ഒടുവിൽ കിട്ടിയ കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. കുറെ ലക്ഷം കേരളീയർ പുറം ദേശങ്ങളിലും നാടുകളിലും ഉണ്ട്. ഇതെല്ലാം ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ കേരളത്തിൽ ശിശുക്കളാണ് മുതൽ ഇള്ളിപ്പ് മീഡിയത്തിൽ പറിക്കുന്നവരുടെ ഏണ്ണം ഇപ്പകാരമാണ്.

കേരള സർക്കാർ പരീക്ഷയ്ക്ക് പഠിക്കുന്ന വർ 320043, സി.ബി.എസ്. ഇ.കാർ 154801, ഐ.എസ്.സി.കാർ 41552, കെന്റീയ വിദ്യാലയക്കാർ 28668. മൊത്തം അഞ്ചു ലക്ഷത്തിൽപ്പരം

കുട്ടികൾ. ഇത്രയും കുട്ടികൾ എന്നല്ല, ഇത്രയും പോലീസുകാർ വിചാരിച്ചാൽപ്പോലും മലയാളത്തെ കൊല്ലാനാവില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഭാഷമരിക്കുകയല്ല, അതിന്റെ സാഭാവം മാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എത്രുംഗത്തും കാലോചിതമായ മാറ്റങ്ങൾ ദോഷത്തെക്കാൾ എറെ ശുണം ചെയ്യും. അത് ഭാഷയ്ക്കും ബാധകമാണ്.

എന്നാൽ ഭാഷ മാറിയാൽ കുടുതൽ വലീയ വിപത്തുണ്ടെന്നാണ് പറയുന്നത്. നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യംതന്നെ തകരാറിലാകും. പട്ടണത്താൻ നാടുകളിൽനിന്നുള്ള കടനു കയറ്റത്തിനെതിരെ നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കേണ്ടതല്ലോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഈ മണ്ണിലെ പത്രരാജ് തൊല്ലാറു ശത്രമാനവും ‘വേണം’ എന്ന മറുപടി നൽകിയേക്കും. അത്തരക്കാരോട് ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യം.

സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ എന്താണ് തകരാൻ? നമുക്ക് എന്നും മാറ്റം കുടാതെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടാൻ യോഗ്യമായ ഒരു സാംസ്കാരിക- സദാചാര പാരമ്പര്യം ഉണ്ടാ?

പാരമ്പര്യനിശ്ചയികളായ നൃനപക്ഷത്തിന്റെ കുടയാണ് തൊന്തർ. അതിന് കാരണം പറയാം. ഓരോരോ കാലഘട്ടത്തിൽ എത്തനാട്ടിലും ചില വിഭാഗങ്ങൾക്ക് ദൈവനാമത്തിലോ ആയുധ ബലംതാലോ ആധിപത്യമുണ്ടാകാം. മറ്റു ചിലർ ഇടത്തട്ടുകാരാകാം. മുന്നാമതൊരു കുട്ടി അടിയാളരൂമാകാം. പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കണമെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിന്ത്രമം, ഇന്നലെത്തെ മേൽത്തട്ടുകാർത്തനെ ഇന്നും മേൽത്തട്ടുകാരായി തുടരണമെന്നാണ്.

ഹിന്ദുമതത്തിലെക്കിലും ഇന്നും അതാണ് സമിതി. പുജാരിയുടെ മകൻതന്നെ പുജാരിയാകണം എന്നു പറയുമ്പോൾ തുപ്പുകാരൻ്റെ മകൻതന്നെ തുപ്പുകാരനാകണം എന്ന ആശയം കുടി അതുശ്രേഷ്ഠകാഞ്ഞുണ്ട്. താഴെയുള്ളവർ അതിനെ എന്തിനു പിന്തുണയ്ക്കുന്നു എന്നു ചോദിച്ചാൽ പാരമ്പര്യംകാണ്ക എന്നുതന്നെ ഉത്തരം.

ഭദ്രവിഭാഗത്തെ ഏതുപേരുണ്ട് ഈ കുടത്തിൽ?

ഭദ്രവായിനം ജഗത് സർവം
മന്ത്രാധിനന്ത്യ ഭദ്രവതം-
തൻ മദ്രോ ബ്രാഹ്മണാധിനം
ബ്രാഹ്മണോ മമ ഭദ്രവതം

എന്നല്ല പ്രമാണം?

അതുകൊണ്ട് ഗോത്രപാരമ്പര്യത്തിൽ വളർന്നുവന്ന ആദിവാസികൾപോലും കൂട്ടിലിട്ട് കിളികളേപ്പോലെയാണ്. തുറന്നുവിട്ടാൽ സംശയത്തുത്തിന്റെ വിഹായസ്ഥിൽ പറന്നുയരാൻ അവർക്ക് ദയവുമുണ്ടാവില്ല.

മരിച്ച്, കോളനി വാഴപയുടെ വളർച്ചയോടെ രണ്ടുമുന്നു നുറ്റാണ്ടുകളായി പാരമ്പര്യത്തോട് വലിയ അളവോളം വിടപറഞ്ഞ പാശ്വാ തൃശ്ശൂർക്ക് സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ എന്നപോലെ ഭാഷയിലും മാറ്റാണ്ടുണ്ടാകുന്നതിൽ പരിശ്രമമില്ല. സാക്ഷതിക ശാസ്ത്ര വികാസത്തോടെ ടോപ്പ് സംഭവിക്കുന്ന ഭാഷയിലാലും മാറ്റാണംജോധ്യും അവർ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. തങ്ങൾക്ക് ഗുണകരമാം വിധം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ആയും നികു കംപ്യൂട്ടറുകളും അവരെ ചേർത്തുള്ള ഇസ്റ്റർനെറ്റ് സംവിധാനവും വന്നതോടെ UNOYICU എന്നാക്കേയുള്ള സന്നദ്ധങ്ങൾ അയയ്ക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുമ്പാണെങ്കിൽ അതയയ്ക്കാൻ മുപ്പുത്തി രണ്ട് അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതണം. ഈന്ന് അതുവേണ്ട. ഫലത്തിൽ പഴയ ഭാഷയുടെ മരണംതന്നെ. പുതിയ ഒന്നിന്റെ ഉദയവും.

വിജേഷം നമ്മളിലേക്ക് മടങ്ങാം. കൂട്ടികളെ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്നത്, പിന്നീട് വിദേശത്തേക്കയച്ച് പണം സവാദിക്കാനുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ ദുരക്കാണാണെന്ന് ആരോഗ്യത്തിക്കണ്ണു. മാനുമായ രീതിയിൽ പണം സവാദിക്കുന്നത് എങ്ങനെയാണ് തെറ്റായിത്തീരുന്നത്? മരിച്ച്, ഇവിടെ രാഷ്ട്രീയക്കാർമ്മത്തിൽ ചുമട്ടു തൊഴിലാളികൾവരെ മാനുമല്ലാത്ത രീതിയിൽ പണം സവാദിക്കുന്നതാണ് ശരിയായ രീതിയെന്നു നാം അംഗീകരിക്കുകയാണോ?

എൻ്റെ അനുഭവവെച്ച് പറഞ്ഞാൽ മാതാപിതാക്കൾ മകളെ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കുന്നത് ധനം മോഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്ക് നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം നൽകാൻ ആഗ്രഹിച്ചാണ്. എൻ്റെ രണ്ടു മകളും പഠിച്ചത് എറണാകുളത്തെ കേന്ദ്രീയ വിദ്യാലയത്തിലായിരുന്നു. കേന്ദ്രീയ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അധികം മാർക്ക് കിട്ടില്ല. നാടൻ സ്കൂളുകളിൽ ആണെങ്കിൽ ധാരാളം കിട്ടും എന്നും കേട്ടിരുന്നു. കോളേജ് പ്രവേശനത്തിന് അപേക്ഷ കൊടുക്കുവോൾ അത് പ്രശ്നമാകുമോ എന്ന ശക്യാണ്ടായിരുന്നു.

അവർ കൊച്ചുകൂട്ടികളായിരുന്നകാലത്ത് തൊട്ടുമുന്നിലുള്ള പീടിക്കെല കൂട്ടികൾ കല്ലർ ഗവൺമെന്റ് ബോർഡ് ഐഫസ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്നു. പുസ്തകങ്ങളാകെ കെട്ടിപ്പോറി പോകും. പല ദിവസവും പത്രം മണിയാക്കുവോൾ തിരിച്ച് വരും.

” ഈ കൊള്ളില്ലോ? ”

“ഇല്ലോ ”

“എന്തെ? ”

“സമരം ”

“എന്തുസമരം? ”

“ആ...”?

അവർക്ക് സമരത്തിൽ താഴപ്പറ്റുമില്ല. അതിനാൽ, എന്തിനാണ് ഓരോ സമരവുമെന്ന് നിശ്ചയവുമില്ല. വിദ്യാർത്ഥി സമരം, അധ്യാപക സമരം, രാഷ്ട്രീയ ബന്ധ എന്നിങ്ങനെ പലവക. ആ സ്കൂളിനു മാത്ര മായും പലപ്പോഴും സമരങ്ങളുണ്ട്. സമരമില്ലാത്ത നാളുകളിൽ കൊണ്ടു ടുക്കാൻ വേണ്ടതു അധ്യാപകർ ഉണ്ടാകില്ല. ഇതിനിടയ്ക്ക് ഒരു കൊല്ലം ആ പത്താംക്ലാസിലെ റിസർട്ട് പുജ്യമായിരുന്നു.

ഈ ചുറുപാടുകളിൽ, കുട്ടികൾക്ക് ,സ്കൂളിൽ അയച്ചാൽ പറിക്കാൻ കഴിയണമെന്ന ഒറ്റ ലക്ഷ്യംവെച്ചാണ് സെൻട്രൽ സ്കൂൾ തെരെ ദണ്ടടുത്തത്. ഒരു സമരവും ഇല്ലാതെ ചിട്ടയോടെ കൊള്ളിൽ ഇരുന്ന പന്ത്രണ്ടാം കൊള്ളുവരെ പറിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പറിപ്പിനോടൊപ്പം ഉഴ്പും പാതെ സത്യസന്ധമായിത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തു ശീലിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവിത വിജയത്തിന് അത്രയും മതിയെന്ന് എനിക്ക് തോന്തി. ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് ഞാൻ കുട്ടാംബവജീവിതം നയിച്ചത് മാസം തോറും വരവും ചെലവും കുട്ടിമുട്ടിക്കാൻ പാടുപെട്ടു കൊണ്ടായിരുന്നു.

അതിലും കുറച്ചുകൂടി നല്ല ചുറുപാടുകൾ തേടി മകൾ വിഡേ ശാഖകളിൽ എത്തി. പക്ഷേ, നാട്ടം വിട്ടും മറന്നതൊന്നുമില്ല. മലയാളം പറയും, വായിക്കും . ഇപ്പോൾ മുന്നാം തലമുറയായി. വിഭവശത്ത് ജനിച്ച് വളർന്ന കൊച്ചു മകളുമായി മകൻ ഇരയിടെ നാട്ടിലെത്തി. രണ്ടരവയ സ്ഥായ കുട്ടി മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി എന്നീ മുന്നു ഭാഷകളിലേയും കുറച്ച് വാക്കുകൾ പറിച്ചിടുണ്ട്. ടെലിവിഷനിൽനിന്ന് കൈകലാക്കി തയ്യാണ് ഹിന്ദി.

രാവിലെ അവലുടെ അമ്മ ഉണർത്തി എൻ്റെ മുന്നിൽ എത്തിച്ചാൽ “അച്ചാച്ചന് ഗുഡ് ഫോർണിംഗ് പറയു മോബൈൽ” എന്ന് പറയും ‘അച്ചാച്ചന് ഗുഡ് ഫോർണിംഗ്’ എന്ന് അവൾ ആവർത്തിക്കും. അച്ചാച്ച നെക്കാൾ നല്ല അനുഭാഷാവാക്ക് ഇല്ലെന്ന് എനിക്ക് തോന്തിനാൽ അത് തുടരുന്നു. ഗുഡ് ഫോർണിംഗ് സ്നേഹി പകരം പറയാവുന്ന ഒരു മലയാള പദവും കാണാനില്ല. സുപ്രഭാതം സിനിമാപ്പാട്ടിലേ പറ്റാ. എൻ്റെ പില സുഹൃത്തുകൾ രാവിലെ കണക്കുട്ടിയാൽ ‘നമസ്കാരം’ പറയും.

പക്ഷേ അത് സമന്വാർ തമിലല്ലാതെ കുട്ടികളും മുതൽനബരും തമിൽ ഉപയോഗിക്കാവുന്ന പദ്ധതിയാണ്.

കൊച്ചുമകൾ പുറത്തു പോവുകയാണെന്ന കിൽ “റാറ്റാ, ഒബ്ബെബ്ബെ, സിയു” എന്നും പറയും. അതിനും സമാനമായ മലയാള പദം കണ്ണടത്താൻ വിഷമമാണ്. പോകട്ട് എന്നുഭേദിച്ചുകൊണ്ട് വരട്ട് എന്നു പറയലാണ് നമ്മുടെ രിതി. വരാൻ ഉദ്ദേശിച്ചാലും വരട്ട് എന്നു പറയും.

ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്തേന എല്ലാവരോടും ഉപയോഗിക്കുന്ന പല അച്ചാറപദങ്ങളുമുണ്ട്. തെറ്റുചെയ്താൽ ‘സോഡി’ എന്നും, പലതിനും അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ ‘പീസ്’ എന്നും പറയാൻ കൊച്ചുമകൾ പറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘തേക്ക യു’ “എക്സ്ക്യൂസ് മീ”, ബൈഗ് യുവർ പാധൻ’ എന്നി അങ്ങനെ വെരെയും പദങ്ങൾ. ഗെറ്റ് ഓട്ട് പറയണമെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ്‌കാരൻ ‘പീസ് ഗെറ്റ് ഓട്ട്’ എന്നാണ് പറയുക.

ഈ വാക്കുകളെ ഒരാൾ വാഹനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഓയിലി ഫോട്ട് താരതമ്യപ്പെടുത്തിയതു കണ്ടു. വാഹനം ഓടുന്നതിന് ഓയിൽ വേണ്ട പ്രോട്ടോളോ ഡീസലോ മതി. യന്ത്രഭാഗങ്ങൾ അനായസം ചലിക്കുന്നതിനാണ് ഓയിൽ. ചിലേടങ്ങളിൽ പകരം ശ്രീസാം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

ഇത്തരം പദങ്ങൾ മലയാളത്തിലില്ല.

ഇതോക്കെ പഴയകാരുങ്ങളുണ്ടോ, ഇന്നും പ്രസക്തമാണോ എന്നു ചോദിക്കുന്നവരുണ്ട്. പ്രസക്തമാണ് എന്നാണുത്തരം. കേരളത്തിൽ മുഖ്യമന്ത്രിക്കസാലയിൽ കയറി ഇരഞ്ഞിയ പലരും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. അവരിൽ ഒരു നായനാരെയോ കരുണാകരനെയോ തിരുമേനി ആകാൻ ശ്രമിച്ചാൽ നടക്കുമോ? അത് ഇ.എ.ഒ.എസ്.നസുതിപ്പാടിനു സ്വന്തമാലോ? മനത്തപത്തനാഭൻപോലും പണ്ട് ജാതിപ്പേര് ഉപേക്ഷിച്ചു എങ്കിലും ഇ.എ.ഒ.എസ്. മരണാവരെ നമ്പുതിപ്പാട് തന്നെയായിരുന്നു.

ഭൂദിവനു പ്രിയം ദേവദാഷ്ടം. എല്ലാ വാക്കുകളും ദേവദാഷ്ടം ക്രിയാർത്ഥമല്ലിലെ മനസ്സിലാവുകയില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് മകനെ ‘മഹൻ’ ആക്കിയും എന്നെന്ന ‘നോം’ ആക്കിയുമൊക്കെ ശിർഖാണം പുശ്രിയ മലയാളവും ഉപയോഗിച്ചു. അങ്ങനെ ഭൂദിവനു പരസ്പരം സാംസാരിക്കുന്നതിന് ഒരു മലയാള ഭാഷ. തൊട്ടു താഴെ ഉള്ളവരോടു സംസാരിക്കുന്നതിന് മറ്റാന്. സംഭാഷണം താഴോട്ട് താഴോട്ടുള്ളവരോടാകുന്നൊറും ഭാഷയ്ക്ക് മാറ്റം സംഭവിച്ചു. നായനാർക്ക് ദിജനാരെ സംബന്ധായന ചെയ്യാൻ ആവിരും

തുടക്കുന്ന ഭാഷ. തമ്മിൽ തമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നതിനും സമത്വം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും മറ്റാരു തരം ഭാഷ. താഴത്തുള്ള അവർണ്ണരോട് സംസാരിക്കുന്നതിന് ഓരോരോ ജാതിക്കാരുടെ താഴ്ചയനുസരിച്ച് പല തരം ഭാഷകൾ.

ഈതെ വ്യവസ്ഥ താഴത്തുനിന്ന് മേലോട്ടുമുണ്ട്. താനുമായി നിശാബന്ധമുള്ള നമ്പ്യതിരിയെ ഏറുനായർ സ്വർത്തി തിരുമേനി എന്നു വിളിക്കണം. ആ ബന്ധത്തിൽ നിന്നും നമ്പ്യതിരിയുടെ ബീജത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന മകൾ പിതൃപുത്ര ബന്ധം വിസ്മരിച്ച് ആദരവ് കലർന്ന ഭാഷയിൽത്തന്നെന്ന തിരുമേനിയോട് സംസാരിക്കണം. ഈ സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥയും കേരള ചരിത്രവും, എന്ന ശന്മത്തിൽ പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ തന്മയത്രാതൊടുകൂടി, വിവരിക്കുന്നു.

നമ്പ്യതിരിയോട് സംസാരിക്കുന്ന നായരാരുടെ ഭാഷയിൽ എന്ന പദമില്ല, അടിയൻ എന്ന പദമേയുള്ളൂ. നമ്പ്യതിരിയുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന നായർ താമസിക്കുന്നത് കുപ്പയിലാണ്. ആ നായർ ഒന്നും കുടക്കുന്നില്ല. എല്ലാം മോന്തുകയാണ്. അവർ തിന്നുന്നത് അരിയല്ല, കല്ലരിയാണ്, കരുംലിലുള്ള പണം ഉറുപ്പികയല്ല, ചെമ്പുതുട്ടാണ്. അവർ ഉടുക്കുന്നത് തുണിയല്ല പഴന്തുണിയാണ്. അവർ ദേഹശുദ്ധി വരുത്തുന്നത് കുളിച്ചില്ല നന്നാന്തിട്ടാണ്. നായർക്ക് പൊതുവായ ഭക്ഷണമില്ല, കരിക്കാടിയെയുള്ളൂ. അവർ വിശദമിക്കുന്നത് കിടന്നില്ല, നടുനിവർത്തിയിട്ടാണ്. അവർ അമുഖം ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ മനസ്സു കൊണ്ടല്ല. പഴമനസ്സുകൊണ്ടാണ്.

അതേസമയം നമ്പ്യതിരി മന്ത്രക്കലെ കൂളത്തിൽ നീരാടി അമുതേത്തു കഴിഞ്ഞ് പള്ളിക്കുറുപ്പുകൊള്ളുന്ന തിരുമേനിയാണ്. നായർക്കു താഴെ സവർണ്ണ-അവർണ്ണ മതിൽക്കെട്ടിന്പുറത്തായാണ് ഇതാവ്/തീയു ജാതിക്കാരുടെ നിൽപ്പ്. അയാൾ നായരെ എങ്ങനെ സംബോധന ചെയ്യണം? കൈകോർ. അമാളക്കൻ എന്നൊക്കയാണ് എഞ്ചനാട്ടിൽ മുൻതലമുറക്കാർ പറഞ്ഞിരുന്നത്. കേരളത്തിലെ ഹൈന്ദവ ഉപജാതികളുടെ എല്ലം 377 ആണ്ണന് 1881-ലെ തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. അതേ വർഷത്തെ മലബാർ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടിൽ 978 ആണ്ണന് ഫുള്ളർ കണക്കാക്കുന്നതായി പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഈ ജാതിക്കരെല്ലാംകൂടി ഒരു നൂറു കൊല്ലത്തിന്നപ്പുറം കാണിച്ചുകൂട്ടിയ ഭാഷാപരമായ കോപായങ്ങൾ കേസരി വേണ്ടയിൽ കുണ്ടിരാമൻ

നായനാർ പ്രാചീനാചാരങ്ങളും സഹാനമാനങ്ങളും മറ്റും എന്ന ലേവാനത്തിൽ സരസമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

എല്ലിയാൽ തീരാത്ത ഈ ആചാരവാക്യങ്ങളുടെ ഇരുണ്ട കൊടുക്കാട്ടിൽനിന്ന് തെളിമയുള്ള മലയാള ഗദ്യം രൂപരൂപമടുത്തത് വിസ്മയ ജനകമാണ്. അതിനു മുമ്പായെല്ലാം കമ ഓർക്കുമ്പോൾ വിശേഷിച്ചും.

മലയാള ഭാഷയ്ക്ക് നമ്പുതിരിമാർ നൽകിയ പ്രധാന സംഭാവന സംസ്കൃത പദങ്ങളാണ്. സ്വന്തം ദൈവങ്ങളേയും ആരാധനാരീതികളേയും വിശ്വാസങ്ങളേയുംകൊണ്ട് മറ്റു ജാതിക്കാരെ കീഴടക്കിയതുപോലെ സംസ്കൃത പദങ്ങൾകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന മലയാളത്തെയും അവർ കീഴടക്കി. സുവം, ദു:ഖം, ദയ, ആപത്ത് തുടങ്ങിയ നിത്യജീവിതത്തിലെ വാക്കുകൾ നാടൻ മലയാള പദങ്ങളെ തള്ളിമാറ്റി സ്ഥാനമേറ്റ സംസ്കൃത പദങ്ങളാണ്.

എന്നാൽ തങ്ങൾ കുടെ കൊണ്ടുവന്ന സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തെ പുതുക്കുന്നതിന്പുറം സാഹിത്യ രംഗത്ത് സൃഷ്ടിപരമായ നല്ല കാര്യങ്ങളെയിക്കൊണ്ടും നമ്പുതിരിമാർ ചെയ്തില്ല. മാനസികവും കാതികവുമായി പ്രധാന വ്യാപാര വിഷയമായ മഹിളക്ലൈക്കുറിച്ചുള്ള സ്തതുതികാവ്യങ്ങളായ മൺപ്രവാള സാഹിത്യമേ അവർ സൃഷ്ടിചുണ്ടാണ്. ഇത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽനിന്ന് ആരംഭകാലത്ത് പ്രസിദ്ധമായ വെഞ്ഞണിക്കുതികൾവരെ തുടരുകയും ചെയ്തു. അതേസമയം മലയാളത്തിലേക്ക് സംക്രമിക്കപ്പെട്ട സംസ്കൃതപദങ്ങൾ നായനാർ ഉൾപ്പെടു ജാതിക്കാർ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലും നിഷ്ഠിയമാകുന്നത്രവരെ, തുടർന്നുള്ള ഭാഷാ വികാസത്തെ അവർ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തു.

കലർപ്പില്ലാത്ത ഭാഷ കഴിഞ്ഞാൽ പിന്ന പറിക്കേണ്ടത് കലർപ്പില്ലാത്ത അമവാ സത്യസന്ധമായ ചരിത്രമാണ്. അതു കൈക്കുടനായിൽ കോരിയെടുക്കാൻ വിഷമമാണ്. നമുടെ ചരിത്രം ശംഗാജലം പോലെ വിശുദ്ധവും മലിനവുമാണ്. രണ്ടിലും മാലിന്യം വർദ്ധിക്കുകയുമാണ്. ചരിത്രസത്യങ്ങൾ എന്ന വാക്ക് അല്പം നീട്ടി ഉച്ചരിച്ചാൽ ചരിത്രസത്യങ്ങൾ എന്നാകും. ഇന്നലെത്തെയും ഇന്നതേയും ചരിത്ര പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ നീട്ടി ഉച്ചരിക്കലല്ലോ ഉചിതമെന്ന് തോന്നാറുണ്ട്.

ഇന്നും നമുക്ക് എത്തിഹ്യങ്ങളേയും ചരിത്രത്തെയും വേർത്തിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതാണ് ലളിതമായ സത്യം. ഇക്കാര്യത്തിൽ

കേരള ചതിത്രത്തിന്റെയും ഭാരതചതിത്രത്തിന്റെയും സഹിതി എന്നു തന്നെ. കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ ആധാരശിലകൾ എന്നു പറയാ വുന്ന ഐതിഹ്യങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് വാമനനേയും മഹാബിജയയും കുറി ചുള്ളിൽ. അസുര ചാകവർത്തതിയായ മഹാബിജയ പാതാളത്തിലേ കയയ്ക്കാൻ ഭഗവാൻ വാമനായി അവതരിച്ചു. ഭഗവാന്റെ ആദ്യത്തെ മനുഷ്യാവതാരമാണ് വാമനൻ. ബോധി രൂപി വന്നപ്പോൾ കേരളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാൻ അടുത്ത അവതാരം മഴു എറിഞ്ഞ കേരളത്തെ അറബിക്കടലിൽ നിന്നു പൊക്കിയെടുത്ത പരശുരാമ നാണ്. വാമനന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കേരളം പരശുരാമന്റെ കാലത്ത് ഇല്ലാതായി. ആ പ്രദേശം മാത്രം കടലിൽ താണ്ടുപോയോ എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം എവിടെ തിരഞ്ഞാല്ലും കിട്ടുകയില്ല.

ഇത്തരം അസത്യങ്ങളുടേയും അർഖസത്യങ്ങളുടേയും കൊടുക്കാടില്ലെട ഇളം മനസ്സുകൾക്ക് നന്ദിയിലേയ്ക്കു നടന്നു നീങ്ങാൻ തക്ക എറ്റയിപ്പാതകൾ എങ്ങനെ വെച്ചിയുണ്ടാക്കാൻ കഴിയും എന്നതാണ് വിദ്ധാഭ്യാസ വിദർഘ്യമാർക്കെക്കാരും ചെയ്യേണ്ട പ്രശ്നം.

നല്ല സമുഹമില്ലെങ്കിൽ നല്ല വ്യക്തികളുണ്ടാകില്ല. നല്ല പാര നാർ ഇല്ലെങ്കിൽ നല്ല സമുഹവും ഉണ്ടാകില്ല. കുട്ടികളിൽ പാരയർമ്മം വളർത്തുന്നതിന് മുമ്പ് പാരയർമ്മം എന്ന ഒരു വിഷയം തന്നെ പഠി പ്പിച്ചിരുന്നു. അതോക്കെ എങ്ങനെന്നേയോ മാണ്ഡതു പോയി. ഇന്നു പിറിന്നു വിണ്ടതുമുതൽ മത്സരയർമ്മം എന്ന ഒന്നേ കുട്ടികൾക്കു മാതാപിതാ കൾക്ക നൽകുന്നുള്ളൂ. സ്വന്തം കുട്ടിയെ ഒന്നാമനാക്കാൻ അഹോരാത്രം ശ്രമിക്കും. അതിനു കഴിവില്ലാതെ പാടുപെടുന്ന കുട്ടികൾ മനോ രോഗികളാകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ കുറ്റവാളികളിൽ ഒന്നാമനായിത്തീ രുന്നു.

ഈന്നു ലോകത്തിൽ ഓരോരോ രംഗങ്ങളിൽ (പ്രമുഖസ്ഥാനം നേടിയ മിക്കങ്ങളുകളും പറിപ്പിൽ ഒന്നാം സഹാനക്കാരല്ല). പണം സപ്പാ ദന്മതസരത്തിലെ പ്രശ്നസ്ത വിജയികളുമല്ല. പലരും ഉള്ളിൽ സ്വപ്ന അല്ലമായി ജീവിതയാത്ര തുടങ്ങിയവരാണ്. അതിനാൽ കുറേയേറെ സമരനായകനാരെയും പണ്ണിത്തന്നാരെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നതോടൊപ്പം കുറച്ചുകില്ലും സംപ്രവജീവികളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പാംപ്രഭവതിയാണ് നമ്മൾക്ക് ആവശ്യം. അത് ശ്രദ്ധവത്തിലേ പരിചയപ്പെടാൻ കുട്ടികൾക്ക് കഴിയണം.

കാവ്യഭാഷയെഴുതി

എറുമാനുർ, സോമദാസൻ

ഭാഷണത്തിനുള്ള ഉപാധിയാണുഭാഷ. ഉച്ചാരണശബ്ദങ്ങളുടെ സവിഗ്രഹശൃംഗികരണങ്ങളിലുടെയാണ് ഭാഷ രൂപപ്പെട്ടത്. വ്യാവഹാരികതലത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഭാഷ മനുഷ്യന് സാമൂഹികജീവിതവും പുരോഗതിയും സാധ്യമാക്കി. സാംസ്കാരികവളർച്ചയ്ക്കൊപ്പിച്ച്. വിജ്ഞാനശേഖരണത്തിനും വിതരണത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും മറ്റൊരു മായി വ്യവഹാരഭാഷയെ കൊഴിച്ചും പാട്ടിയും എടുത്തപ്പോഴാണ് മാനകഭാഷ, (നിലവാരപ്പെട്ടഭാഷ) ഉണ്ടായത്. പക്ഷേ വ്യവഹാരഭാഷയുടെ അതിലാളിത്തുവും വ്യവസ്ഥാപിത ഭാഷയുടെ കുട്ടിമത്തവും സാഹിത്യരചനയ്ക്ക്, വിശേഷിച്ചും കാവ്യനിർമ്മാണത്തിന് ഉപയുക്തമായില്ല. സാഹിത്യം ഭാവാവിഷ്കരണ പ്രധാനമാണ്, ഭാവത്തിന് അനുരോധമായ ഒരു താളപ്പെടുത്തൽ അതിന്റെ ഭാഷയ്ക്കും വേണ്ടി വന്നു. അങ്ങനെയാണ് കാവ്യഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നത്. വ്യവഹാരഭാഷയ്ക്കെന്ന പോലെ കാവ്യഭാഷയ്ക്കും അടിസ്ഥാനം വ്യക്തിഭാഷ തന്നെയാണ്. ഓരോവ്യക്തിയും തന്ത്രഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും കവിതയെഴുതുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് കാവ്യഭാഷ പ്രതികരി ഭിന്മായിരിക്കും, ആകണം. കവിമാർഗ്ഗത്തപ്പറ്റി കുന്തകാചാര്യൻ പറഞ്ഞതും ഇതുതനെ. ഓരോ കവിക്കും ഓരോമാർഗ്ഗം. ‘രെസ്റ്റൽ ഇന്റർ ദി മാൻ’ എന്നപടിഞ്ഞാറൻ ചൊല്ലിലെ വിവക്ഷയും ഭിന്മല്ല.

കാവ്യഭാഷ കവിക്കുസരിച്ചാണോ കാവ്യവിഷയത്തിനുസരിച്ചാണോ മാറ്റുന്നത്? എന്നതിനെക്കുറിച്ച് തർക്കമുണ്ട്. രിതിസിദ്ധാന്തകാർ റസഭാവങ്ങൾക്കുനുസരിച്ച് ശബ്ദവിധാനം വ്യത്യസ്തമാക്കണമെന്നുനിഷ്കർശ്ണപ്പറ്റിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് ശൃംഗാരകരുണ്ണങ്ങൾക്ക് മധുരവുണ്ടാണെങ്ങളുടെ ആവർത്തനവും ദീർഘ സമാസങ്ങളുടെ അഭാവവും മറ്റും. ഇതിൽ കവിക്കളും, കാവ്യത്തിനും അതിനെ പ്രത്യേകജീവിപ്പെടുത്തുന്ന ഭാഷയ്ക്കുമാണ് ഉപനാൽ. കവിയുടെ ആത്മവത്തയാണ് ‘ഭാഷാരൂപണം പ്രകാശിതമാക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം അവ

ഗണികപ്പെടുന്നു. കവിനിരപേക്ഷമായി കാവുതെത വിലയിരുത്തുകയായിരുന്നു പണ്ണെ പാരസ്യസമിപനം. പടിഞ്ഞാറുള്ള ആയുനികോത്തരുമാർ കുത്തും കോമയും പ്രകൃതിയും പ്രത്യയവും ആയി ‘സാഹിത്യവസ്തു’വിനെ ഇന്ന് അഴിച്ചുപരിശോധിക്കുന്നുണ്ടെല്ലോ. ഈ വീക്ഷണം മാറ്റിപ്പഴിക്കുക, കവിതയിലെ ഭാവാവിഷ്കരണം പോലെ തന്നെ ഭാഷാ സംവിധാനവും കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നു മാത്രമാണ് ഉരുത്തിരിയുന്നത് എന്ന സമീപനം ആണ് ഈ ചർച്ചയുടെ അടിസ്ഥാനം. അതായത് കവിഭാഷയും കാവുഭാഷയും ഒന്നുതന്നെ. കവിസ്വന്നം സത്തരെ കണ്ണംതുന്നതുപോലെ സ്വന്നംഭാഷയും കണ്ണംതന്നെമെന്ന് അർത്ഥമാണ്.

ആദിമല്ലടക്കത്തിൽ കവിത ഒരു സംഘപരിശമമായിരുന്നുവെല്ലോ. വായ്പാട്ടായി കവിത രൂപപ്പെടുന്നത് ശരീരചലനങ്ങളെയും ശബ്ദവ്യതിയാനങ്ങളെയും അവലംബിച്ചാണ്. ഭാഷ അങ്ങനെന താളപ്പെട്ടിവന്നു, ആ താളപ്പെട്ടതലിലാണ് കവിതയുടെ പ്രാകൃതരൂപം (crude form) ഉരുത്തിരിഞ്ഞത് സംഖോച്ചാരങ്ങമാണ് അടിസ്ഥാനമായിരുന്ന തെക്കിലും, അതിൽ ഇടയ്ക്കിടെ വ്യക്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം എഴുന്നുനിന്നിരുന്നു. ‘ഓഹോയ്’ ‘പുഹോയ്’ തുടങ്ങിയ വിളികൾ സംഘത്തിൽനിന്ന് കുട്ടംതെറ്റാൻ വ്യഗ്രതപ്പേട്ട വ്യക്തിയുടെ ചിന്നംവിളികൾ തന്നെയായിരുന്നു. കവിയും ഇതുതന്നെയാണ് എക്കാലവും ചെയ്തത്. കുട്ടത്തിൽ നിന്ന് തന്റെ ശബ്ദം വേറിട്ടു കേൾപ്പിക്കാനുള്ളശ്രമം (എന്നും ദൈഹാച്ചേകട്ടുവോ വേറി-ടെന്നു പിറ്റേനു ചോദിച്ച പെൺകിടാവിനെപ്പോലെ), സാരം ഇതാണ്. സമുഹത്തിന്റെ പൊതുഭാഷയാണ് കവിയുടെയുടെയും കൈമുതൽ. പക്ഷേ അതുപയോഗപ്പെടുത്തി കവിസ്വന്നം മിന്നാം തന്നെ തന്നെ ഭാഷയാണ്. കവി വാഗ്യശനനാകുന്നത്, എഴുത്തച്ചനാകുന്നത്. കവിശിക്ഷയുടെ ആദ്യപാഠം തുടങ്ങണംബുത്ത് വാക്കിൽനിന്നാണ് എന്ന് ഓർക്കുക. വാക്കിന്റെ പ്രയോക്താവുമാത്രമല്ല കവി, സംരക്ഷകനാണ്, സുക്ഷിപ്പുകാരനും.

ഒരു കവിക്ക് എങ്ങനെന തന്റെ ഭാഷ കണ്ണംതന്നെ എന്നതു പറഞ്ഞതുരാൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാര്യമല്ല. എങ്ങനെന കവിതയെഴുതാം, എഴുതണം എന്നു മറ്റാരാശക്കു പറഞ്ഞതുരാനാവാത്തുപോലെ. ചെയ്യാവുന്നത് ഇത്യുമാണ്. വാക്കിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മപ്പെടുത്താം, മുഖേ പോയവർ വാക്ക് എങ്ങനെന ശ്രദ്ധയോടും സുക്ഷ്മതയോടും കൂടി ഉപയോഗിച്ചു എന്നതിന് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടുകയുമാകാം. അതിനപ്പുറമുള്ളതെല്ലാം കവിയശസ്ത്രം മോഹിക്കുന്നവർ സ്വയം ചെയ്തുകൊള്ളണ്ടതാകുന്നു. കവിത എഴുതാൻ തുന്നി

ഞതിരഞ്ഞെന്നവർ വാക്കിനെ മെരുക്കി, തന്റെ വഴിക്കു കൊണ്ടുവരികയാണ് ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് നന്നായി ഓർമ്മിക്കുക. വാക്ക് യെന്നു വാണിഞ്ഞ് കേട്ടിട്ടില്ലോ? അതിനെ ഇണക്കാനും മേൽക്കാനും പുരാണപുരുഷൻ കൈയിലേറ്റിയത് ചാടവാറ്റു, ഓടക്കുഴലായിരുന്നുവെന്ന നാമുകൾ അറിവുണ്ടല്ലോ. സുഷ്ണവായവാക്കാണ് സുക്തി. അതുതനെ കവിതയും, വേണ്ടപ്പോൾ മാത്രം, വേണ്ടിത്തുമാത്രം, പ്രയോഗിക്കു പ്രേഭേണ്ടതാണ് വാക്ക്. സുഷ്ണവായ ഒരുവാക്കെങ്കിലും പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആർ മോക്ഷത്തിന് അർഹനാണെന്ന് ആചാര്യമാർ.

വാക്കിനെ സ്വാധിന്നതിലാക്കാനുള്ള ഒരേ ഒരു മാർഗ്ഗം നിരന്തരമായ വായനയാണ്. അനുധ്യാനമാണ്, ഉപാസനയാണ്. ‘വായന’ എന്നു പറഞ്ഞത് ‘പത്രംവായന’യിലെ ‘വായന’യല്ല, വിശിഷ്ടപദ്ധതനകളിലൂടെയുള്ള മനസ്സഖ്യാരമാണ്. വാക്കിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നോൾ അതിനുപിനിലൂടുള്ള അർത്ഥത്തിന്റെ മുഴക്കത്തിനുവേണ്ടി കാതോർത്തുകൊള്ളണം. വാച്ചാർത്ഥം മാത്രമായിരിക്കുകയില്ല പല പ്രോഴ്വം കവി വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യാർത്ഥം, അതും മതിയാവാതെ പിന്നാൽ വ്യംഗ്യാർത്ഥം. ഓരോ വാക്കിനും പല അർത്ഥങ്ങളായകളുണ്ടാകും. കവിവിവക്ഷ കണ്ണഭത്താൻ ശ്രമിക്കണം. പരിചയം കൊണ്ടുസാധിക്കാവുന്നകാര്യമാണ് ഈ. വാസവദത്ത അങ്ങു ദുരെ, ഉപഗുപ്തതന്നെയും കുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നോക്കാവുന്ന തോഴിയെ നീട്ടി നീട്ടി നോക്കുന്നു. ‘മരിമാൻ മിചിനോക്കുന്നു വെളിക്ക്-’ എന്നു കവി. ‘സുന്തരിപുറങ്ങേക്കു നോക്കുന്നു’ എന്ന് അർത്ഥം ശ്രഹിച്ചാൽ അതിലെത്തുച്ചമതകാരം? പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന മാനാൻ മരിമാൻ. അപ്പോൾ കൃഷ്ണമണിക്കർ കടയ്ക്കുവന്നിരിക്കും. ആ ചിത്രം കണ്ണഭത്തിയാലേ, വാസവദത്തയുടെ നോട്ടത്തിന്റെ ചാരുത അനുഭവവേദ്യമാകും. പരശുരാമൻ നടന്നുനീഞ്ഞുന്നതുകണ്ടപ്പോൾ മൺമേടകളിൽ നിന്നു ‘സാകുതം നോക്കിയ നവോഹകൾ തദ്ദിവിയ പുത്രലബ്ധി നേർന്നു’ എന്ന വള്ളേതോഴിവാണി ശ്രദ്ധിക്കുക. അതുരത്തിൽ ഒരു മകനുണ്ടാകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു ഓരോ നാതിയും. ഏത് അമ്മയാണ് ഇതുപോലെ വീരനും ധീരനും ദൈവമായ ഒരുപുത്രൻ ജനിക്കാൻ മോഹിക്കാത്തത്! പക്ഷേ അവിടംകൊണ്ടു തീർന്നുവോ ആ വാക്കുകളുടെ അനുരണനും? ഇല്ലെങ്കിലും. കവിത ആലോചനാമുതമാകുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. ‘എന്ന ദേഹം അമ്മതാൻ വേട്ടാൽ മതി’ എന്ന അഖ്യാവയസ്സുകാരിയുടെ കിളിക്കൊണ്ടുവരിൽ രാമാധനക്കമാന്ത്യം ധനിപ്പിച്ച കവിയാണ് വള്ളേതോൾ. ‘കേഴുകേഴുകു കേഴമാൻ കണ്ണാളേ’ എന്നു വായിച്ച അരസിക്കുമാർക്ക്, ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നു കേഴുന്ന മർദ്ദനമരിയത്തെ ‘കേഴമാൻ കണ്ണാൾ’ എന്നു വള്ളേതോൾ വിശേഷിപ്പിച്ചത്

അതു പമ്പുമായില്ല. അദ്ദേഹം ‘മാനേയമരിയമേ’ എന്നു തിരുത്തി അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തി. കവിയുടെ പോത് ആ സാധുക്കൾക്കുണ്ടോ മനസ്സിലാകുന്നു? നളിനി ‘പിന്നഞ്ചുവട്ടമിഹ പുത്രു കാനനം’ എന്ന തന്റെ ദിർഘിച്ച വിരഹകാലത്തെക്കുറിച്ച് പറയുന്ന വാക്കുകൾ ‘അഞ്ചു വർഷം കഴിഞ്ഞു’ എന്ന് അർത്ഥമം പറഞ്ഞുപോകാൻ ശുഭാത്മാവായ ഒരു ഭാഷാധ്യാപകനു കഴിഞ്ഞെങ്കും. പകേജ് അഞ്ചു വസന്തങ്ങൾ എന്നെന്നതൊടാതെ കടന്നുപോയി എന്ന നളിനിയുടെ നെടുവീരപ്പ് ‘നിപുണ ശ്രേംഖല’ അഞ്ജിൽ മാത്രമേ പതിക്കു. ചണ്ണാലികയുടെ മുന്നിൽ ജലാർത്ഥിയായിച്ചേന്ന ഭിക്ഷുവിനെ ‘ശ്രീമാൻ’ എന്നു കവി വിശ്രഷിപ്പിക്കുന്നു. (ശ്രീമാനാഭിക്ഷുവണ്ണു ചെന്നർത്ഥിച്ചാൻ) എല്ലാ പുരുഷലക്ഷണങ്ങളും തിക്കണ്ണവനാണ് ‘ശ്രീമാൻ’ എന്ന ശാസ്ത്രം. ‘തനിയാണവൾ കല്ലിരുസ്വല്ല’ ‘തനിക്ക് തനുവായ തനുവോടു കൂടി യവർ, അതായത് സുന്ദരി എന്ന് അർത്ഥമം. പകേജ് തനുഗാത്രി കൂടു തൽ വികാരവതി, ആയിരിക്കുമെന്ന ധനി വിട്ടുപോകരുത്. (കമ്മശോ സ്നാപ്തിക വളക്ക് ‘ഇഡി കന്ധകമാരുടെ നവാനുരാഗത്തെ കല്പിച്ച തിലെ രസികത്തം നോക്കുക ‘മെ’ എന്തെന്നുട യുന്ന ശബ്ദം. ‘സ്നാപ്തികം’ സ്നപോടന ശബ്ദം, ശോണം ശോണിതസുചകം. മാറി മാറിവരാവുന്നതുകൊണ്ടാണ് ‘അനുരാഗങ്ങൾ’ എന്ന ബഹുവചനം. ഓരോന്നും നവം. വിലനിസ്ത്വാരം, വേഗം ഉടയുകയും ചെയ്യും. ഒന്ന് ഉട ഞത്തുപോയാൽ ചിന്തിക്കുവരെ പോയി മറ്റാനു വാങ്ങാമല്ലോ. ഈ മഹാകവി പ്രയോഗങ്ങൾ ഉദാഹരിച്ചത് കവി ‘വാഗ്ല്ലഭ’നാണ് എന്നു കാണിക്കാൻ മാത്രമല്ല, വാക്കിനു പിന്നില്ലെങ്കുറിച്ചുകൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്താനാണ്. ‘പരവയിൽ തിരകൾപോലെ’ തനിക്ക് വാക്കു തോന്നാമെന്നു കണ്ണുള്ളൂർ പ്രാർത്ഥിച്ചപ്പോൾ എഴുത്തപ്പേൻ അല്പം കൂടി കടത്തിപ്പറഞ്ഞു. ‘പദാവലി തോന്നാം കാലേ, കാലേ’ - വേണ്ട വാക്ക് വേണ്ട സമയത്തുതോന്നാം. ആചാര്യരെ ഈ വാക്കുകൾ നമുക്കും ഉരുവിടാം. പരിചയവും പരിശീലനവും കൂടിയുണ്ടകിൽ പ്രതിഭാധനന് വാഗ്ല്ലഭനാകാം.

‘പദശില്പ’ എന്തുകുറിച്ചുകൂടി ഈ പ്രക്രിയയിൽ തെള്ളാനു ചിന്തക്കേണ്ടതുണ്ട്. കവിതയുടെ ഭാവതലഭത്തെ വികാരമെന്നോ, ചിന്ത യെന്നോ രംഭം കലർന്നതെന്നോ ഒക്കെ വിശദികരിക്കാറുണ്ട്. അതെ നുമാക്കേണ്ടി, അവാച്ചുമായ ഒരു സൗന്ദര്യാനുഭവമാണ് കവിത ആത്യ തികമായി പകർന്നു നല്കുന്നത്. കവി ഈ സാധിക്കുന്നതെങ്ങനെ? പദശില്പം, അതിലും തെളിഞ്ഞു വരുന്ന ബിംബപരബര, ധനിക ഇല്ലെന്നു ഉന്നിഷ്ഠതാകുന്ന അർത്ഥചമത്കാരം - ഇങ്ങനെ ഒരു ദിശയിലാണ് അനുവാചകൾ മനസ്സിലെന്നും. അടിസ്ഥാനം കവിനിർമ്മി

കുന്ന പദ്ധതില്ലപം തന്നെ. പദ്ധതി പരസ്പരം കുട്ടിച്ചേർക്കുന്നേവാൾ സംജാതമാകുന്ന ലയം, ആ ശില്പത്തെത്ത ആസ്വാദ്യമാക്കുന്നു. കവി രണ്ടുപദ്ധതി കുട്ടിച്ചേർക്കുന്നേവാൾ ഉണ്ടാകുന്നത് മുന്നാമത്തൊരു പദ മല്ല, ഒരു നക്ഷത്രമാണ് എന്ന് ആഗംല മഹാകവിയായ ഷജല്ലി. ‘ഇഷ്ട പ്രാണേശവരിയും’ ‘വെള്ളതോൽക്കുമുടലിൽ സുഗന്ധിയാമെല്ലാതേച്ച്’ ഇരിക്കുന്ന ‘ശീതളാചലകുമാരി’യും ‘കുണ്ണിനന്നായക നന്ദിനിക്കൊ തത്താരുപെണ്ണില്ല’ എന്ന പദവിന്യാസവും (പെണ്ണ് = വധു) വാകുക ഇൽ നിന്നു നക്ഷത്രം വിട രൂന തിനു ഭാ ഹ റ ണ ഞ ഇ ടേ. കാർമ്മാർക്കസിനെ പ്രശ്നയപൂർവ്വം വന്നിക്കുന്ന വിഷ്ണുന്നാരാധാരായാൻ ഉള്ളവരെയും ഇല്ലാതവരെയും പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടു് ‘വേണ്ടാത്തവർ’ എന്നുകുട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. നില്ലാരമെന്നുതോനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വാക്ക് സാഹചര്യം കൊണ്ട് ‘ഭാവഗർഹിമയാർജിക്കുന്നതു നോകുക. സുക്ഷ്മ തേതാട് അടുക്കുന്നേവാൾ കവിതയെന്നത് പദ്ധതില്ലപം രചനത്തെന്നായാണ്. ഉചിതമായ പദവിന്യാസത്തിൽ കുടി കവി, തകിടം മറിഞ്ഞ ചോദന കൈള ക്രമീകരിക്കുന്നുവെന്ന് എറു.എ.രിച്ചാർഡ്സ്.

ഭാഷ, കവിതയ്ക്ക് ഒരു ബാധ്യതയാകരുത് എന്നു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ഭാഷയിലെ കൃതിമമായ ആർഭാടങ്ങളിൽ കവിതയുടെ ഗൈസർഡ്രിക് ലാവണ്യം മറഞ്ഞുപോകാൻ ഇടയാകരുത്. കവിതയു മായി സംവദിക്കുന്ന സഹ്യദയനായ ആസ്വാദകാൻ ഭാഷയുടെ സാന്നിധ്യംപോലും ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഇടയാകരുത്. തെളിഞ്ഞ നീരോഴുക്കിനടിയിൽ ഉള്ളംകൈ മലർത്തിപ്പിടിച്ചാൽ നേർത്തത്, സുക്ഷ്മമായ രേവകൾകുടിയും തെളിഞ്ഞുകാണുമല്ലോ. ഈ തെളിച്ചുമാണ് ഭാഷയ്ക്കു ഇൽക്ക് കവിതയ്ക്കു കിടുംഭേദത്. ‘സ്പടികക്കുപ്പിയിലിട്ട് പരത്മമീൻ’ പോലെ ആയിരിക്കണം ഭാഷയ്ക്കുള്ളിലെ കവിത.

രാഷ്ട്രീയക്കാർ ഭാഷയെ നിരന്തരമായി പരിക്കേലപിക്കുന്ന ദുഷ്ടമായ കാലമാണിത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കവിയുടെ ചുമതല വർദ്ധിക്കുന്നു. കവി, വാക്കിന്റെ കാവൽക്കാരനാണ്. നാളേക്കുവേണ്ടി വാക്കിനെ സുക്ഷിക്കേണ്ടവനാണ്. ഭാരിച്ച ഈ കർത്തവ്യം നിരവേറ്റാനുള്ള സഹനസന്ധ്യതയും ഇച്ചാശക്തിയുമുള്ളവർ മാത്രമേ കാവു രചനാരംഗത്തെയ്ക്കു കടന്നു വരാവു.

വാക്കിന്റെ അധിപനായ ഇടയ്ക്കിരെയെ പഠിക്കാൻ ഏതുകുടിയി രിക്കുന്ന നിങ്ങളെയെല്ലാം വാഗ്ദേവത അനുഗ്രഹിക്കടു!

(എൻ.വി.കൃഷ്ണവാര്യർ ട്രസ്റ്റ് മണ്ണാർശാലയിൽ 2004 മെയ് 21, 22, 23 തീയതികളിൽ നടത്തിയ കവിതാ ക്യാമ്പിന്റെ ഉദ്ഘാടന പ്രസംഗം - സംഗ്രഹം)

വാഴക്കുല, പുത്തൻകാലം, അരിവാള്

ഡോ.നടുവട്ടം ശ്രാപാലക്യൂഷണൾ

കേരള ശ്രാമജ്ഞർക്ക് സുപരിചിതമായ വസ്തുക്കളാണ് വാഴക്കുലയും പുത്തൻകാലവും, അരിവാളും. പണ്ഡിതന്മുതൽക്കേ കാഴ്ച വസ്തുക്കളിൽ പ്രധാനമാണ് വാഴക്കുല. കേരളീയരെ ഭൗതിക സാഹചര്യങ്ങളുമായി ഇതെയും ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന ഒരു സസ്യം വേറെയില്ല. പുത്തൻകാലം ഒരു സപ്പന്തത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണ്. അരിവാൾ ജീവനോപാധിയായ ഓരായുംയും. അടിയാളവർഗ്ഗത്തിന്റെ മോഹവും മോഹഭേദങ്ങളും കൂടുവും ദിനതകളും എത്ര തീക്ഷ്ണവും സകീർണ്ണവുമാണെന്ന് അറിയിക്കുന്നതിലേക്ക് നമ്മുടെ രണ്ടുകവികൾ ഇവരെ വളരെ സമർത്ഥമായി കവിതയിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കാലപനികതയുടെ തിരച്ചാർത്ഥ സൃഷ്ടിച്ച ചങ്ങസ്വീച എഴുതിയ ‘വാഴക്കുലയും’, ശ്രാമിണജീവിതത്തിന്റെ പൊള്ളുന്ന യാമാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ സർഗ്ഗകാമനയെ മേയാൻ വിച്ച ഇടഴേരി എഴുതിയ ‘പുത്തൻ കലവും അരിവാളും’ അടിയാളജീവിതത്തെ എങ്ങനെ അനുഭവമാക്കിയിരിക്കുന്നവനു പരിശോധിക്കുകയാണ് ലേവനലക്ഷ്യം

19 - 9 - 1937 ലാണ് ചങ്ങസ്വീച ‘വാഴക്കുല’ എഴുതിയത്. സാഹിത്യ പ്രമേയങ്ങൾ സാധാരണക്കാരിലേക്ക് ഇറങ്ങിവരുന്നതിന്റെ സുചനകൾ മലയാളത്തിൽ സജീവമായിത്തുടങ്ങുന്ന കാലതാണ് ഒട്ടാരാവേശത്തോടെ ചങ്ങസ്വീച വാഴക്കുലയെഴുതിയത്. ഉള്ളിൽത്തൊഞ്ചുതിയും ഒരു കാവുമാണന്തെന്നതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. ലളിതമായ ഭാഷയിലും ശൈലിയിലും അധികാരിക്കുന്നവരെ പ്രാരംഭ്യങ്ങളിലെബാനി നെയാണ് കവി! ‘വാഴക്കുല’യിൽ ആവിഷ്കരിച്ചത്. മലയപ്പുലയൻ തന്റെ മാടത്തിന്റെ മുറ്റത്ത് മഴവന്നനാളിൽ ഒരു വാഴനട്ടു. അശക്കിപ്പുലകളുള്ളി തന്റെ അരുമക്കിടാങ്ങളിലെബാനായിക്കണ്ട് അതിനേയും ഓമനിച്ചു. ആ വാഴയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി ഒരുപാടു സപ്പന്തങ്ങൾ ആ പുലയമാടം നെയ്തുകൂട്ടി. വാഴയ്ക്കു കുസ്വവനപ്പോൾ പുലയൻ്റെ മാടത്തിൽ ഉത്സവം തിരതില്ലി. കുലവെട്ടി പഴപ്പിച്ച കുട്ടികൾക്കു നല്കണമെന്ന പുലയനും പുലക്കളിയും നിശ്ചയിച്ചു. അങ്ങനെ നോറ്റുനോറ്റിരുന്ന വാഴക്കുലമുതൽ പാകം വന്നു. ഒന്നു രണ്ടുഭിവസത്തിനകം കുലവെട്ടണം. പക്ഷേ സംഭവിച്ചത് മറ്റാനായിരുന്നു. വാഴക്കുല തന്റെ വീടിലെത്തിക്കാൻ ജനി കല്പിച്ചു. അവശന്നും ആർത്ഥനുമായ പുലയന്ന അനുസരിക്കാനെ നിർവ്വാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

വാഴക്കുലയിലെ ഇതിവ്യതിം വളരെ ലളിതമാണ്. പക്ഷേ അതു സാർത്തുന സാമുഹിക പ്രശ്നം തീക്ഷ്ണാവും ദയാശുന്നവുമാണ്. കവി തയിലുടെ ഇവ ഭാവത്തെ തൊട്ടുണ്ടാർത്താൻ കവിക്കു സാധിച്ചു. അനു ഭവപ്പെട്ടതാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കവിയുടെ ആത്മാർത്ഥതയില്ലായ്മ കൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചതെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. കവിയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവുശേഖലി തന്നെയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ പരുക്കൻ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കർത്താൻ ചങ്ങമ്പുഴ കെട്ടുവിളി പര്യാപ്തമല്ല. മനസ്സിന്റെ ലോലഭാവങ്ങളെ അനുഭൂതി സാന്നിധ്യം വിധി ചിത്രീകരിക്കാൻ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാവുഭാഷയ്ക്കു കഴിയും. ആ കാവുഭാഷ തീക്ഷ്ണാവികാരാവിഷ്കാര സന്ദർഭങ്ങളിൽ ദുർബ്രൂലമായിത്തീരുന്നു. വാഴക്കുല നീട്ടിപ്പാടാൻ പറ്റിയ കവിതയാണ്. സംഗഠിതാത്മകതയും ശില്പഭാഗിയും ഒക്കെ ഉണ്ട്. വിഷയം കാലിക പ്രധാനമാം ജീവിതത്തിന്റെയുമാണ്. നിശ്ചയവും പ്രതിജ്ഞയവും സങ്കടവും മോഹവും കൂടിക്കുഴിഞ്ഞു ഉണ്ടായ ഒരു മാനസികഘടനയുടെ പിണിയാളായിരുന്ന ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു വാഴക്കുലയിലെ ജീവിതപ്രേശനത്തെ സമൂഹചേതനസ്ഥിൽ പ്രകസന്ന സൃഷ്ടിക്കുംവിധി ചിത്രീകരിക്കാനായില്ല.

അടിയാളന്റെ അധ്യാനത്തെ ചുപ്പണം ചെയ്യുന്ന സാമുഹിക വ്യവസ്ഥയെ കാബേദതിവ്യതിഥമായി സ്വീകരിച്ച ചങ്ങമ്പുഴ ഉല്പത്തി ഷ്ടണ്ണവാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ആ ഉല്പത്തിഷ്ടണ്ണതാം കാല്പനികതയുടെ മറ്റൊരുംഭ്രാന്തിജ്ഞാനമേൽ തട്ടിമുട്ടി ശക്തിശൂന്യമായി പരിണമിക്കുന്ന കാഴ്ച ദയനീയമാണ്. കാവുഡാരയിൽ എടുത്തടക്കിയും നിലക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾ ഒഴിവാക്കി ‘വാഴക്കുല’ വായിച്ചു നോക്കു. ഒരു സുന്ദരഭാവഗാത്രം എന്ന വിശേഷണം അനുശ്രദ്ധമായി തീരുന്ന കാവുഡാരയാമായി അതുമാറുന്നതുകാണാം.

1948 ഒക്ടോബർ 15നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കവിതയാണ് ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’. വാഴക്കുല സാത്രത്രപുർവ്വനാളുകളുടെ ദീനതയിൽ പിറന്ന കാവുമാണൈക്കിൽ സത്രത്രയാനന്തരകാലത്തും ജനിത്തത്തിന്റെ കരാളപാസ്തങ്ങളിൽ നിന്ന് കർഷകൻ മോചിതനായിട്ടിരുന്ന യാമാർത്ഥ്യത്തെ പരസ്യപ്പെടുത്തുന്ന കവിതയാണ് ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’. ചങ്ങമ്പുഴയും ഇടരുറ്റിയും പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ജനിത്തത്തിന്റെ നിഷ്ഠുരമുഖമാണ്. ‘നിരുപാധികോഗനിയമലാര’മാണ് വാഴക്കുലയിലെയും ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളി’ലെയും ദുരന്തഹേതു. ഇടരുറ്റി ചങ്ങമ്പുഴയോളം നാഗരികന്മാർ. കോടതിയും കർഷകനും ജനിയും അദ്ദേഹത്തിന് പതിചിത്മമാണ്. വിളജപ്പതിയുടെ കുറരനേതിട്ട് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള അളാണ്. ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’ വിള

ജ പതിയുടെ കുറതയെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. പച്ചയായ താമാർത്തമ്പത്തിലാണ് ആ കവിതയുടെ ജീവൻ കുടികൊള്ളുന്നത്. വാഴക്കുലയിലെ പ്രമേയത്തിന് അതിഭാവുക്കരമുണ്ട്. അടിമത്തം സൃഷ്ടിച്ച തിക്കണ്ണ വിധേയതമാണ് മലയപ്പുലയൻിലെ വ്യക്തിത്വവി ശ്രേഷ്ഠം. പുത്തൻകലവും അരിവാളും ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്ന കോമൻ അടിമയല്ല. അയാൾ നിസ്സഹായനാകുന്നത് നിയമത്തിന്റെ മുന്നിലാണ്. വാഴക്കുലയിൽ വിളുവെടുപ്പ് ജമിക്കുവേണ്ടി അടിയാളൻ നടത്തുന്നു. സ്വന്തമായി കൂഷിച്ചെയ്തുണ്ടാക്കിയ വാഴക്കുലയായിട്ടുപോലും പുലയൻ അതിനേൽക്കു അവകാശമില്ല. വിധേയതമാണ് ഇവിടെത്തെ അടിസ്ഥാന പ്രശ്നം. മലയപ്പുലയനെ ആ വിധത്തിലേ ചങ്ങമ്പുഴയ്ക്കു കാണാൻ സാധിക്കു. കാരണം ചങ്ങമ്പുഴ എക്കാലവും ആദർശലോക തെയ്യാണല്ലോ സ്വപ്നം കണ്ണിരുന്നത്.

മസുണ്ണ മനോഹരമായി എഴുതാനുമോന്നും ഇടയേരിക്ക് വശമില്ല. ഏതെങ്കിലും തത്ത്വസംഹിതകളോട് അംഗങ്ങാൽ വിധേയതവുമില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ പരുഷയാമാർത്ഥ്യങ്ങളിലാണ് ആ തുലികയ്ക്കു വിളുയാട്ടമുള്ളത്. സമകാലിക ജീവിതത്തെ കവിതയ്ക്കു വിഷയമാക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഈ പക്ഷപാതം അദ്ദേഹത്തെ കമ്പ്യൂണിസ്റ്റും കോൺഗ്രസ്സും ശാസ്യിയന്നും ആക്കിയിട്ടുണ്ട്. ശാക്കേതയനായ ആസ്തിക്കുംബുഡിയായും ഇടയേരിയെ കണ്ടവരുണ്ട്. ഇതിലെല്ലാം നിർല്ലിനമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിത്രമുണ്ട് - അതാണ് ശ്രാമിന പാരുഷം. ഇടയേരിയുടെ ഏതു കവിതയുടെയുംപ്രാണവായും ഇപ്പറഞ്ഞ പാരുഷമാണ്. ആ പാരുഷം ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയ്ക്ക് അന്‍യമാണ്. അതേ, ഏറെ സമാനതകളുള്ള ഇതിവ്യത്തം പേരുന്ന വാഴക്കുലയും, പുത്തൻകലവും അരിവാളും വേറിട്ടുനില്ക്കുന്ന സാഹിത്യയെത്തന്നെയും ചുരുക്കിയുണ്ട്. അതാണ് ശ്രാമിനപാരുഷത്തിന്റെ പേരിൽനാണ്.

ശില്പാലുടനെ വാഴക്കുലയിൽ

'വാഴക്കുല' എന്ന കവിത ഒന്ന് രണ്ട് എന്നിങ്ങനെ തിരിച്ചല്ലെ എഴുതിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും വണ്ണാഞ്ചൗഡി തിരികാണ് പാകത്തിലാണ് ആവ്യാനകർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതിവ്യത്താഭ്യന്തരങ്ങളേയായി കവിതനെ വണ്ണാഞ്ചൗഡി തിരിച്ചാണ് കവിത എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ഒന്നാംവണ്ണാഞ്ചൗഡിൽ ആദ്യത്തെ മുന്ന് ഉപവണ്ണാഞ്ചും ഉൾപ്പെടുത്താം:-

മലയപ്പുലയൻ മാടത്തിന്റെ മുറുത്ത് മഴ വന്നനാളിൽ ഒരു വാഴന്തു. അതുമെല്ലു വളർന്നു. തന്റെ കിടാഞ്ചുംലോനായി ആ വാഴയെയും അഴകിപ്പുലകളുള്ളി ഓമനിച്ചു. കാലം കടന്നുപോയി. മാനം തെളിഞ്ഞു. മരമെല്ലാംപുത്തു. വിരിപ്പുകാലമായി, വയലിൽ പണി

തുടങ്ങി. മലയനും അംഗകിയും വയലിലേക്കു കാലേ പുറപ്പെടും. തിരിച്ചെത്തുമ്പോൾ അന്തിയാകും. എക്കിലും വാഴയ്ക്കു ബഹുമാഴിക്കാൻ അവർ മറക്കാറില്ല. പകലൊക്കെ മലയൻ്റെ കുട്ടികൾ വാഴത്തണ്ണിൽ ചെന്നിരിക്കും. ആ കരുമാടിക്കുട്ടയാർ വാഴയുടെ തണ്ണാലത്തിരുന്ന് കരയുകയും ചിരിക്കുകയും തമ്മിലടിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടുനിന്നുന്ന പൊരിവെതിലിൽനിന്ന് ഹൃദയം പോലും അലിഞ്ഞു പോകാറുണ്ട്.

തുടർന്നുവരുന്ന ‘അവഗംഭാരാർത്ഥനാലംബഹിന്ദനാർ’ എന്നവർ മുതൽ ‘അനുകമ്പനിയവുമായിരുന്നു’ എന്ന വരിവരെയുള്ള മുന്ന് ഉപവാസ്യങ്ങളെ രണ്ടാം വണ്ണമായി കണക്കാക്കാം. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഉപവാസ്യത്തിന് കാവ്യധാരയുമായി പ്രത്യേകിച്ചു ബന്ധമൊന്നുമില്ല. കർഷകത്താഴിലാളികളായ അടിമവർഗ്ഗം അവഗംഭാരാർഥം ആർത്ഥനാരാമം ആലംബഹിന്ദനരുമാണ്. അവരുടെ സൂക്ഷ്മ ആരുമരിയു നില്ല. അർദ്ധനഗ്രഹരും ആതപമഗ്രഹരുമായ അവരുടെ പട്ടിണി ഏതു കാലത്തുതീരും? ആ ആർദ്ധചിത്തരുടെ ദുരിതങ്ങളെങ്ങാടുങ്ങാൻ? നിയമം ധാരാളമുണ്ട്. പക്ഷേ പാവങ്ങൾക്ക് കാലുകുത്താൻ ഇടമില്ല. ലോകം അവരെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല.

‘പറയുന്ന മാതേവൻ’ മുതൽ കവിത വിഭാഗം തളിർത്തു തുടങ്ങുന്നു. മാതേവൻ, തേവൻ, നിലി, കരുവള്ളാർ എന്നിവരുടെ സംഭാഷണം മനോഹരമായി ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. വാഴക്കുലയെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള അവരുടെ മോഹങ്ങളാണ് വാഴക്കുലയിലെ ഏറ്റവും ഹൃദയമായ ആവിഷ്കരണത്തിന്റെ വേദിയായിട്ടുള്ളത്. പെട്ടെന്ന് കുലച്ച അവരുടെ മോഹങ്ങൾ പുരിപ്പിക്കണമെന്ന് വാഴയ്ക്കുപോലും നിന്നവുണ്ടായി.

വാഴ കുലച്ചതും പുലയക്കുടിലിൽ ആഹാരം അലത്തല്ലിയതും പ്രസ്താവിക്കുന്ന കാവ്യഭാഗങ്ങൾ മുന്നാം വണ്ണമായി പരിശീലനിക്കാം, ‘രൂ ദിനം വാഴകുലച്ചതുകാരണം’ എന്ന വരിയിൽ തുടങ്ങി ‘അവരുടെ തൊണ്ട നന്ദയ്ക്കുവാനുള്ളതെന്നതയലത്തെ മേട്ടിലെത്താട്ടു വെള്ളം’ വരെയുള്ള ഭാഗങ്ങൾ. വാഴകുലച്ചു, പുലയക്കുടിലിൽ താരു വോണം വന്നു. കരുവള്ളാൻ നീലിയോട് കലപിക്കാൻ പോരില്ല. നീലി കട്ടുതിനാൻ മിടുകിയാണ്. അവളോട് സേവ കുടിയാൽ പഴത്തിന്റെ നല്ലാരു പക്കം തനിക്കുകിട്ടും. അതാണ് കരുവള്ളാൻ്റെ മനസ്സിലിരുപ്പ്. മാതേവൻ കേളുന്ന പ്രീതനാക്കി. കുട്ടികളുടെ ഭാവമാറ്റം കണ്ണിട്ട് അംഗകിക്കും ചിത്തം നിറഞ്ഞുപോയി. കുല മുത്തു വെട്ടിപ്പഴു പുരിച്ചടക്കാൻ മലയനും തിട്ടകമായി. തന്റെ മക്കൾക്ക് അങ്ങനെന്നെയ കിലും ഒരു സമ്മാനം നല്കാമല്ലോ. തുടർന്നു വരുന്ന വരികളിൽ ചങ്ങസുച മലയപ്പുലയൻ്റെ ജീവിതാങ്കേശങ്ങളാണ് വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വാഴക്കുല തന്റെ വീടിലെത്തിക്കാൻ ജനി പുലയനോടു കല്പിച്ചു. അനുസർക്കുകയേ നിർപ്പാഹമുള്ളതു. വാഴക്കുല മുറിക്കുന്ന തിന്റെ പുർണ്ണരംഗം സജ്ജിക്കിക്കുന്നതിനായി ജനിത്വത്തെ നോക്കി കവി അനിതികളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നു. നാലാം വണ്ണം മുഴുവൻ കവിയുടെ അമർഷപ്രകടനമാണ്. ‘കനിവറ്റ ലോകമേ നീ നിന്റെ ഭാവനാകനകവിമാനത്തിൽ സഞ്ചരിക്കു’ മുതൽ ‘പവിഴപ്പുകാവില ലണ്ടുകൊള്ളു’വരെ ഈ ഒരു ഭാഗം നീളും.

മലയനാവാഴയെ സ്പർശിച്ച മാത്രയിൽ

മനതാരിൽ നിന്നൊരിടി മുഴങ്ങി

ഇവിടെ തുടങ്ങി ഏഴ് ഉപവണ്ണങ്ങൾ ചേർന്ന്

കുല തോളിലേതി പ്രതിമരയപ്പാലവൻ

കുറേ നേരമങ്ങനെ നിന്നുപോയി

വരെയുള്ള കാവ്യഭാഗങ്ങൾ അഞ്ചാം വണ്ണമായി കണക്കാക്കാം.

കവിയുടെ ഇടപെടൽ ഈ ഭാഗത്തിലും.

മലയൻ കുലവെട്ടാനായി വാഴച്ചുവടിലെത്തി. വാഴക്കുല തന്റെ വീടിലെത്തിക്കാൻ ജനി കല്പിച്ചതൊന്നും കുട്ടികൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. മലയനാവാഴയെ സ്പർശിച്ച മാത്രയിൽ മനതാരിൽ നിന്നൊരിടി മുഴങ്ങി. ചക്രവാളത്തിൽ അതിന്റെ മാറ്റാലി ഉണ്ഡായതായി അവനു തോന്നി. സമയം സന്ധ്യയേണ്ടുത്തിരിക്കുന്നു. പകലിന്റെ കുടർമ്മാല ചുടുചോരത്തെളികുടിച്ച് അനിമിമർക്കൻ അകലത്ത് നില്ക്കുന്നു. മലയൻ മരപ്പാവപോലെ നിന്നു. കവിളിൽ രക്താട്ടം നിലച്ചു. അസഹനിയമായ ചുടിനാൽ ഉള്ളു പൊള്ളി. ഇതൊന്നുമറിയാതെ അമിത സന്തുഷ്ടിയാൽ കുട്ടികൾ അവനു ചുറ്റും തുള്ളിക്കളിച്ചു. കുട്ടികളുടെ മിനിവിടർന്ന കല്ലുകളിൽ നോക്കാൻ പുലയനു കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ്റെ അന്തരംഗം തകർന്നു. കുലവെട്ടാൻ കത്തിയുയർത്തിയ കയ്യുകൾ വാടി തെള്ളനു പോയി. കരുവള്ളൂണ്ട് നിലിക്കൊരുമു കൊടുത്തു. അവളുടെ അധിരാത്തിൽ നിന്ന് അവിടെങ്ങും മുള്ളപ്പുകൾ ഉതിർന്നു. മലയൻ കല്ലിൽനിന്ന് കല്ലിർക്കണഞ്ഞൾ ഇറ്റിറ്റുവിന്നു. വൃക്ഷങ്ങൾ ഇളകാതെ നിന്നു മാത്രവൻ കേളണ്ടെ തോളത്തു തട്ടി താളം പിടിച്ചു. കേളണ്ടെ കടമിഴികളിൽ പ്രകാശം പരന്നു.

മലയൻ കല്ലിൽ ഇരുട്ടുകയറി. കാലുകൾ ഇടറി. മലയൻ സകടം അഴകിയിലേയ്ക്കും തിരയടിച്ചു കയറി. അവൾ മാടത്തിനു ഇരിൽ ഏങ്ങലടിച്ചു കരണ്ടു. ഏവിയത്തിൽ കുലവെട്ടി. ശൈലാവാലാസത്തിന്റെ കഴുത്തുവെട്ടി. മലയൻ കുട്ടികൾ ആർത്തു വിളിച്ചു.

അവർ പരമസന്തുഷ്ടരാണ്. കുല പഴുപ്പിച്ച് തിന്നാമല്ലോ. കുല തോളി ലേന്തി പ്രതിമപോലെ അവൻ നിന്നു. ഒരു വെറും ഫ്രേതം കണക്കെ മലയൻ്തെ മുഖം വിളർത്തുപോയി.

തുടർന്നുവരുന്ന ഭാഗത്തിൽ കവിയുടെ അമർഷവും ഫ്രോധവും മാൻ പ്രധാനമായും ആവിഷ്കർഖിട്ടുള്ളത്. ‘ഇതിനൊക്കെ പ്രതികാരം ചെയ്യാതെങ്ങുമോ പതിതരെ നിഞ്ഞൾത്തൻ പിൻമുറക്കാർ?’ എന്നു പറഞ്ഞ് കവി സമാധാനിക്കുന്നു.

കുല തോളിലേന്തി മലയൻ പ്രതിമപോലെ നിന്നു. അവൻ ഒഴു പൊഞ്ഞുന്നില്ല. ഒരുവിധം പറഞ്ഞാലീച്ചു. ‘കരയാതെ മക്കളെ.... കല്പിച്ചു....തന്നിരാൻ, ഒരു വാഴ വേരെ.....ഞാൻ കൊണ്ടു പോരു’, മലയൻ നടന്നു. മാടത്തിൽ അലയും മുറയും നിലവിളിയും. അവൾ നാരാർത്ഥനാരാലംബഹിന്നനാരവരുടെ സകടം ആരിയാൻ? പണ മുഞ്ഞും നിർമ്മിച്ച നീതിക്ക് ഇതിലൊനും പറയാനില്ലോ? കവി പിൻവാങ്ങി.

പുത്രൻകലവും അരിവാളും - ശില്പഘടന

എഴു വണ്ണങ്ങളായിട്ടാണ് ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളും’ എന്ന കവിതയിലെ പ്രമേയം ഇടയ്ക്കുന്ന സംഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഒന്നാം വണ്ണം ഒരേന്നേഷണത്തോടെ ആരംഭിക്കുന്നു:-

ആരേ പോയ പുകിൽക്കി, പ്ലാ-

ത്തരിമായോടാരിയൻ വിന്തിട്ടു?

തുടർന്ന്

കോമനുശുതുമരിച്ചുപാടം

കോമൻ വിതച്ചുപൊന്നാരുൻ

എന്ന വസ്തു നിർദ്ദേശത്തിലെത്തുന്നു. കളപറിക്കാൻ പെണ്ണു അളക്കുത്തിരെന്ന പരമാർശത്തോടെ ഒന്നാം വണ്ണം അവസാനിക്കുന്നു. ജീജ്ഞാസാജന്യമായ തുടക്കം കൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു മെച്ചും പരാമർശി കാൻ പോകുന്ന ജീവിതരംഗത്തിന്റെ ഭൂമികയായ പാടത്ത് മുസ്യം കൃഷിയിറക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്രോവശ്യത്തെക്കൂഷി നന്നായിരിക്കുന്നു, അത് ആരാൻ എറുടുത്തു നടത്തിയത് എന്ന അനേകണം ശതിലുടെ ആ പാടത്തെ ഇപ്പോഴത്തെ കൃഷിയുടെ മേര വെളിവാക്ക പ്പെടുന്നു എന്നതാണ്.

രണ്ടാംവണ്ണം അത്രവ്യില്ലുണ്ടായ പുല്ലേറ്റത്തിന്റെ ഉള്ളറത്തക്കു റിച്ചുള്ള വിവരങ്ങമാണ്. മുംബൈമുണ്ടായിട്ടിലാത്തവിധം പാടത്ത് കളകൾ ഏറി. കാലപ്രിയയുടെ കുത്താട്ടം. കോമരെ പ്രയാസങ്ങളി.

ചെക്കെനുപീസുകൊടുത്തില്ല. പക്കെക്കുറിക്കു കാശുകൊടുത്തില്ല. പുതു മഴയേറു പനിപിടിച്ച കൂട്ടിക്ക് അരിയാറു വാങ്ങികൊടുത്തില്ല. ഇങ്ങനെ കൃഷി നടത്തിപ്പിലുണ്ടായ വിഷമം വളരെ തന്മയതാനേതാടെ ആവ്യാസം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആടിക്കു മുമ്പുള്ള വേനലിലാണ് ഈ വണ്ണയതിലെ ജീവിതവ്യതിം കോറിയിട്ടിരിക്കുന്നത്.

മുന്നാംവണ്ണയതിൽ ആടിപ്പേമാരിയുടെ താണ്ണിവമാണ് വർണ്ണപ്പു വിഷയം. ഇരവും പകലും തോരാതുള്ള കരിമഴ. തെതെന്നല്ലുകൾ പോള തുറന്നു നീർമോന്തി. കതിരുകൾ വരുന്നതു നോക്കി കോമൻ പാടത്തു വന്നും പോയും കഴിഞ്ഞുകൂടി. ആടിപ്പിറവിയിലെ ആദ്യത്തെ കോടമഴ ശമിച്ചപ്പോൾ ചുണ്ടുചുകന്ന കതിരുകൾ വിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. കോമൻ കോറിത്തരിച്ചു. കോമന്റെ വീടിൽ ആഹ്വാദം പുതതുലഞ്ഞു. പുതരി വെയ്ക്കാനുള്ള ബഹപ്പാട് ആ ശൃംഗാരരിക്ഷയ്ക്കിൽ ഉത്സാഹം വിതറി.

കോമന്റെ വീടാണ് നാലാംവണ്ണയതിലെ കാവ്യരംഗം. വിളവെ ടുപ്പിനെ ചുറ്റിപ്പറി ഒരു സ്വപ്നലോകം വിടരുന്നു. കൊച്ചുമകളെ കൊണ്ടിച്ചുകൊണ്ട് അച്ചൻ പറഞ്ഞു.

പുതതുകേണ്ടാരു പൊന്നോണ്ടതിനു

പുതതനുടുപ്പൻ കുറിഞ്ഞിക്ക്

മുതമകൾക്ക് കൊടുത്ത വാക്ക് ഇങ്ങനെന്നയാണ്-

പുതതാലിക്കു കൊടുക്കാമിപ്പുകിൽ

പൊന്നു വിളഞ്ഞാൽ.....

മകനു മുന്നാമാസത്തെ ഫീസു കൊടുക്കാനുണ്ട്, എല്ലാ ആശ്ര ഹണ്ഡർക്കും കോമൻ കണക്കിട്ടു. വീടുകാരിയുടെ മോഹം ‘പുതരിയ്ക്കുള്ള കലം വേണം’ എന്നാണ്. ഇങ്ങനെ ഓണത്തുന്നിപ്പോലെ ആ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രാണൻ പൊൻവെയിലിൽ പാറുന്നോൾ, പുതരി കത്തിച്ചപ്പോലെ പാടം കതിരക്കാണ്ടു കന്ന വിണ്ണു. ആകാശത്ത് അരി വാളുപ്പോലെ ചട്ടുന്നും പൊങ്ങി. നാട്ടുകാർ പറഞ്ഞു.

‘കോമൻ പുട്ടി വിതച്ചതിപ്പാടം

കോമൻ പൊൻവിളയിച്ചതിപ്പാടം’

അഞ്ചാം വണ്ണം കോടതി ഉത്തരവിനു മുമ്പിൽ വെറുങ്ങലിച്ചു പോയ ജീവിതത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ്.

ആരേ കൊയ്ത്തു കഴിച്ചതിയുണ്ടിൽ

കോമൻ വിളയിച്ച പൊന്നാരുന്ന്?

കാവ്യാരംഭത്തിലെപ്പോലെ അന്വേഷണത്തിലുടെയാണ് ഇവിടെയും തുടക്കം. അനുമുതൽ നാലുവരെ വണ്ണാൻമാരിലുടെ ചിത്രീകരിച്ച ജീവി തകമ ഇവിടെ ദുരന്തത്തിലേയ്ക്കു പതിക്കുന്നു. ആ പതിബന്ധമത്തി ലേക്ക് അനുവാചകരിഗ്രേ ഭാവുകത്വത്തെ ആവഹിക്കാൻ തുടക്കത്തിലെ ചോദ്യം കൊണ്ട് കവിക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കോമൻ വിളയിച്ച പൊന്നാരുൻ കൊയ്തതൽ കോടതിയാമിന്നും ആർക്കാരുമാണ്; കോമന്മും എന്തോ കാരണം? മാനത്തെ വെള്ളം വീഴാ തുണഞ്ഞിപ്പോയ മകരവിളി! അക്കുറി ജമിക്കു ചെല്ലേണ്ണുന പാട്ടം ബാക്കിയായി. പാട്ടബാക്കിക്കുള്ള ഔപ്പത്തിയാണ് ഇപ്പോൾ നടന്നിരിക്കു നാത്. കോടതിക്കുള്ള അധികാരം!

ഉള്ളാനുശൈളംരു ചോറിൽപ്പട്ടികൾ
നിന്നുചിലപ്പതുപോലെ

പാടം കൊയ്തിക്കുന ആമിനേം ആർക്കാരെയും കോമൻ കണ്ണു.

ആറാംബണ്ണത്തിൽ കോമൻഡ്രീയും കുട്ടംബത്തിന്ദ്രീയും മനസ്സ് എർഷമാണ് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൊയ്തത്തിനു വന്ന പണിക്കാർക്ക് ഉൾപ്പെടെ പത്തി വിടർത്തി ചീറ്റി. നീലിച്ചുറുമി നെഞ്ചുത്തടിച്ച് നിലം പൊതി. ‘കൊയ്തില്ലീവിളമറ്റാരു’ ചെറുകോമൻ കണ്ണത്തിലിരിങ്ങി താക്കിയു ചെയ്തു. ചാതപ്പും തീപ്പുലിപോലെ ചീറ്റിയടുത്തു. കുറ്റി കിട്ടുവാൻ പോലെ കോമൻ നിന്നു കലിതുള്ളി. അപ്പോഴുണ്ട് പുത്തൻ ക്കുള്ളൻ വെയ്ക്കാൻ വാങ്ങിയ പുത്തൻകലവുമായി കോമൻഡ്രീ മുത്തു മകൾ വരുന്നു. കോമൻഡ്രീ ഉള്ള തീകരു പൊട്ടിത്തറിച്ചതു പോലെ യായി. മകളുടെ ഉള്ളും വിദേശാഗ്രിയിൽ വെള്ളപോലെ ഉരുക്കി. ഇത്ര യുമായപ്പോൾ ആമീൻ കോടതി ഉത്തരവ് പൊക്കിക്കാണിച്ച് താക്കിയു നല്കി.

കോമൻ ഇതു വണ്ണത്തിൽ യാതൊന്നും സംസാരിക്കുന്നില്ല.

എഴാം വണ്ണം മുഴുവൻ കവിക്കുണ്ടായ അന്തഃക്ഷാഭത്തിന്ദ്രീ ബഹി:സ്ഥാരണമാണ്. വിത്തിറക്കി കുഷിചെയ്തവൻ നോക്കി നില്കേ ജന്ന മിത്തം കൊയ്തതു നടത്തി. അധികാരം ഒരുപിടി ആർക്കാർ കയ്യടക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. വെയ്ക്കുവാനില്ലാത്ത പുത്തൻ കലത്തിനു ചുറ്റും അരിവാളുകൾ നിരന്നു. അധികാരത്തിനേൽക്കു ഉരച്ചു മുർച്ചവരുത്താത്ത അരിവാളുകൾ കൊണ്ടുന്നുനേട്ടം? (അധികാരം കയ്യേൽക്കാത്തിട്ടെന്താളം കാലം കമ്മ്യൂണിറ്റിശയങ്ങൾ പ്രാവർത്തി കമാക്കില്ലെന്ന അഭിപ്രായം കവിക്കുണ്ടായിരുന്നതായിതോന്നുന്നു) അക്കമത്തിനെതിരെ അതാ വരവിൽ നിന്ന് ഇടിവെട്ടുയരുന്നു.

ഇതിവ്യത്പരിണാമം - താരതമ്യം

അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം, നാം

അതിനുമേലാകട്ട് പോന്നാരുന്ന്

വാഴക്കുല	പുത്തൻകലവ്യം അരിവാള്യം
1. പ്രത്യേക വണ്ണങ്ങളാക്കിയിട്ടില്ല. ഇതിവ്യത്തം ഇടമറിയുന്നതിനുസരിച്ച് അടുത്ത ഭാഗമായി കവിത തുടങ്ങുന്ന രീതി അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു.	1. വണ്ണങ്ങളായി ഇതിവ്യത്തം സംഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആകെ ഏഴുവണ്ണം.
2. കാവ്യാരംഭം വസ്തുനിർദ്ദേശ തേതാട.	2. ഒരു ചോദ്യത്തോടെയും അനേകണിതോടെയും കാവ്യാരംഭം.
3. പ്രകൃതിയോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി സ്ഥലകാലസൂചന.	3. കൃഷിപ്പണിയുടെ അനുകൂല വികാസസൂചനയിലൂടെ കാലപരിവർത്തനം.
4. മോഹങ്ങൾ രൂപം കൊള്ളുന്നത് കൂട്ടികളിലാണ്. ചുണ്ണും നാവ്യം വയറും സംസ്കാരമാക്കണം. അതിനപ്പുറം ഭാതികമോഹങ്ങളില്ല.	4. കമാനായകനി ലൂടെ-കോമൻ കൂട്ടികളിലാണ്. ചുണ്ണും നാവ്യം വയറും സംസ്കാരമാക്കണം. അവതരിപ്പിക്കുന്നു.
5. മോഹങ്ങൾ സംഭാഷണരൂപ തതിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. വാഴ കുലയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ മോഹങ്ങൾ പുണിട്ടുന്നു. വാഴ കുലച്ചത് കേന്ദ്ര ബിന്ദു.	5. കതിർ വന്നത് കേന്ദ്രബിന്ദു. വയറിൽ പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കുന്നില്ല, കോമൻ ഭാഷണത്തിലൂടെ മോഹങ്ങൾ വെളിപ്പെടുന്നു.
6. വാഴക്കുല പഴുപ്പിച്ച് കൂട്ടി കർക്കു നല്കുന്നമെന്ന ആശയുടെ തകർച്ച. കുലവെട്ടിനു ശേഷമേ യാമാർത്ഥ്യം വെളിവാകുന്നുള്ളൂ.	6. വിളജപതി- പാടത്തുചെല്ലു നോൺ മാത്രം കോമന ആണു.
7. കുലവെട്ട്- യാമാർത്ഥ്യം അഡിയാതെ കൂട്ടികൾ തുള്ളിച്ചാടുന്നു. മലയരെ ഹൃദയംപോടി. വാഴക്കുല ജനിക്കാണന്നുള്ള വെളിപ്പെടുത്തൽ. ആശാഭാഗം	7. കോമൻയും കുടുംബത്തിൽ റെറ്റയും പൊടിത്തറിക്കൽ, കോട തിയു താര വിരെ മുമ്പിൽ നിന്നുഹായമായ കുടുംബം
8. വ്യവസ്ഥിതിയോട് കവിക്കുള്ള പ്രതികരണം.	8. വ്യവസ്ഥിതിയോട് കവിക്കുള്ള പ്രതികരണം.

രൊമാന്റിക് സ്വഭാവങ്ങൾ ആവേശപൂർവ്വം ഉള്ളിഷ്ടതാക്കിയ പ്രതിയേക്ക് ഉടമയായിരുന്ന ചങ്ങസ്വീചയുടെ നല്ല ഭാവഗതിങ്ങളിലോ നാണ് ‘വാഴക്കുല’ . ജീവിതയാമാർത്ഥ്യങ്ങളേറ്റിച്ചു കവി ചേപ്പയ വാനാഞ്ചെക്കിലും ഭാവനയുടെ വിലോല തന്റെകൾ മീട്ടിക്കൊണ്ടെങ്കിലും അവരെക്കുറിച്ചും കവിക്കു പാടാനായിരുന്നുള്ളൂ. കടുപ്പിച്ച് താനൊന്നും പരഞ്ഞില്ലപ്പോൾ എന്ന ബോധം വരുമ്പോഴാണ് എങ്ങും തൊടാതെ തത്ത്വചിന്തകളും ആഹാരങ്ങളും അമർഷങ്ങളും അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. കവിതയുടെ അവിശ്വിന്നന്യാരയ്ക്ക് അലോസരം വരാത്തവിധത്തിൽ അത്തരം ചിന്തകളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ചങ്ങസ്വീചയുടെ അതിഭാവുകത്രമാർന്ന കാല്പനിക മനസ്സിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടുകൂടിയും ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളു്’മായി തടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ‘വാഴക്കുല’ ഒരു പരാജയപ്പേട്ട കാവ്യമാണെന്നു പറയാനാവില്ല. ചില കാര്യങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കുന്ന കവിതയ്ക്കു മുൻതുക്കം പറയാമെങ്കിലും, ഭാവഗതിത്തിന്റെ ശക്തിയും ദൗർഖ്യവും ഏകത്ര സമേളിക്കുന്ന കാവ്യമെന്ന മെച്ചം ‘വാഴക്കുല’യ്ക്കാണുള്ളത്. ശക്തിയും നിപുണ തയും ആ കവിതയിൽ സമേളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇടയ്ക്കുന്ന ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളും’ കയ്പ്പും മധുരവുമുള്ള ഒരു കഷായമാണ്. ചങ്ങസ്വീചയുടെ ‘വാഴക്കുല’ നൃണഞ്ഞിരുന്നു ഒരു ഹോമിയോപ്പതി ഗുളികയും. രണ്ടും ഫലവത്താണ്. കാല്പനികഭാവമുള്ള ഒരുവാചകനിൽ തെളിഞ്ഞുവന്ന് വിഷാദബിന്ധുകൾ ഇറ്റിക്കുന്നത് ‘വാഴക്കുല’യിലെ ദ്രുശ്യങ്ങളായിരിക്കും. നേർത്തുനേർത്ത് അകലുകയും അടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിഷാദസരം ‘വാഴക്കുല’ അനുവാചകനിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു, ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളും’ ഈ തലത്തിൽ എത്തുനില്ല. വിലോലശസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടത്തുന്ന അനുരണനവും പരുക്കനും ദ്രുശവുമായ ശബ്ദങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അനുരണനവും തമിലുള്ള വ്യത്യാസം എത്തേരോളമാണോ അത്തേരോളം ഉണ്ട് ഇക്കവിക്കൾക്കുള്ള ഭാവഭിന്നതയും.

സന്തം വയറു പോറ്റാൻ പോലും അവകാശമില്ലാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ ദീനത ‘വാഴക്കുല’യിലുണ്ട്. ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളും’ വയറിന്റെ വിളികൾപ്പിക്കുന്നില്ല. അതിലെ അടിയാളങ്ങൾ ജീവിതം ദീനതയിലല്ല, അവകാശമോധനയ്ക്കിലാണ് വേരുന്നിയിരിക്കുന്നത്.

ആവ്യാനതന്ത്രം

ആവ്യാനതന്ത്രിന്റെ രീതികൾ ആവ്യാതാവിനെ ആശയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യം പറയുന്നതിനായി, വർണ്ണിക്കുന്നതിനായി

സീഹരിക്കുന്ന സങ്കേതമാണ് ആവ്യാനരീതി. പറയുന്ന രീതി സബി ശ്രഷ്ടരുപം കൈകൊള്ളുന്നോൾ ആ പരിശീൽ കലയായി പരിണമി കുന്നു. ആവ്യാതാവ്, പരിപേക്ഷ്യം, വിധം (Mode) എന്നിങ്ങനെ മുന്നു ഘടകങ്ങൾ ചെരുപ്പൊഴാണ് ആവ്യാനമാവുക. പറയുന്ന ആളാണ് ആവ്യാ താവ്. പറയുന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾക്കുള്ള സമഗ്രവിക്ഷണ മാണ് പരിപ്രോക്ഷ്യം. ഈ ബാഹ്യമെന്നും ആന്തരമെന്നും രണ്ടുവിധ തിലുണ്ട്. ആവ്യാനരീതിയാണ് മുന്നാംഘടകം. ആവ്യാനം ആവ്യാ താവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഭാഷണരൂപത്തിലാകാം. (narrator mode) അണ്ണ കിൽ കമാപാത്രങ്ങളിലൂടെയുള്ള ആവ്യാനമാകാം. അവിടെ ആവ്യാ താവ് മറഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. (reflector mode) വസ്തുതാവിവരണ മാണ് ആവ്യാനം. സംഭവങ്ങളുടെ അനുകൂലമമായ അവതരണമാണെന്ന്.

‘വാചകമുല’-യിലെ ആവ്യാനം രണ്ടുവിധത്തിലാണ്. ആവ്യാതാ വിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ആവ്യാനമാണ് പ്രധാനമായും ഉള്ളത്. കമാപാത്ര ഞങ്ങളിലൂടെയുള്ള ആവ്യാനം കുട്ടികളുടെ സംഭാഷണം ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിലാണ് ചങ്ങസ്വീച സ്വികരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആവ്യാന മികവിന്റെ തെളിമ ഓളംവെട്ടുന്ന കാവ്യഭാഗമാണിത്.

പറയുന്ന മാതെവൻ - ‘ഈ ഞാലിപ്പുവൻ
പഴമെത്ര സാദാളളത്തായിരിക്കും’
പരിചോടനുജന്നേ വാക്കിൽ, ചിരിവനു
പരിഹാസഭാവത്തിൽ തേവനോതി
‘കൊലവരാറായി, മുതിനു മുണ്ടെ തനെ
കൊതിയൻ നാകത്തു വെള്ളം വന്നു’
പരിഭവിച്ചിട്ടുന്ന നീലി. “അനാച്ചന-
തരിവാങ്ങാൻ വല്ലോർക്കും വെട്ടിവിക്കും”
“കരുനാകുകൊണ്ടാനും പറയാതെടി മുശേട്ടു”
കരുവഞ്ഞാൻ കോപിച്ചാരാജ്ഞനെന്നല്കി!
അതുകേട്ടുന്നേറ്റു ദുരത്തു മാറിനി-
നാവനെയവഞ്ഞാനു ശുണ്ടിക്കുടി
‘പഴമാരാ നിങ്ങളെക്കാണാതെ, സുത്രത്തി-
പ്ലകുതീം ഞാനൊറ്റയ്ക്കു കട്ടുതിനും’
‘അതുകാണാ, മുവുടിയുരപ്പാനെന-
കതെമോഹ മേരെകടനു പോയാ!
ദുരമുത്തമറുതെ, നിൻ തൊടയിലെത്താലിയനി-
കരുവഞ്ഞാനുരിയണാരുതിയൻ കണ്ണാ....’

മലയാള ഭാഷയിൽ തികച്ചും അസ്വാഭാവികമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന അന്വാദ്യാനന്തരത്തിലെ എത്രസൂഖ്യരമായാണ് ചങ്ങമ്പുഴ ഇവിടെ സനിവേശപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്! നീലിയുടെ പരിഭ്വം പറച്ചിലിൽ ജീവിതത്തിന്റെ ഇല്ലായ്മകളും വല്ലായ്മകളും ഘനിഭവിച്ചു നിൽക്കുന്നു. ”അനച്ചന്തതിവാങ്ങാൻ വല്ലോർക്കും വെട്ടിവിക്കും” ‘കരുനാക്കുകൊണ്ടാനും പറയാതെടിമുശേട്’ - എത്ര ഭാവധനനമായ വാക്കുകൾ! നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടി പണിയായുധങ്ങൾ പോലും പണയം ബെയ്ക്കുകയോ വില്ക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ ദിനതയെ ഇതിലും തികച്ചണമായി അവതരിപ്പിക്കാനാവില്ല. വാക്കുകൾക്ക് അറം പറ്റിയതുപോലെ വാഴക്കുല കുട്ടികൾക്കു പഴുപ്പിച്ചു തിനാനും കഴിഞ്ഞില്ല. അതിവാങ്ങാൻ വേണ്ടി അഞ്ചൻ വാഴക്കുല വെട്ടിവില്ക്കുമെന്ന ആ പരിഭ്വം പറച്ചിലിൽ അടങ്കിയ പാരവസ്യത്തെക്കാൾ എത്ര കൊടിയൊരു അവസ്ഥയിലാണ് ആ കുടുംബം ചെന്നുപെട്ടത്! ആറുംെന്നാറ്റ് വിളയിച്ചെടുത്ത മുതൽ അന്യുന്നതായിത്തീരുക. ആ മുതൽ വിളയിച്ചെടുത്തത് ആരോ അയാൾ തന്നെ മുതൽ തന്യരാഞ്ഞ വീടിലെത്തിക്കേണ്ട ഗതികേടിലേക്ക് കുപ്പുകുത്തുക. ഇങ്ങനെ ഒരവസ്ഥയിലേക്ക് മലയപ്പുലയനെപ്പോലെ എത്തിയ ആരുണ്ട് ‘വാഴക്കുല’ എഴുതിയ കാലത്തിനുമുമ്പ് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ?

കുട്ടികളുടെ സംഭാഷണത്തിലുടെയും അവരുടെ ഭാവവർണ്ണനയിലുടെയുമാണ് ‘വാഴക്കുല’ യിലെ ആദ്യാനന്തരത്തെ ചങ്ങമ്പുഴ ഉല്ലിഷ്ടതാക്കിയത്. കുലവെട്ടാൻ മലയൻ തയ്യാറെടുക്കുന്ന വേളയിൽ കുട്ടികളുടെ ഭാവഹാബാദികളിലേയ്ക്കു കവി തന്റെ ആദ്യാനക്കാൾ പത്ത കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു:-

‘കരുവഞ്ഞാൻ നീലിക്കൊരുമ്മ കൊടുക്കുന്നു
കരളിൽ തുള്ളുന്നും കുതുപ്പാലത്താൽ
അവളിയാ തുടനസിതാധരത്തിൽ നി-
നവിടെങ്ങുമുതിരുന്നു മുല്ലപ്പുകൾ
സരസമായ മാതേവൻ കേളെന്തേ തോളത്തു
വിരൽ തട്ടിത്താളം പിടിച്ചു നില്പു
അണിയിട്ടുന്നമാത്രം വികസിക്കും കിരണങ്ങ-
ഉണിയുന്നു കേളെന്തേ കടമിഴികൾ’

‘തെരുതെരെകൈകൊട്ടിത്തുള്ളിക്കളിക്കുന്നു
പരമസന്തുഷ്ടരായ് കണ്ണണികൾ’

ഇവിടെയൊക്കെ ഓച്ചിത്യഭാസുരതയോടെ തന്റെ കവനശക്തി ചങ്ങമ്പുഴ കാഴ്ചവെക്കുന്നു. സാതേ വാചാലനായ ചങ്ങമ്പുഴ ഒരോറു

സന്ദർഭത്തിൽ മാത്രമാണ് മലയപ്പുലയനെക്കാണ്ടു സംസാരിപ്പിക്കുന്നത്. അതും ഏറ്റവും മിതവും സാരവത്തുമായ രീതിയിൽ-

‘കരയാതെ മക്കളേ.....കല്പിച്ചു...തന്പിരാൻ....

ഒരു വാഴ വേരെ.....ഞാൻ കൊണ്ടു പോടെ’

ക്ഷേണങ്ങൾ നേരിട്ടുഭവിക്കുന്ന സ്വത്വം (experiencing self) ക്ഷേണത്താൽ പീഡിതമായ സ്വത്വം (Suffering self) എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു കാല്പനികലാവമാണ് ചങ്ങമുഖ്യയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഇകാരൂത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മുൻഗാമികളോ പിൻഗാമികളോ ഇല്ല. വാഴക്കുലയിലെ ചിത്രീകരണങ്ങൾക്ക് ഈവ അണയ്ക്കുന്ന ഭാവബെ സ്ഥൂരതയുണ്ട്. കാവ്യധാരയിൽ എഴുത്തടിച്ചു നിലക്കുന്ന പ്രസ്താവനകൾപോലും ഈ അവസ്ഥയിൽ ന്യായീകരിക്കപ്പെടാവുന്നവതനെ. പുത്തൻകലവും അരിവാളും - ആവ്യാനത്തിനും

ആവ്യാതാവിണ്ടെ നേരിട്ടുള്ള വിവരണാത്തിനാണ് ഈ കാവ്യത്തിൽ പ്രാമുഖ്യമുള്ളത്. കമാപാത്രങ്ങളിലൂടെയുള്ള ആവ്യാനം നാലാം വണ്ണയത്തിൽ കാണാം. കോമൻ വാക്കുകൾ ഒരു സപ്പനലോകം തുറക്കുന്നു. മുത്തമകളുടെയും അമയുടെയും പ്രതികരണങ്ങൾ കാവ്യസന്ദർഭത്തിനു മാറ്റുകൂടുന്നു.

‘പുത്തുകേണ്ടാരു പൊന്നോണാത്തിനു

പുത്തനുടുപ്പേൻ കുറുഞ്ഞിക്ക്’

‘പുത്താലിക്കു കൊടുക്കാമിപ്പുകിൽ

പൊന്നു വിളഞ്ഞാൽ.....’

‘ഞാനതുകൊണ്ടാനുമല്ല’..... (മുത്തമകളുടെ പ്രതികരണം)

‘പുത്തിരിക്കുള്ള കലം വേണം’ (അമയുടെ ആവശ്യം)

നാട്ടുകാരോടൊപ്പം വഴിപോകരും ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’ എന്ന കവിതയിലെ ആവ്യാതാക്കളുണ്ട്.

“ആരേ പോയപുകിൽക്കിപ്പാട-

അരിമയോടാരിയൻ വിത്തിട്ടു” (വണ്ണം 1)

“കോമൻ പുട്ടിവിതച്ചതിപ്പാടം

കോമൻ പൊൻവിളയിച്ചതിപ്പാടം” (വണ്ണം 4)

പാടം കൊയ്യിക്കുന്ന ആമീൻ നടപടികൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചത് ചെറുകോർമ്മനാണ്.

‘കൊയ്യല്ലീ വിളമറ്റാരും’ (വണ്ണം 6)

‘കല്പനയുണ്ടു, കളിക്കേണ്ട’.....(ആമീൻ പ്രതികരണം)

മനുഷ്യർ മാത്രമല്ല ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’ കൂടി ഭാഷ കരാൻ. ഇടിവെട്ടുപോലൊരു ശബ്ദഭ്യോഷം അവ രണ്ടും ചേർന്ന് ഉണ്ടാക്കി:-

‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം
അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുൾ’

കമാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിനിടയിലും കവി എന്ന ആവ്യാതാവ് വിശദീകരണങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നുണ്ട്. വാഴക്കുല യിലെ സംഭാഷണഭാഗങ്ങളിൽ ഇത്തരം ഇടപെടലുകളില്ല. ഇതിവ്യ തതബാഹ്യമായ കമാപാത്രങ്ങളുടെ ഇടപെടലുകൾ ‘പുത്തൻകലവും അരിവാളും’ അനുവദിക്കുമ്പോൾ ‘വാഴക്കുല’യിൽ ഇതിവ്യത്തബാഹ്യമായ കമാപാത്രങ്ങൾ വരുന്നില്ല.

ആവർത്തനമെന്ന ആവ്യാനത്തിനും

ഒരു ഭാവത്തിന്റെ വിവരങ്ങളുമോ സംഭാഷണമോ ആവർത്തിക്കുന്ന ആവ്യാനത്തിനും ചങ്ങമ്പുഴ ‘വാഴക്കുല’യിൽ പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കുലവെട്ടി - മോഹിച്ചു മോഹിച്ചു ലാളിച്ചു

കൗതുകത്തിൻ പച്ചക്കണ്ണുത്തുവെട്ടി-

കുലവെട്ടി - ശൈശവോല്ലാസകപോതത്തിൻ

കുളിരൈളിപ്പുവൽ കഴുത്തുവെട്ടി

കുലവെട്ടി, കുലവെട്ടി, മോഹിച്ചു മോഹിച്ചു, കഴുത്തുവെട്ടി.

കഴുത്തുവെട്ടി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആവർത്തനങ്ങൾ കാവ്യസന്ദർഭത്തിലെ വൈകാരികാംഗത്തിന്റെ തീവ്രതയ്ക്ക് ആകം വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കുലതോളിലേൻ പ്രതിമയേപ്പാലവൻ

കുറേനേരമങ്ങനെന നിന്നുപോയി!

എന്ന അവസ്ഥ തന്നെ ആവ്യാനത്തിലെ ചെറുമാറ്റത്താട കുലതോളിലേൻ പ്രതിമപോലങ്ങനെ മലയന്നമുറ്റത്തു നിന്നുപോയി

എന്നിപ്രകാരം വീണ്ടും കവി സ്വീച്ചുകളും കുറിച്ചിരിക്കുന്നതും ഭാവോന്മുഖ്യത്തിനു സഹായകമാണ്.

‘അവശ്യാരാർത്തമാരാലംബഹീനമാ-

രവരുടെ സകടമാരിയാൻ?’

എന്ന വരി കാവ്യാവസാനത്തിലും വരുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വരികൾ, ക്രിയാപദങ്ങൾ, വിശേഷണങ്ങൾ എന്നിവ ആവർത്തിച്ചു പ്രയോ

ഗിക്കുന ശൈലിവിശേഷം പാടിനോട് ചങ്ങമ്പുഴക്കുള്ള വൈകാരിക ഭേദത്തിന്റെ ഫലമാണെന്നു പറയാം.

ഇടപ്പേരിയുടെ ആവ്യാനത്രന്തതിലും ആവർത്തനത്തിലേ ശക്തി പരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

‘അധികാരം കൊയ്യണമാദ്യം നാം

അതിനുമേലാകട്ട പൊന്നാരുൻ’

ഈ ഇംഗ്ലീഷ് മാത്രമേ ‘പുത്തൻകലവ്യം അരിവാളും’ ആവർത്തി പൂട്ടുള്ളൂ. വാക്കുകളുടെ ആവർത്തനം പ്രധാനമായും ഇടപ്പേരിയുടെ കാവ്യശൈലിക്കു എടുത്തു പറയാവുന്ന ഒരു വിശേഷമാണ്.

കോമനുഴുതുമരിച്ച പാടം

കോമൻ വിതച്ചുപൊന്നാരുൻ

വിത്തിനുവെച്ചതും തീർന്നേപോയ്, തന്റെ

കൊറ്റിനു വെച്ചതും തീർന്നേപോയ്

അരമുഴം വാങ്ങീല പുൽചേരി

അരമുഴം നീങ്ങീല പുൽചേരി

കോമൻ പുട്ടിവിതച്ചതീപ്പാടം

കോമൻ പൊൻവിളയിച്ചതിപ്പാടം

മലയാളിക്കു പാടിനോടുള്ള വൈകാരികാവേശത്ത ചുംബണം ചെയ്യാനുള്ള തന്ത്രമായി ഇടപ്പേരി ഈ ആവർത്തനങ്ങളെ കണ്ണിരി ക്കാനുള്ള സാധ്യത തുലോം കണ്ണിയാണ്. ഗാനാത്മകതയോട് ആഡി മുവ്യമുണ്ടക്കിലും ബോധപുർവ്വം വരുത്താറുള്ള ‘ഒരിടർച്ച’ ഇടപ്പേരിയുടെ ഏത് ഇരുന്നത്തിലും കാണാം. നാടൻ വായ്ത്താരിയുടെ ശക്തിയെ ആവാഹിക്കാനുള്ള തന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗമാണിൽ.

കവിപക്ഷം

‘പുത്തൻകലയും അരിവാളും’ എഴുതിയ കവി കർഷകപ ക്ഷത്രേതാ ജനിപക്ഷത്രേതാ നില്ക്കുന്നത്? ‘വാഴക്കുല’യെ സംബന്ധി ചീടത്രേതാളും ചങ്ങമ്പുലയൻ്റെ പക്ഷത്താണെന്ന് വ്യക്തമാണ്. ഇടപ്പേരിയുടെ പക്ഷത്തെപ്പറ്റി അങ്ങനെന്നെയാരു തീർപ്പുഹായാൻ വരെട്ട് കോമൻ ഉഴുതു വിതച്ച പാടം. കോമൻ വിളയിച്ച പാടം. അയാൾക്കു വിളവെടുക്കാൻ സാധിച്ചില്ല കോമൻ ഉഴുതതും വിതച്ചതും സ്വന്തം നിലത്തിലല്ല. അയാൾ പാടത്തിനെടുത്ത വസ്തുവാണ്. മകരവിള നശി ചുപ്പോയതിനാൽ പാടക്കുടിഭൂതിക വന്നു. അടുത്ത പുതുവൽ വിളവെടുപ്പായപ്പോൾ പാടക്കുടിഭൂതിക കിട്ടുന്നതിനായി ജനി കോടതിയെ

സമീപിച്ചു. കോടതി നിയമവശം നോക്കി, വിള ജപ്തി ചെയ്യാൻ ഉത്തരവിട്ടു. അമീൻ അതു നടപ്പിലാക്കി ഇവിടെ ഇടയ്രേഖയുടെ നിലപ്പി നിയമത്രോടാപ്പേരോ മനുഷ്യത്രത്രോടാപ്പേരോ? ഇതാണ് തീർപ്പാ കേണ്ട വസ്തുത. ഒരു വകീൽ ശുമസ്തൻ കടമകൾ ചെയ്യുന്നത് പ്രശ്നത്തിലെ മാനുഷികപരിഗണനകൾ വെച്ചുള്ളൂ. തന്റെ കക്ഷിയുടെ പക്ഷത്താണ് അയാൾ. കക്ഷിക്കു നടത്തിക്കിട്ടേണ്ടത് ചിലപ്പോൾ ന്യായമോ അനുയമോ ആകാം. വകീലും വകീൽശുമസ്തനും ശ്രമിക്കുന്നത്. കക്ഷിയെ ജയിപ്പിച്ചെടുക്കാനാണ്. അപ്പോൾ കോടതിക്കാരുടെയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കക്ഷികൾ ന്യായാന്യായങ്ങളുംബന്ധിച്ചിടത്രോളം നിർമ്മമരും നിർവ്വികല്ലപരുമാണ്. അനുയായമെന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ടുതന്നെ ഇടയ്രേഖി എത്ര ജപ്തികൾക്ക് അപേക്ഷ തയ്യാറാക്കി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാകാം? ഒന്നുമില്ലാതെ വരാൻ സാധ്യതയില്ല. ‘പുത്രൻക ലവും അരിവാളും’ ഉയർത്തുന്ന സാമുഹിക പ്രശ്നത്തിന്റെ ന്യായാ ന്യായങ്ങൾ നിയമത്തിന്റെ ദൃശ്യിയിൽ വിമർശണീയമേ അല്ല. ഈ കവിതയിൽ ഇടയ്രേഖി ആരുടെയും പക്ഷതല്ലൂ. കോമൻ അധ്യാനിച്ചുണ്ടാക്കിയ മുതലാണ്. അതുകേകയേറുന്നത് ക്രുരവുമാണ്. പക്ഷ ജനിക്കും അവകാശങ്ങളില്ലോ? അപ്പോൾ ഉണ്ടാകേണ്ടത് ഇതാണ് - മാനുഷികപരിഗണനകൾക്കു കുടി ഇടങ്കിട്ടുംവിധം നിയമങ്ങൾ കാലിക്കമായി പൊലിച്ചേഴ്തുക. അതിനു വേണ്ടത് അധികാരം നേടലാണ്. അധികാരത്തിലും നിയമങ്ങൾ പരിഷക്തിക്കുക. കവി അത് അർത്ഥം ശൈയില്ലാതെ രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇടയ്രേഖി ധമാത്മമായി കാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു. പക്ഷ വിഷയത്രോട് ഇഴുകിച്ചേരുന്ന് ആത്മാവാന്തരേതാടി സന്ധി പ്രമേയം ഇടയ്രേഖി അവതരിപ്പിച്ചില്ല. ഈ തലത്തിലാണ് ചങ്ങമുഴയിലെ ആത്മാർത്ഥതയുടെ ആഴം വ്യക്തമാകുന്നത്. പുലയൻ ദൈന്യം കവിയുടെ ദൈന്യമാണ്. ‘പുത്രൻകലവും അരിവാളും’ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രമേയത്തിന് ആരംഭിക്കുകൂടം ഇല്ല. നേരിയ നോവറമാനി മലയൻ അനുവാചകമനസ്സിൽ ജീവിക്കുമ്പോൾ , കോമൻ പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു പ്രശ്നത്തിന്റെ പ്രതിനിധി എന്ന തിന്പുറം മനസ്സിൽ നിലനില്ക്കുന്നില്ല. ‘ഒരുപിടി കൊള്ളക്കാർ കരുതി വെച്ചുള്ള താമസികാരം’ കൊയ്തതെടുക്കാൻ ഇടയ്രേഖി ആഹ്വാനം , ചെയ്യുന്നു. ‘നിരുപാധികോഗനിയമഭാരം’ ഇല്ലാതാക്കാൻ പതിതരും പിൻമുറക്കാർ വരുമെന്ന് ചങ്ങമുഴ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

ഇതിൽ എതാണ് ഇവിടെയുണ്ടായത്?

മനസ്സ്

ഹരികീശാർ എസ്.

രെ പുവുണ്ട്
 അടരുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
 ഓർമ്മകളുടെ ഗമയത്താൽ
 പരിമളം പരതുന്നത്

രെ മഴവില്ലുണ്ട്
 മറയുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
 മോഹങ്ങളുടെ നിറങ്ങളാൽ
 ചിത്രങ്ങൾതീർക്കുന്നത്

രെ മഞ്ഞതുള്ളിയുണ്ട്
 ഉരുകുമെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
 സപ്പനങ്ങളുടെ തണ്ണപ്പാൽ
 കോർമയിൽക്കൊള്ളിക്കുന്നത്.

രെ മനസ്സുണ്ട്
 തിരകളുണ്ടെന്നറിഞ്ഞിട്ടും
 മനാലിന്റെ മടിന്താടിൽ
 കവിതകൾ നെയ്യുന്നത്.

മാരിസിറ്റൻ

പി.മധു

രാത്രി നമ്മലുന്നങ്ങുംവാരെങ്ങാനും
കാറ്റുചീറ്റിയോ, കുന്നും മറിഞ്ഞാവോ?
കാറുടണ്ണായോ, തീമഴ വീണാവോ,
കളുപെയ്താവോ, കാട്ടുതീ വന്നാവോ?

അങ്ങേക്കോൺഡിലെ മാവും മുരിങ്ങയും
ഇങ്ങേക്കോൺഡിലെ വേങ്ങയും വട്ടയും
മുറ്റത്തുണ്ടായ കുപ്പളം കുവളം
എറാക്കോളിൽ ഉന്നായി മാഞ്ഞാവോ?

കടവോളം ചെല്ലും ഇടവഴി മാഞ്ഞാവോ,
അയലോളം പോന തുണവഴി തീർന്നാവോ,
തറവാടെത്തുന നടവഴി തുർന്നാവോ,
കാരണത്തോട്ടുപാലം പൊളിഞ്ഞാവോ,
കാവിലമേട കൊടിമരം വീണാവോ,
കാറ്റുലയ്ക്കാത്ത ദീപങ്ങൾ കെട്ടാവോ?

നത്തും പാക്കാനും നച്ചുലിപ്പറ്റവും
കനും ചേറ്റുകുളങ്ങാളും വാർന്നാവോ,
എച്ചിലാടുന കാക്കയും പോയായോ,
കച്ചിക്കുനയും കാലിയും തീർന്നാവോ?

ഏകാറ്റി മാക്കാച്ചി നീർക്കോലി ചേരയും
 മച്ചിലെ മരപ്പട്ടിയും ചത്താവോ?
 ചോതിലെ പല്ലിപ്പറവും തുർന്നാവോ
 ചോരും മേക്കുട്ടും ഓലയും വിണാവോ?
 ചോണൻ പോകുന്ന പാതപൊലിഞ്ഞാവോ?
 ചേര്, അടുക്കളെല്ലും ചരിഞ്ഞാവോ?
 ഇന്നലെയോളം കാലുമേൽ നക്കിയ
 കണ്ണർപ്പുച്ചയും പട്ടിയും പോയാരോ?

 ഇല്ലാത്താടിൽ അലക്കുകാരെങ്ങാവോ
 കല്ലുകൊത്തുന്ന ലച്ചിപ്പേണ്ണങ്ങാവോ
 കുന്നിറങ്ങുന്ന പയ്യുകളെങ്ങാവോ
 കനുപുട്ടുന്ന മുപ്പൻമാരെങ്ങാവോ?
 ചെത്തുകാരും ചുരയ്ക്കായുമെങ്ങാവോ
 കക്കന്നീറുന്ന ചുള്ളകാരെങ്ങാവോ
 പക്ഷപ്പാട്ടുള്ള മുത്തനും വിണാവോ
 സകടക്കാരി മുത്തിയും പോയാവോ?

 വട്ടിപ്പാറുവും മീകാരുമെങ്ങാവോ
 കൊട്ടപ്പാക്കിന്തേ കുഞ്ഞെന്നെന്നോവോ
 അച്ചുകുത്തുന്ന പിള്ളയും നേരായ
 കത്തി കാച്ചും പണിക്കനും ഇല്ലായോ
 നേരം കാണിക്കും രാമക്കണ്ണിയാരും
 സ്ഥാനം കാട്ടുന്ന കുഞ്ഞുട്ടന്മാനും
 കല്ലുകല്ലായി കയ്യാല പോകിയീ
 കുനുകെട്ടുന്ന ചേനനും മാത്താവോ?

 പള്ളിക്കുടവും ചേങ്ങിലേം പിള്ളാരു
 തുള്ളിപ്പോകുന്ന ചെത്തവും മാത്താവോ?

 ചിത്രപ്പട്ടിക്കു മിണാട്ടമില്ലായോ
 പത്രച്ചക്കെന കാണാനുമില്ലായോ
 വർത്തമാനങ്ങളാരോടു കേൾക്കണഡു
 കുത്തരിക്കിനി ആരാരെ നന്ദബണ്ടു?

മുഖ്യമന്ത്രി

പി.എൻ.വിജയൻ

ഇവിടെ നേരണ്ടിക്ക്
മുന്നാമത്തൊരു ധർമ്മമുണ്ട്.
അരിയായി ജീവനും
വിത്തായി വംശത്തിനും
ആധാരമാവുന്നതിനു പുറമെ
'രു പെൺകുഞ്ഞിരെ പിറവിയിൽ
ശാസനാളം വ്യവഹാരപദ്ധതികൾ
അവളുടെ ജന ദു:ഖങ്ങൾക്ക്
അറുതിയേക്കുന്നു.

ഇവിടെ ആട്ടുത്തൊട്ടിലിന്
മുന്നാമത്തൊരു ഭാത്യമുണ്ട്
കുപ്പിപ്പാലും ഉറക്കുപാട്ടും
ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനു പുറമെ
കണ്ണു പിടിക്കപ്പെടാതെ
സുകഷിക്കുവാനായി
രു ആൺമുള്ളയുടെ അഹിക്കാരത്തെ
അത് ദത്തെടുക്കുന്നു.

ഇവിടെ തൊഴിൽശാലകൾക്കും
മുന്നാമത്തൊരു പ്രയോജനമുണ്ട്
ആയുസ്യുള്ളവരെ ആരോഗ്യവും
ആരോഗ്യമുള്ളവരെ ആയുസ്യവും
സമഗ്രമായി ചോർത്തിരെടുക്കുന്നതിനു പുറമെ
ബാലാരിപ്പുകളുടെ അതിക്രമത്തിൽനിന്ന്
അവ അക്ഷരമാലയെ മോചിപ്പിക്കുന്നു.

-
1. തമിഴ്‌നാട്ടിൽ മധു രജിസ്റ്റേറിലെ പില ഗ്രാമങ്ങളിൽ പെൺകുഞ്ഞുപരിസ്ഥിതി സമ്പര്കത്തിൽ സമ്മതത്തോടെ അവളെ നേരണ്ടി ഉപയോഗിച്ച് നിർദ്ദേശിക്കാനും പതിവുണ്ട്.

II

മഴക്കാലത്ത് തോട്ടുവകത്തിരുന്ന്
തവളപ്പൂട്ടിലുക്കെല്ല പിന്തുടരാൻ രസമാണ്
പക്ഷേ, നമ്മുടെ ശ്രേഷ്ഠവപ്പേച്ചക്കെല്ല
പൊങ്ങാത്ത പുസ്തകസ്ഥികൾക്കു ചുവട്ടിൽ
പരുക്കൻ സമവാക്യങ്ങൾ അഴിച്ചു പണിയാൻ
പീഡനമുറികളിലേക്ക് നാം പറിച്ചു നടുന്നു.

മഞ്ഞുകാലത്ത് ഉമരിത്തിണ്ണയിലിരുന്ന്
പല്ലുകൊണ്ടുവില്ലുകൊട്ടാൻ രസമാണ്
പക്ഷേ, നമ്മുടെ ബാല്യപ്പൂട്ടുക്കെല്ല
കലാതിലകങ്ങളും പിടിഉഷകളുമാക്കുവാൻ
കട്ടുത്ത പരിശീലനങ്ങളുടെ
മത്സരക്കണ്ണളിലേക്കും കോടതികളിലേക്കും
നാം പിടിച്ചുവലിക്കുന്നു.

വേന്നർക്കാലത്ത് മാഞ്ചോട്ടുകളിൽ
കളിപ്പുരകെട്ടി കാത്തിരിക്കാൻ രസമാണ്
പക്ഷേ, നമ്മുടെ കൗമാരക്കുംസുക്കെല്ല
ഒന്നാം നിരയിലേക്ക് ഉയർത്തുവാൻ
അവധിനാണളുടെ തുവലുകൾ പറിച്ചുകളിന്ത്
പ്രവേശനപ്പരീക്ഷകളുടെ വസ്തുരിക്കലുകൾ മുളപ്പിച്ച്
അസുരനിക്ഷേപങ്ങളുടെ
അഹകാരവനികൾ ധൂർത്തടിച്ച്
രാഷ്ട്രാന്തര രാക്ഷസപ്പന്തയങ്ങൾക്ക്
നാം തയ്യാരെടുപ്പിക്കുന്നു.

III

ഒരു കോൺതല്ലയുടെ കിലുക്കം
എങ്ങനെന്നെയാക്കു തട്ടുകാം?
ഒരുപാൽിച്ചിരിയുടെ വസന്തം
എങ്ങനെന്നെയാക്കു ഏകാഴിക്കാം?
ഒരു ആര്യത്തിരിയുടെ വെളിച്ചു
എങ്ങനെന്നെയാക്കു ഏകടുതാം?
.....പരീക്ഷണങ്ങളുടെ പരമ്പര
തടസ്സമില്ലാതെ തുടരുന്നു.
ഒന്നിന്നും സമയം തികയാതെ
വർത്തമാനം തിരക്കു പിടിച്ചോടുന്നു.

നീതിസാം

മാട്ടേരി നീലകണ്ഠൻ

മുത്തപുറൻ്റെ കളിപ്പാട്ടം
പൊകരത്തിൽക്കണ്ട കൊച്ചുങ്ങമോൾ
എത്താപ്പുറത്തു കൈയെത്താ-
ണഞ്ഞിക്കേരി ക്രോരമേൽ.

കാർവിരത്തുസിലേറി, ശൈക്ക
നീട്ടി നീട്ടിക്കിണഞ്ഞവൻ
പിടിക്കുള്ളിലോതുകാി, യ-
പ്പുത്തൻ ക്കുമര നിർദ്ദയം.

വിജയത്തിന്റെയുത്സാഹ-
ത്തള്ളലിൽത്താഴെ വനവൻ
വിശ്രസിക്കാത്തപോരി നെഞ്ചോ-
ണാച്ചു പുതുക്കത്തുകം

‘പുണ്ണിറിക്കെ’ നൃ തൻ പുച്ച-
ക്കുണ്ണതിനാജണ കൊടുത്തുടൻ
ക്കുമരാപാടവം കാട്ടാൻ
കുട്ടൻ തയ്യാരെടുക്കവെ.

കലപിയെത്തീ മുത്തപ്പൻ,
ഉള്ളിലെക്കുണ്ണതുറഞ്ഞിയോൻ,
തരിക്കശണം ശുന്നുമായ് കുണ്ണതി-
ക്കെക്കളാ, കണ്ണകളാർദ്ദമായ്.

തത്സ്യു വിന്നമയവും തത്സ്യു
കല്ലീരും മനഹാസവും
ചേരുമകൊച്ചുവദനം
തൊടുത്തു ചോദ്യമിങ്ങനെ:

‘എല്ലാം പകിടുവാനല്ലേ
മുത്തപ്പൻ ചൊന്നതിനലെ?
എൻകളിപ്പാട്ടമല്ലെങ്കിൽ
പക്കുവക്കേണ്ടതില്ലയോ?’

മുതിർന്നോർന്നീതിയെ സ്ഥിയു-
ചിത്താത്താലിച്ചേപർത്തവൻ
കളിക്കാണോടി - ഞാനോ നാ-
വുറഞ്ഞു നീലകൊർക്കയാൽ!

വർണ്ണങ്ങൾ

പി.പത്മാവതി

വരുന്നു വർണ്ണങ്ങൾ കിനാകളിൽ, പാറി-
പുറന്നീടും ലോലഗ്രാമങ്ങളായി
ഒഴുകുന്നു രക്തധമനികൾതോറും
തുടിക്കും ജീവൻ്റെ പരാഗങ്ങളായി
നിറങ്ങളിൽ മുങ്ങി നിവരുന്നേബാളുള്ളിൽ
പടർന്നുകേരുന്നു വെളിച്ചവും ചുട്ടും
അവയിൽ മുകൾ ഞാൻ രചിക്കുമാതമാവി-
ലൊഴുകിയെത്തുന വിചിത്രചിത്രങ്ങൾ
വരകളായ് വാരി വിതരും വർണ്ണമാ,-
യതിരെന്നുമില്ലാത്തലകളായ്, കാലം
വിതച്ചുകൊയ്യുന പുതുസ്തന്നരുമായ്,
അനാദിയിൽ പൊട്ടിച്ചതരി വിണ്ണിൻ്റെ
തിരുമാറിൽത്തങ്ങും സുരശോളങ്ങളായ്,
അലയടങ്ങാത്താരൻവിനാഴത്തിൽ
വലവീശിക്കാക്കും ചകിതനേത്രമായ്,
ഓരാത്മവിസ്മയ്ക്കി വരെയ്ക്കുമെത്തിക്കു-
മനനത്തയുടെ പരിസമുരണമായ്,
വരുന്നു വർണ്ണങ്ങൾ കിനാകളിൽ, പാതി
വിടർന്നിടും മണ്ണിൽപ്പുരളും ഗന്ധമായ്.

അതീന്രിവയ്യാനം

കെ.രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ജാഗർത്തി സ്ഥ യദാ പുർവ്വം
സ്മൃതി മേ ശിശുമാനസേ,
ഹൃല്ലാഭ്യാം കഷുദ്രനേത്രാഭ്യാം
പരിതോർഹം വ്യലോകയം

ബേസ്മചനനലേപാഭ്യാം
ഭ്രഷ്ടിതാ മമ പുർവ്വജാ:
തുളസീഭലപുഷ്പാദി-
പുജാസാമഗ്രിസഞ്ചയേ:

ദീപ്തം പുജാഗൃഹം ദേവി-
ദേവചിത്രത്രാലംകൃതം,
വിവിധാകാരസംയുക്ത-
ദീപാ: പിത്രലഘിർഖിതാ:

എവം വിധാനി വസ്തുനി
ബഹുനി മമ ശ്രേഷ്ഠവം
പ്രത്യഹം ദ്വാഷ്ടവച്ഛിത്രേ
താനി ലഘാനി ച സ്ഥിരം
കീർത്തന സ്ത്രോത്രമന്ത്രാണാം
നിന്ദോ ഭക്തിനിർഭര:
മദ്യൈ മദ്യൈ ശ്രൂയമാണോ
അളഭാരാവോ മനോഹര:
കർപ്പുരാഗരുധുപാഭ്യാം
ഹോമകൃണ്ഡാദനാരത്നം
നിർഗ്ഗതം സൗരദം സർവ്വ-
മിതി സംഭ്രയ മേ റൂഡി

സമുത്പദാദിതവാദ് ഖാല്യ-
ദശാധാമേവ നിർമ്മാലം
കച്ചിര്ഭാവമനിർവ്വാച്യം
ദിവ്യതാപരിവേഷ്യിതം

യദാഹം പുർവ്വജേജർദ്ദത്ത-

മിദം ഹരിം കഷതിം വിനാ

അരക്ഷം മമ ചിത്തസ്യ

ഭാണ്യാരേ ശ്രദ്ധയാസഹ

ഐലാരവ്യഷ്ടിനിപാതേർപ്പി

ചണ്യവാതസമന്വിതേ

മമ ജീവനനേരകായെ

തദാസീർ വിശ്രമസമലം

എന്നാന്യകാരനിബിഡേ

വനാനേത ലക്ഷിതം മധ്യാ

പ്രത്യാശാദൈപികാനാള്

പ്രകാശസ്ഥുരണം തമാ

ബഹ്യാഞ്ജലിർ നമ്രശീർഷോ

നിമീവിതവവിലോചന:

അഹം സ്ഥിതോ മഹാശക്ത്യാ:

കസ്യാശ്വിൽ പുരതോ യദാ

ത്യംത്യാവാതസ്തയിനേഹ്യ-

ഗർജ്ജനം തോയവിപ്പുവി

ഇന്ത്യേതേ: സഹ താരുണ്യം

വൈദവേന സമാഗതം.

വിശാസപാദപാ: സർവ്വ

മധ്യാപുർവ്വം പ്രവർഡിതാ:

വായുനാ വാരിണാ ചെവവ

കഷ്ടമുന്മുലിതാ: കഷണാത്

ഭന്തികം ചിന്തനം ഹേതു-

വാദകോലാഹലം തമാ

രാജനിതീർഘ്യാകയാന്ത്രാ

മുദ്രാവാക്യപ്രഖ്യാപണം

സംഗ്രാഷ്ഠി ഭാഷണം ചർച്ചാ

നിർപ്പാചനമഹാരണം

ഇന്ത്യേതേഷ്യനിമശഃ സൻ

സ്രയം വിസ്മൃതവാനഹം.

സകല്പസുന്ദരം ഐംക-

മദ്ഗൈ പദ്മന കൃതം മധ്യാ

സപ്പനസഖാരസദ്യശം

പ്രയാണം യൗവനാഗമേ

മയി ജാഗരിതേ അഞ്ചാതം
 ശിലാകൃടശ്രോഭുവി
 സ്ഥിതോർഹം വിജനസ്വാനേ
 സമാപ്തശ്വേതി വിസ്തുവഃ
 സർവ്വതേ പരിതോ ദ്യുഷ്മാ
 കേവലം പരിശുന്നതാ,
 അഹമന്ത്രവം സ്വാനേ
 വ്യർത്ഥതാഖോധമുൽക്കടം
 ശിമിലം കല്പനാജാലം,
 ജടിലം മമ ചിന്തനം,
 ഹതാശോർഹം ഫ്രേമാമി സ്മ
 വിനാ ലക്ഷ്യം തത്ഃപരം
 ഉദരസ്യാജ്ഞയാ ഹസ്തര
 കാര്യാണ്യകുരുതാം വല്ലു,
 കിരു മേ മാനസം ഹന്ത
 സദാ ദൃഃവേന പീഡിതം
 നാനാതത്ത്വവിചാരാണാം
 മാർഗ്ഗശ്ചടിതവാനഹം,
 വിവാദാൻ വിവിധാൻ ശ്രൂത്യാ
 സംഭ്രാന്തഹ്യദയോർഭവം
 പരിതപ്താരമനേ ഭാത്യം
 ശാന്തിഭം ശ്രീതളം ജലം
 തത്ത്വശാസ്ത്രസ്യ രമ്യാസ്യ
 ഗൈവാസിപ്പരണാലയഃ:
 അക്സമാദീക്ഷിതം ധ്യാന-
 കേന്ദ്രം കിണ്ണിമംഗാ പാമി;
 അഞ്ചാത്യം തസ്യ സമാചാരം
 ഗതോർഹം തത്ര കൗതുകാത്.
 അതീന്തിയധ്യാനമാർഗ്ഗ-
 ശിക്ഷണം തത്ര സഹാര കൃതം.
 ഭീയതേ സ്മ മനഃസ്വാസ്ഥ്യ
 മനയാ ചര്യയാ കില.
 വിദേശിയോഗിവരുസ്യ
 മൃഖാദവഗതാ മദ്യം
 ധ്യാനക്രമാ വിസ്തരേണ
 താറാ തസ്യ ശുണ്ണാർക്കര:

സംഖ്യാധിഷ്ഠിതമാർഗ്ഗണ
രേവാച്ചിത്രാക്കനേന ച
ധ്യാനനിഷ്ഠാപലം കൃത്യനം
യോഗിനാ വിശദീകൃതം

ദുരദർശനയന്ത്രസ്യ
പലങ്കേ ദൃഷ്ടവാനഹം
അതിന്രിയധ്യാനരിതി-
രശ്മേഷണ യമാതാഹം

ശ്രദ്ധ സംസ്കൃതമന്ത്രസ്യ
സുക്ഷ്മാർത്ഥം അതാതവാനഹം
വൈദേശികസ്യ ജിഹ്വായാ-
സ്തമാ ത്രസ്യവ ഭാഷയാ

മദീയേ സ്മരണാമാർഗ്ഗേ
സഹസ്രസവ സമാഗതം
മമ ജയഗ്നഹം ശ്രാമ-
സംസ്ഥിതം ച പുരാതനം

നിത്യമീശരനാമാനി
ജപനേതാ മമ പുർവ്വജാ:
പുജാഗ്നഹം ഹോമകുണ്ഡം
കർപ്പൂരാഭാ സുമാവലി:

എണ്ണാനാദോ ദീപനാളോ
മന്ത്രോച്ചാരണനിസ്വന:
ഇത്യേതത് സർവ്വമായാതം
മമാനഃകരണം (ദൃതം

അഹമനിഷ്യ യദി വസ്ത്യ
ധാവനാസമിതസ്തത:
തദേവ വർത്തതേ നൃനം
മദീയേ ഭവനാതരേ.

അനൃദേശീയമാപ്പെട്ടു
യദാഹം ബഹിരാഗത:
ശ്രൂതോ ഫേ ഹൃദയേ കശ്വിത്
കവാടോർപ്പലാടനസ്വര:

പ്രേതുവാദ:	=	യുക്തിവാദം
സ്ലാകയാത്രാ	=	സ്ലാഷയാത്ര
സംഖ്യാധിഷ്ഠിതമാർഗ്ഗ :	=	സ്ഥിതിവിവരക്കണക്ക്
രേവാച്ചിത്രം	=	ശ്രാമം
നിർമ്മാപനം	=	തൈരണ്ണമാട്ടുപാട്

കൊമ്പുകൾ

മുകുന്ദൻ, മാഞ്ചോട്ടറി

കൊമ്പുകൾ പലതരത്തിൽ (Branches) ഉള്ളതായി കാണാം. മരത്തണ്ടിലിലിരിക്കുന്നവോൾ കൊമ്പുകളിലുള്ള ഇലകളേയും ഫലങ്ങളേയും ഓർക്കുകൾ. കിളികൾ കൊമ്പുകളിൽ കുടുകുട്ടി പാർക്കുന്നു. കുരങ്ങും അണ്ണാൻമുൻ ശാഖാമുഗങ്ങളാണ്. മരകൊമ്പുകൾ വിറകാകുന്നു.

മൃഗങ്ങളുടെ തലയിലുള്ള കാറിന്യമേറിയ ഒരവയവവും കൊമ്പുതന്നെ. ആനയും ആടുമാടുകളും കാണാമുഗവും മാനുമെല്ലാം കൊമ്പുള്ളവയാണ്. ആനയുടെ ഉളിപ്പല്ലുകളിൽ കൊമ്പായി വളർന്നുവരുന്നത്. ദന്തിയാണല്ലോ ആന.

ആടുമാടുകളുടെ കൊമ്പുകൾ ഉള്ള പൊള്ളയാണ്. കെരാറ്റിൻ തന്തുകൾ ചേർന്ന് ദ്രുജിഭവിച്ചാണ് കൊമ്പുകൾ ഉണ്ടാകുന്നത്.

മാൻകൊമ്പുകൾ അസ്ഥിയാകുന്നു. ഏലകാലത്ത് അവ കൊഴിഞ്ഞുപോവുകൾ, വിണ്ണും വളരുകയും ചെയ്യുന്നു.

മൃഗങ്ങളുടെ പ്രതിരോധാവയവമാണ് കൊമ്പ്. കൗതുകവന്തുകൾ നിർമ്മിക്കാൻ കൊമ്പുകൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. ആനക്കൊമ്പിന്റെ വിലയും സാധ്യതകളും വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

കൊമ്പൻചെല്ലിയേയും കൊമ്പൻസാവിനേയും മറന്നും.

ഒരിനം വണ്ണാണ് കൊമ്പൻചെല്ലി. ഷഡ്പദങ്ങളിലെ ‘കോളിയോപ്പറ്ററ്’ ശോത്രമാണ്. ‘ഒറിക്കുന്ന രണ്ടോനേരം സാമം’ എന്ന ശാസ്ത്രനാമം. ഇതാണ് തെങ്ങിന്റെ മണ്ഡയിലിരുന്ന് കുതുനോല തിന്നു നശിപ്പിക്കുന്നത്.

ഇരുച്ചവാളുപോലുള്ള വായും മത്സ്യങ്ങളെ വെട്ടിവിഴ്ത്താൻ പറ്റുന്ന കൊമ്പും വായയ്ക്കു പുറമെ കാണുന്ന പല്ലുകളും ഒക്കെയുള്ള കൊമ്പൻസാവുകൾ ‘സൗലാച്ചി’ ശോത്രത്തിലെ ‘പ്രീറ്റോഫോറിഡു’ കുടുംബക്കാരാകുന്നു.

ഹിറ്റലറിലുടേയും ചാർലിചാപ്പിനിലുടേയും സി.വി.രാമൻപിള്ള തിലുടേയും സാർവ്വദാർഭാലിയിലുടേയും വീരപ്പനിലുടേയും മീശക്കൊമ്പുകളിൽ എത്താം.

കൊമ്പുകളിൽകൂടിയുള്ള ക്രമമില്ലാത്ത ചാടിപ്പോവലാണ് ശാഖാപംക്രമണം. ഈത് അന്തചിത്യമാകുന്നു. കാര്യംവിട്ടുള്ളകളി.

മരത്തിൽ നിന്ന് അകലെ മരത്തിൽപ്പാണ് ചെന്ന. കിഴക്കോട്ടുള്ള മരത്തിനിടയിൽകൂടിനോക്കിയാൽ ചെന്നനെ കാണാം. ഈഞ്ചെന അറിവുള്ള വസ്തുവിലും അറിയാത്തതിനേക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്, ശാഖാചെനന്നുയാം’

വേദ ഭാഗവും താവഴിയും ശാഖകളാണ്. പാമരത്തിനും പല്ലകിൻ്റെ തണ്ടിനും കൊന്ന് എന്നുപറയും.

കൊമ്പിൽ കേരുക എന്നാൽ വലിപ്പം നടക്കലാണ്. അല്പത്താരെ വിരുതമാർ പറഞ്ഞപറഞ്ഞ കൊമ്പത്തുകേറ്റാറുണ്ട്. ഈ മേനീക്കണ്ണ പുന്നാർക്ക് കൊമ്പുകുത്തേരെ(കീഴടങ്ങേ)ണ്ട തായും വന്നിട്ടുണ്ട്. കൊമ്പു(നട്) കുത്തിവളർത്തുന ചെടികളെ വിഡേണ്ട. സൃഷ്ടിയുംവമാണ്.

സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ടുള്ള അപകടം ഒഴിവാക്കാൻ ഇരിക്കുന്ന കൊന്ന് മുറിക്കരുത്. രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ പിടിക്കുന്നത് പുളിക്കൊന്നിലാണ്.

അർദ്ധവൃത്താകൃതിയിൽ കുലച്ച വില്ലുപോലുള്ള ലോഹവാദ്യ മാണ് വേരെ ഒരു കൊന്ന്. പഞ്ചവാദ്യത്തിനും മെളത്തിനും അത്യാവശ്യം.

‘കുഴൽപ്പറ്റ’പോലെ ‘കൊമ്പുപറ്റ’ പ്രത്യേക വാദ്യവിശേഷമാകുന്നു.

തവിട്ടു തിന്നുന്നോൾ കൊന്ന് ഉള്ളതിക്കുടാ.

മനുഷ്യർക്ക് കൊമ്പില്ല!

അതുകൂടി ഉണ്ടായാലതെത്ത സമിതിപ്പേന്നാവും? അങ്ങെന മുഗാങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറ്റി നിർത്തുന്നു.

എന്നാൽ, കുത്താൻ (വേദനിപ്പിക്കാൻ) ഉള്ളതാണ് കൊന്ന് എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യർ പരസ്പരം അതുകൊണ്ടുള്ള കാര്യം സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

അതു സംഹാരാത്മകമാണ്.

കാഫലമുള്ള മരക്കൊമ്പുകളെ ഓർത്തുകൊണ്ട് പ്രവൃത്തികൾ (ആത്മാവിഷ്കാരം) സർഖാരകമാക്കുക.

വേണാകിൽ കൊമ്പുവാദ്യവുമാവാം.

അതിലും ഒരു വീർപ്പുക്കില്ലും താളാത്മകവും സംഗീതാത്മകവുമായി സുഗന്ധമയുരജീവിതം ഉണ്ടാക്കുക, ഉയർത്തുക.

விவர்த்தனைக்கு ஒரு வியாஸ்தமாக்கல் அங்கை அதிஸ்பாதாக்கி ஒவ்வொக்கான்

பொ.ம.கெ.ஸாபாலகுண்ணல்

ஸ்ரீமாநாயகனையிட்டோத்ததின் ஹதா புதியைரு பறி என்று. புதியதோ என்று சொலிசூட்டு, அது புதியதொட்டிலைதானு. பறிவாச்சுகள் பி.ஜயகன் நவூதிதி சிறமதி பொபிசிடிடுதென வர்ஷம் முழுதாயி. மறிக்கூடுதின் ஒரு பதிர்தான்தேவுமுவாள் அடுப்பும் நாராயனையிடவிவர்த்தனம் புர்த்தியாகியத். ‘தூங்கதெஷுத்தூங்’ என மாஸிக்குறிச் சொல்லுதென அது வளைஶ: பிஸிலுபூ டுத்துக்கரும் செய்திருந்து. என்னால் ஹபூஶே, புர்ளாருபத்தின் புஸ்தகமாயி புரத்துவரான் அது ஶமத்தினு ஸஂஶதி வாங்குதலு. அது அம்மத்திலாள் புதிய பறிவாச் என்று விரைவிப்பிசூட்டு. அங்குமா நஷ்டபூட்டுபோகுமாயிருந்த ஹதா விஶிஷ்குதி, ஶஹாபுரவு பறிரக்ஷிசூட்டுவெய்க்கூக்கரும் ஹபூஶே பிஸிலுக்காதின் தழாரா களிக்கொடுக்கூக்கரும் செய்தத் ஜயகன் நவூதிதியுடைய புதினும் கவியென்னிலும்க்க நமுக்கு ஸுபரிசிதமூமாயி பி.ஏ.ஓ. நாராய ளாள். பிஸிலுபூட்டுத்தியத் எடப்பாலினகுத்து கூக்குரத்து பிஸிலுக்கேடுமாய வழிதோஶ் விழாபீரா. ரங்குகுடு ரோட்டு கேரளைய ஸபாநாயகோகம் கடபூட்டிக்கூந்து.

நாராயனையான மலைஞ்சுத்திலேய்க்க அதேயும் விவர்த்தனம் செய்தத் தொகைவி கெ.ஸி.கேஶவப்பிஹாய்யாளைனானு தோன்றுந்து. நாடுபூத்தெங்கொல்லும் முன்ப் 1892ல் அன்ன் அதூப்படித்து வந்தத். ஜயகன் நவூதிதியுடைய விவர்த்தனத்தினு பின்னாலை எடுத்துப்பிரய தத்தொத்தாயி ஒரு விவர்த்தனம் வந்தத் 1992ல், அதாயத், கேஶவப்பிஹாய்யுடைய விவர்த்தனத்தின்றி நாடுவாங் வர்ஷமாள். பள்ளிதழைச்சுநாய ஸி.வி.வாஸுதேவ டக்டிரியுடேதாள் அது பறிவாச். ஹவகு புருமே, பாராயனக்காரும் பள்ளிதழைவுமாய சில கேத்தாரும் நாராயனையான காஷ்சாந்தராம் செய்திட்டுள்ளத். அது வியத்தில் ஒரு களாக்கடூப்பு ஹவிடெ ஹபிஷ்மலூத்தத்தினால் அதாரம் விஶாங்களைத்தோக்க ஹபூஶே கடக்கூநில்லே.

ക്രിസ്തുവർഷം 1560 ലെ ആൺ മേലപുത്തുർ നാരാധാരണം തിരിയുടെ ജനനം. ഇരുപതേതാഴാംവയസ്സിലഭ്രതേ അദ്ദേഹം നാരാധാരണിയം ചെടിക്കുന്നത്. ‘സ്ഥിതം ലിലാവതാരെരിദമിഹ കുരുതാമാ യുരാരോഗ്യസ്വബ്യം’ എന്ന നാരാധാരണിയ സമാപന പദ്ധാനത്തിലെ ‘ആയുരാരോഗ്യസ്വബ്യം’ കലിഡിന സുചനയാണെന്ന അറിവിനെ ആസ്പദമാക്കി, ആ സ്ത്രോതത്തിൽന്റെ രചനപുർത്തിയാക്കിയത് കൊല്ലവർഷം 762 വ്യശികം 28ാം തിരുതി, അതായത് 1586 ഡിസംബർ മധ്യത്തിൽ, ആണെന്നു കണക്കാക്കിപ്പോരുന്നു. വാതരോഗങ്ങാ തിയായിരുന്നല്ലോ നാരാധാരണിയെ രചനയുടെ ലക്ഷ്യം. രോഗം അദ്ദേഹത്തിന് ആകസ്മക്കമായി വന്നുപെട്ടതല്ലേതേ. പ്രസിദ്ധ വൈദ്യാ കരണനും, തന്റെ ഭാര്യാമാതുലനുമായിരുന്ന തുകണഭിയുർ അച്ചു തപ്പിഷാരടിക്ക് വാതംബാധിച്ചപ്പോൾ, അത് കർമ്മവിപാകദാനസ്വികരണ തത്തിലുടെ ഭട്ട തിരി ഏറ്റുവാങ്ങുകയാണെതെ ഉണ്ടായത്. ഏതിഹ്യം യുക്തിബഹുമാക്കണമെന്നില്ല. അതിൽ പ്രാപണികസത്യത്തിന്റെ അംശം എത്രയുണ്ടെന്നറിയാൻ മാർഗവുമില്ല. എന്നാൽ, ലോകമാലിന്യം ഗുരുവിലുടെ ഏറ്റുവാങ്ങി, ഉള്ളളിത്തിക്കും മട്ടിലുള്ള സ്ത്രോത്രപാസനാടികളിലുടെ ഗൈത്രപ്പാദങ്ങളിൽ അർപ്പിച്ച പവിത്രീകരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ അതിലടങ്കിയ ശിഷ്യയർമ്മസകലപമുണ്ടോ, അത്, സാംസ്കാരത്തിന്റെ ഇടടക്കവ്യാപ്തിയേക്ക്, കഴുകിത്തുടച്ചുകൊക്കശേഖാപുർവ്വം എടുത്തുസുക്ഷിക്കേണ്ട അക്ഷയനിധിയാകുന്നു, ഏതു മുതിയ യുക്തിയേക്കാളും സത്യത്തേക്കാളും വിലപ്പെട്ട കുലസന്ധത്താകുന്നു.

ഈ തത്ത്വം വേണ്ടും വണ്ണം അറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, അമവാ ഇരുലക്ഷ്യം മാത്രം മുന്നിൽക്കണ്ണുകൊണ്ട് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മറ്റാരാത്രം സമർപ്പണമാണ് ജയന്തിനുംബുതിൽ തന്റെ നാരാധാരണിയ പരിഭാഷയിലുടെ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആശയം കഴിയുന്നതു കണികമായി, വിദഗ്ധമായി സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിന്മാത്രം, മറ്റുവിവർത്തനങ്ങൾ ഉള്ളുവോൾ ആ വിതാനത്തിൽ നിന്നും ഉയരത്തിലേയ്ക്ക് ഉള്ളയന്നം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമായിട്ടാണ് ജയന്തൻ നുബുതിരിയുടെ പരിഭാഷയെ കാണേണ്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുരന്തമായ ജീവിതകമയും ഇവാഴിക്കുതനെന്നാണ് നാമേ നയിക്കുന്നത്. മനുഷ്യാതിത്തത്തക്കുറിച്ചുള്ള ഉദാത്തസപ്പനങ്ങളിലുടെ ഏഴുകിനിങ്ങവേ, പാരമാർമ്മികലോകത്തിലെ ദുരിതപുർണ്ണവും പരമദയനിയവുമായ പരുഷസത്യങ്ങളാടു പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകാൻ കഴിയാതെ വല്ലാതൊരാത്മസംഘർഷചുംളിയിലാണ് അദ്ദേഹം അക്കപ്പെട്ടുപോയത്. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ, വിദ്യാപീഠം ഡയരക്കുരായ മഹാകവി അക്കിത്തം കുറിച്ചിട്ടും പോലെ, “പ്രാപണവ്യപ്തുത്താണ് ഹൃദയവണത്തിൽ തല്ലിയുടയ്ക്കാൻ

ഭാവിച്ച നാലപ്പാടിന്റെ കൈപിടിച്ച ആൾ ആരോ, ആ ആൾ ജയന്തൻ സുതിരിയുടെ കൈയും പത്രേതാപത്രണേം തവണ പിടിക്കയുണ്ടായി. എന്നിട്ടും അസ്വത്താനു വയസ്സുകഴിഞ്ഞ സന്ദർഭത്തിൽ ആദ്ദേഹം പ്രപബ്ലേപ്പുടെതാണ് ഒരുമാവിന്കൊന്തിൽ കെട്ടിത്തുകി വിമുക്തി വരിച്ചു. ഇതെല്ലാം പദ്ധതിലും മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ട് നമുക്ക് പ്രക്യ തമായ പരിഭ്രാന്തമായിലേയ്ക്കുകടക്കാം.

ഭാഗവതകമ സംക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ മെല്പുത്തുർ നാരാ യണീയം രചിച്ചത്. പതിനെണ്ണായിരം പദ്യങ്ങൾ അടങ്ങിയതെന്നു ശുതിപ്പെട്ട ഭാഗവതത്തിലെ ഇതിപുത്തതം, ആയിരത്തിമുപ്പുത്താറു ശ്രോകങ്ങളിൽ സംഗ്രഹിക്കുക എന്ന അർഭൂതകാവ്യനിബന്ധന നേപ്പു ണിയാണ് നാരായണീയകർത്താവു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. ഓരോ ദിവസം ഓരോ ദശകം എന്ന മുറയ്ക്ക് നുറുഡിവസം കൊണ്ടതേ ഭൂ പാദർ തന്റെ സ്വന്താത്മക്കൃതിയുടെ രചനപൂർത്തിയക്കിയത്.

വ്യത്താനുവ്യത്ത തർജ്ജമയാണ് ജയന്തൻ നമ്പുതിരി നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മുലത്തിലെ ആശയങ്ങൾ അതേപടി പകർത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിന് കുറച്ചാക്കേ വിട്ടുവീ ച്ചകർഷക്കു വിധേയനാകേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

‘തപ്തസർണ്ണസവർണ്ണ ഘ്യർണ്ണതി രുക്ഷാക്ഷം
സാഡാക്കസര-
പ്രോത്സന്നപ്രസന്നികുംഖിതാംബര മഹോ
ജീയാത്തവേദം വപു:’

എന്നിങ്ങനെ ഗൈർവാണിയുടെ സന്ദര്ഭതയും പ്രശാശിയും, വശ്യവാക്കും കവി മുർഖന്ത്യനും മഹാപണ്ഡിതനുമായ ഭട്ടപാദരുടെ രചനാവൈഭവത്തോടു സമ്മേളിക്കുന്നോഴുളവാകുന്ന സാരസ്വത പ്രവാഹം അതേശക്തിയിൽ, അതേ അളവിൽ മലയാണ്ടയിലേക്ക് ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുവരിക എന്നത് എത്ര കൊലകൊഡുനായാലും സുഗമമായിരിക്കയില്ല. അതിനാൽ അത്തരം പ്രകരണങ്ങൾ ചുണ്ടി കാട്ടി ആക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ അർമമില്ല, അതിന്റെ ആവശ്യവുമില്ല. തർജ്ജുമയുടെ സന്ദർഭായം കാണിക്കാൻ ഒന്നുരണ്ടു പദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ ഉള്ളതിക്കാം:

“നീലിച്ഛറം ചുരുണ്ടുള്ളാരുമുടിയിടത്തുർ-
നാസ്സലായ് കെട്ടിവെച്ചും
രത്നോത്തംസങ്ങൾ ചേർന്നും വളവോടു
മയിലിൻ പീലിജാലം നിരന്നും
മനാരം മാലചുറ്റീട്ടിയനിത മുറയ്ക്കിനു
കാണുന്നു ഗോപി-

പ്പാട്ടാൽ നന്നായ് വെള്ളപ്പും മിനുസവുമിയലും
നെറ്റി, ബാലേന്നുപോലെ”

“നീലാദം കുമ്പിതാഗം” എന്നാരംഭിക്കുന്ന നാരാധാരിയപദ്ധം
ഓർമ്മയിലുള്ളവരോട് ഇതിന്റെ സാരസ്യം വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ല.
“യോഗിന്രാണാം ത്രംഗേഷ്യികസുമധുരം” എന്നാരംഭിക്കുന്ന ശ്ലോക
തതിന്റെ ഭാഷാന്തരമാകട്ടെ ഇതിലും മനോഹരമായിട്ടുണ്ട് നോക്കി
യാലും:

“യോഗിന്രക്കേറ്റമിഷ്ടം മധുരമധുരമായ്
മുക്തർവാഴുനാഡേശം
ക്രതർക്കോ കല്പകത്തിനിള്ളയത്തളിരുതാൻ
ദേവ, നിർപ്പാദമുലം
എന്നുള്ളിൽത്താനിരുന്നെൻ പവനപുരവതേ,
കൃഷ്ണ, കാരുണ്യസിന്ദ്യാ
ദുഃഖം സർവം നശിപ്പിച്ചരുളണമമിതാനനവുന്ന
പ്രവാഹം”

മുലവ്യതിയാനങ്ങൾ എന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ മാറ്റി നിർത്തിയേ
യക്കാവുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങൾ ഈ കൃതിയിലുണ്ട്. സുക്ഷ്മമനിരീക്ഷ
ണത്തിൽ, ജയന്തൻ നമ്പുതിരിയുടെ ആത്മമുദ്രയ്ക്കുള്ള ലക്ഷ്യങ്ങൾ
ഭാഗം അവബന്ധനയും വ്യക്തമാകും. ഈ പരിഭാഷയിലുടെ കടന്നുപോന്ന
അവസരത്തിൽ, പലപ്പോഴും എത്രൊരു ഒരു സ്വരവിശേഷം എന്നെന്ന് അന്തഃ:
ശ്രവണങ്ങളിൽ അമൃതം തുളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായി അനുഭവപ്പെട്ട്.
നാരാധാരിയത്തിലെ കമാപാത്രങ്ങളായ കൃഷ്ണഭക്തരുടെ മനസ്സി
നാകത്തേയക്കു നിഷ്പ്രയാസം കടന്നുചെന്ന്, ഇല്ലത്തിന്റെ അക്കത്ത
ഉത്തിൽ ആവണപ്പുലകമേലെന്ന പോലെ, അർദ്ധനിമീലിതാക്ഷനായി
അവിടെയിരുന്ന് മനാക്ഷരം ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടഭാ
പാസകൾ ഉദ്ദീരണം. ഒരു ദ്യുഷ്ടാന്തം വഴി വിശദമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം:

അസാടിയിൽ നിന്ന് മധുരയിലേയ്ക്കുപോകും വഴി, സന്ധ്യാം
വന്നത്തിനായി യമുനയിലിറങ്ങിയ അക്രൂരന് അനുഭവപ്പെട്ട അർദ്ധു
തക്കാഴ്ച വർണ്ണിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. എഴുപത്തി മുന്നാം ദശക
തതിലെ പത്താം ശ്ലോകം.

“കിമുശൈതലിമാ മഹാൻ ജലേയത്
പുലകോസാവിവ ചോദിതേനതേന
അതിഹർഷനിരുത്തരേണ സാർദ്ദം
രമവാസി പവനേശ, പാഹിമാം തും”

എന്ന് ഭട്ടപാദ വാണി. ഇന്നി നമ്പുതിരിയുടെ പരിഭാഷ
കേൾക്കുക:

“ജലമിത്രത്തിനുത്തുവോ, നിന്നുകൾ-
പ്ലൂളിക്കം ചേരുവനെന്തുവോ” നിവണ്ണം
ഉരച്ചയ്തവനൊത്തുവാണു തേരിൽ
ഗുരുവായുരധിനാമ, കുമിടുനേൻ”

എന്തൊരസാധാരണമായ ഭാവസംക്രമണചാതുര്യം എന്ന് കേട്ട പാടെ ആരും ഇതിനെ വാഴത്തിപ്പോകും. അത് പരമാർമ്മാണുതാനും. എന്നാൽ ഇവിടെ രണ്ടു വസ്തുതകൾക്കുടി ശ്രദ്ധിക്കപ്പേണ്ടതായി കുണ്ട്. ‘പാഹിമാം തും’ എന്ന മുലപാരതിന് ‘കുമിടുനേൻ’ എന്ന് ഭാഷാന്തരത്തിൽ വ്യതിയാനം വരുത്തിയതെന്തിന്? ‘കാക്കുകൈനെ’ എന്നോമറ്റോ ആയിരുന്നെങ്കിൽ നിയതമായ മുലാർത്ഥം കിട്ടും. ഇത് റിയാതേയോ, കഴിയാതേയോ ആണോ പരിഭ്രാഷ്ടരൻ ‘കുമിടുനേൻ’ എന്നു പ്രയോഗിച്ചത്? ആവാൻ സംഗതിയില്ല. തന്നെ രക്ഷിക്കണം എന്നല്ല നിന്തിരുവടിയെ നമിക്കുന്നു എന്നുതന്നെന്നാണ് വിവർത്തക ഹ്യാദയം. ഇവിടെ, മെല്പുത്തുരിൽ നിന്നുകന്ന് തന്റേതായ മറ്റാരു മാർഗത്തിൽ കാല്യനുന്നു അദ്ദേഹം. ഇരിക്കുന്ന്. ‘അതിഹർഷനിരുത്തരേണ തേന സാർഖം’ എന്ന പാംത്തിലെ ആദ്യഭാഗം മുഴുവൻ വിവർത്ത ന തതിൽ വിട്ടു ക ഇണ്ടു. തേന സാർഖം മാത്രമേ കൈകൊണ്ടു കാണുന്നുള്ളൂ. അതോ? അവിടെ പരിഭ്രാഷ്ടരായിച്ചു പോകുന്നോൾ അങ്ങനെയൊന്നുവിട്ടുകളഞ്ഞതായി തോന്നുനേയില്ല താനും. വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങുന്നോൾ ശംഖശക്രഗദാപദ്മധാരിയായ ഭഗവാൻ അനന്തശായിയായി അവിഭേദ്യും പൊങ്ങിയശേഷം തേരിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അവിഭേദ്യും ഇരിക്കുന്നതുകണ്ട് പുളകാവുതനായ അക്കുരനോടാണ് കൂഷ്ഠണരീ കുസുതിച്ചോദ്യം, ‘വെള്ളത്തിന് ഇതു തണ്ണുപ്പോ, എന്നാണ് നീയിങ്ങനെ പുളകംകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്, എന്ന്. അക്കുരരീ അപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി, അത്യാഹ്വാദം നിമിത്തം രക്ഷശ്രം സമാധാനം പറയാനാവാത്ത അവസ്ഥ. പ്രകരണസംവിധാനത്തിന്റെ അസാധാരണ ശൈലിക്കാണ്ഡുതനെ സ്വപ്നശ്രമായിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി യെന്തിനാണ് കണ്ടംതു: പ്രസ്താവം? കാവ്യാനുശിലന പ്രകീര്യയിൽ, കാലത്താൽ വന്നുചേരുന്ന പരിണാമത്തെ, മുലത്തിലെ ഭാവാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യതിചലിക്കാതെത്തനെ, പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെട്ടു തുക, എന്ന കൂച്ചസാധ്യമായ, എന്നാൽ അസുധാവഹമായ, ഈ കവ്യരചനാബേഖവം ഒന്നുമതി പരിഭ്രാഷ്ടരെ ചരിതാർത്ഥനാക്കാൻ. എന്നാൽ ഇതിനെ നിഷ്പദമാക്കുംവണ്ണം ഇതാ വിലോഭനീയമായ മറ്റാനുകൂട്ടി ഇന്ന കവിയെ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്താത്മംസ മായ അക്കുരരീ ഹ്യാഷ്ടാത്മാവിനോട് പുർണ്ണമായി തന്മയീഭവിക്കാനുള്ള അപൂർവപുണ്യം!

കൈപ്പറ്റി

പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

നോവൽ, കമ

വണിക്കാട്	- വി.എൻ. രാജവൻ	- 50.00
ഗവർമ്മില്ലാത്തവർ	- ശ്രീധരൻ ഫറോക്ക്	- 25.00
മുഖ്യമന്ത്രി	- ശക്രൻ നമ്പുതിരിമാൻ	- 250.00
സ്മരണകൾ	- എരുൾ വച്ചയന്വലങ്ങൾ- എസ്.കെ.പൊറുക്കാട്	- 75.00
ബാലസാഹിത്യം	- മുന്തിരിക്കുല -മലയത്ത് അപ്പുള്ളി	25.00

കവിതകൾ

നേരുതേടൽ	- ദീപക്‌ചന്ദ്രൻ,	
പാലപ്പുറം പ്ലാറ്റിക്കേഷൻസ്, മാവേലിക്കര		-30.00
ഒരുരക്കരസാക്ഷിയുടെ മൊഴിയും ദിവാസപനങ്ങളുടെ അഫക്ടും		
ജാനകിക്കുട്ടി, ലിപിപ്പള്ളിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്		- 40.00
മുകമാം വാചാലത - വി.പദ്മാവതി, അക്ഷരസാക്ഷ്യം		
ബുക്സ്, കൊയിലാഡി	- 35.00	
നിന്നോട്‌പറയാൻ മറന്നത - സന്തോഷ് നെടുങ്ങാടി		- 30.00
സപ്പനാടം - സുതീരുകുമാർ, സ്വാതിബുക്സ്, വയലാർ		- 15.00
ഒരാവിയുടെ കമ -സുനീരുകുമാർ		- 20.00
ഒട്ടുംബുരമില്ല - കെ.രാജഗോലാൽ		- 40.00
രെയിൻബോ ബുക്സ് ചെങ്ങന്നുർ		- 40.00
പെരുമഴ കണ്ണിട്ടുണ്ണോ? എം.എം.സചീന്ദ്രൻ,		
ലിപി പ്ലാറ്റിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്		40.00
ഭ്രാഹ്മി - കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ- കരള് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ	75.00	

കമകൾ

പീന്തുയിലെ ആൽമരങ്ങൾ - വി.ആർ.വിജയകുമാർ		
-കരള് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കേഷൻസ്		- 50.00

ലേവനം

ജനാധിപത്യവും കമ്മ്യൂണിസവവും -		
ഡോ. എം.ജി.എസ്.നാരായണൻ	- 80.00	
ബാലസാഹിത്യം - അക്സർ- വീരബൽ വിനോദങ്ങൾ -		
തത്തോത്ത് ബാലകൃഷ്ണൻ	- 35.00	
101 ജാതകകമകൾ - ഡോ.കെ.ശൈക്കുമാർ	- 110.00	
നോവൽ - ജലസമാധി - ശൈക്കുമാർ രാമചന്ദ്രൻ	- 65.00	

കാലംസാക്ഷി

ചേപ്പാട് സോമനാമൻ, പാസ്യുങ്ഗൽ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, മുംബത്
വില : 35.00

ദീർഘകാലമായി കേരളത്തിനു പുറത്തു പൊറും ക്ലാഡിവനിട്ടും മലയാളഭാഷയെ അതിരറ്റുസ്നേഹിക്കുകയും കവിതയെ സ്വന്തം ജീവ ചെച്തന്നുമായി കെടാതെ സുക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിയാണ് ചേപ്പാട് സോമനാമൻ. ഫേരളം എന്ന പദം, ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലിയെന്നു യാഥീച്ച് ‘കേരള’ (Kerala) ആകുന്നതുപോലും അദ്ദേഹം സഹിക്കുകയില്ല. ഈ ആരംഭിമാനത്തിൽ അടിയുറപ്പിൽ രൂപംകൊണ്ട മുപ്പ് തേച്ചുകവിതകളുടെ സംപൂടമാണ് ‘കാലംസാക്ഷി’

പ്രകൃതി വരദയാണ്. അവളുടെ ആർദ്ധത മനുഷ്യർന്നു ആവശ്യങ്ങൾ കനിഞ്ഞതനുശ്രദ്ധപറിക്കും. പക്ഷേ, അവരെ ചെയ്തികളുടെ നിയാമക്ഷക്തികൾ അനാവശ്യങ്ങളും അത്യാശ്രദ്ധങ്ങളുമാണ്, അധികാരലിപ്പസയാണ്. അതിനാൽ മൺതുമലകളിൽ (മണലാരണ്ടു ത്തിലും) മരണം പതിയിരിക്കുന്നു. പരസ്പരം ആക്രമിക്കുന്നു. ഏതിലും ആത്യന്തികമായി കരളുരുക്കി കേഴുന്നത് അമയാണ്, ഭൂമിയാണ്.

കാലം

സാക്ഷിയായ് നില്ക്കുന്നു
നിസ്സംഗമമായി
നിരാലംബമായി.

ഈ മഹാദുരത്തിൽന്നും അതിമാത്രസുക്ഷമമായ ആവിഷ്കാരമാണ് ‘കാലംസാക്ഷി’ എന്ന കവിത.

ഈ ദുരന്തം തിരിച്ചിരിയുന്നു, അനുഭവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് സോമനാമർന്നു സവിശേഷസിദ്ധി, ശാപവും, ഏകിലും, നിസ്സഹായതാം ബോധത്തിൽ കരണ്ടുകാലം കളയാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാണ്.

കരയുവാനല്ല കരുത്തുനേടുവാനാണെന്ന്
കരൾത്തുകിക്കുന്നതെപ്പോഴും
കരളിൽ നിന്നുറും ചോരയിൽമുക്കി
കവിത തൻ കളമെഴുതുടെ ഞാൻ

(നീറിതഗ്രേ ഗീത)

എന്ന്, വശക്കുക്കാണ്ട് പ്രവർഖാപിക്കുക മാത്രമല്ല, കർമ്മം കൊണ്ട് ചെയ്തുകാണിക്കാനും ദോമനാമനറിയാം.

കവിതയിൽ താളം ഭാഷയുടെ പുറം തൊണ്ടല്ല, ഭാവത്തിൽ ആത്മതേജസ്സാണ്. ഈ സത്യം സുമനസ്യുകളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു, ചേപ്പാട് സോമനാമർന്നു കവിത.

കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ

നിന്മോട്ട് പരയാൻ മറന്നത്

(കവിതകൾ) - സന്തോഷ് എടുങ്ങാടി

ശ്രീ.സന്തോഷ് എടുങ്ങാടിയുടെ ആദ്യകവിതാസമാഹാരമായ 'നിന്മോട്ട് പരയാൻ മറന്നത്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈപ്പത്താനു രചനകളാണുള്ളത്. തന്റെ 'ഹൃദയമന്ത്രാക്ഷരവും' 'ഉയിരിലോരു സുകൃതസംഗ്രഹിത' തവ്വമാകുന്നു കവിതയുണ്ട് കവി രേവപ്പുട്ടുത്തിയി ടുണ്ട്. ('കാവ്യാനുഭൂതി') മഹാകവി പി.യു.ടെ കാൽപ്പാടുകൾ പിന്തു നിത്യകന്ധകയെതെടി, സാന്ദര്ഘം തുള്ളുസ്വന്ന എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും നിരന്തരം അലയുകയാണ് കവി. ('യാത്ര') മഹിക്കുന്ന നിള്ള് ക്ക് അന്നേയാപചാരമർപ്പിക്കാനും കവി മറക്കുന്നില്ല. ('നിളാസ്യത്തി') വിഷയവെവിഖ്യാം ശ്രീ.സന്തോഷ് എടുങ്ങാടിയുടെ കവിതകളെ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാക്കുന്നു. പദശൃംഖലിലും രചനാശില്പത്തിലും, പഠനമനനങ്ങളിലും ഏറെ മുന്നോട്ടോക്കേണ്ടതുണ്ട്, ഈ കവി. സുത്രത്തിൽ മെരുക്കിയെടുക്കാവുന്ന കലയല്ലല്ലോ കവിത.

- കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

മൃഗലോകം (ബാലസാഹിത്യം)

വസീറലി കുടല്ലുർ

നളം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തൃശ്ശൂർ വില : 25രൂപ.

'സത്യം തെളിഞ്ഞു' ഇടിയാനേ, 'കിട്ടനും ചക്കനും' തുടങ്ങി പതിനാറ് കുട്ടിക്കമെകളുടെ സമാഹാരമാണ് 'മൃഗലോകം' ചക്രൻ മരോട്ടിക്കായ പറിച്ച കിട്ടൻ്റെ തലയിലേയ്ക്കിട്ടു. എട്ടിയുണ്ടന കിട്ടൻ മേലോട്ടുനോക്കിയപ്പോൾ ചക്രൻ മുളകുപൊടിപ്പൂതി അഴിച്ച കിട്ടൻ്റെ കണ്ണിലേയ്ക്കിട്ടു. കിട്ടൻകട്ടവയെ ചക്രൻകുരങ്ങൻ സുത്രം കൊണ്ടു തോൽപ്പിക്കുന്ന ഇതുപോലുള്ള കുട്ടിക്കമെകളുടെ സ്ഥിരം പാറേണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണാം.

എം.എം.സചീദൻ

ചങ്ങലം പരണ്ട

എ.എ.സ.പി.സ്റ്റേജ്

സംഖ്യയൻ

സി. രാജേന്ദ്രൻ.

സാഹിത്യാക്കാദമി. വില : 25രൂപ.

തലമേഴ്തികടുത്ത് തിരുവങ്ങാട്ട് ഏന്ന പുരാതന കുടുംബത്തിൽ 1903 ജൂൺ 13 ന് ജനിച്ച്, പാരപ്പുറത്ത് സംഭാഷണ പേരിൽ പിൽക്കാലത്ത് വിബൃതനായ മാണിക്കോത്ത് രാമുണ്ണി നായർ എന്ന എ.എ.ആർ.നായരെ സഹ്യദയർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുകയാണ് ഡോ: സി.രാജേന്ദ്രൻ ‘സംഖ്യയൻ’ എന്ന കൃതി . ചെറുപൊത്തിൽ നിരൂപിക്കുന്ന വി.സി.ബാലകൃഷ്ണപുണിക്കരപ്പറ്റി “സാഹിത്യനഭളിലെ കൊള്ളിമീൻ” എന്ന വിശേഷിപ്പിക്കുന്നേം തനിക്ക് അറം പറ്റുകയായിരുന്നുവെന്ന് സംഖ്യയൻ ഓർത്തിട്ടുണ്ടാവില്ല. എന്ന് ശ്രദ്ധകർത്താവ് നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ബി.എ. ഓൺഫസിന്റെ മർസപ്പരിക്ഷയെഴുതിയെങ്കിലും ഫലം പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ലിസ്റ്റിൽ സംഖ്യയൻ്റെ പേരില്ല. സംഖ്യയൻ്റെ കഴിവിനെക്കുറിച്ച് നല്ല ഫെബാധ്യ മുണ്ടായിരുന്ന കുടുകാർ പ്രിൻസിപ്പൽ റവ: മെൻസ്റ്റെ മുനിലേത്തി കാര്യം പരിഞ്ഞു. മർസപ്പരിക്ഷയുടെ ഉപന്യാസം പേപ്പർ നോക്കി യിരുന്ന ഒന്നാന വൃഥനും വദ്യാ വൃഥ ദനുമായ പ്രോഫെസ്റ്റ് സർ മെക്കാർട്ടിനി സംഖ്യയന്ത്രിൽ തന്റെ കൈകളെപ്പറ്റിച്ച് കണ്ണടച്ചു തെളിം നിന്നും ശേഷം ആ പ്രതിഭാശാലിയെ ശാശ്വതായി ആദ്ദേശിക്കുകയാണുണ്ടായത്. സംഖ്യയൻ എഴുതിയ ഒരു ഫാഷൻ ഓഫ് പോയറ്റി എന്ന ഉപന്യാസം വായിച്ച് മെക്കാർട്ടിനി Remarkable എന്നു മാത്രം കുറിച്ചിട്ടും. മറ്റു പേപ്പറുകളിൽ എന്നുമാർക്കായാലും ഈ വിദ്യാർത്ഥിയെ തെരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ശിപാർശ ചെയ്തിരുന്നു. മറ്റു പേപ്പർ ഗുകളിലും സംഖ്യയന്ത്രാദിരുന്നു കുടുതൽ മാർക്ക്. പകേഷ്, ലിസ്റ്റിൽ പേര് വന്നപ്പോൾ രാമുണ്ണിനായർ രാമൻനായരായിപ്പോയെന്നു മാത്രം. ഈ കമ്പ എന്നിക്കാദ്യമായി പറഞ്ഞുതന്നെ കേരളാ യൂണിവേഴ്സിറ്റി തിരി പറിസ്റ്റി അധ്യാപകനായി റിടയർ ചെയ്ത ശ്രീ.എ.ശ്രീധരൻ മാസ്റ്റ് റാണ്. മെക്കാർട്ടിനിയുടെയും, പ്രിൻസിപ്പലിന്റെയും, സംഖ്യയന്ത്രത്തും സംഭാഷണങ്ങൾ അദ്ദേഹം വളരെ നടക്കിയമായി അഭിഭാഷിച്ചുകാണിക്കും. മെക്കാർട്ടിനി സംഖ്യയന്ത്ര ആദ്ദേശിക്കുന്ന രംഗത്തെത്തു നേബാൾ തൊണ്ടയിട്ടി, കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറയ്ക്കും. അങ്കേ സംഭവം

ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തു കണ്ടപ്പോൾ, സന്തോഷം തോന്തി. വിശ്വാസ്യത ബോധ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മഹാഭാരതയും, അസ്യനായ ധൂതരാഖ്യർക്കുവേണ്ടി വിവ തിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിയുക്തനായ സത്ജയൻ റിപ്പോർട്ടറുടെ ആദിരു പമാണ്. ആ സത്ജയനെ തന്റെ തുലികനാമമായി സീകരിച്ചുകൊണ്ട് രാമു സ്ത്രീനായർ സമകാലിക ലോകത്തിന്റെ ചലനങ്ങളെ ജനങ്ങൾക്കായി സർസഭാഷയിൽ വിവരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു സാക്ഷ്യപ്പിക പാത്രത്തിന് രൂപം നല്കുകയായിരുന്നു. മഹാഭാരതത്തിലെ സത്ജയനെപ്പോലെ എറം.ആർ.നായരും തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം പൊതുജനമായും തത്തിൽനിന്ന് മറച്ചുപിടിച്ചു നിലകൊള്ളാനാണ് ശ്രമിച്ചത്. ആരാലും കാണപ്പെടാതെ എല്ലാം കാണുന്ന ഒരു സാന്നിദ്ധ്യമായി അദ്ദേഹം സത്ജയനെ വളർത്തി എന്ന യോ. സി.രാജേന്ദ്രൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ നിരീക്ഷണത്തിനും അടിവരയിടാൻപോന്ന ഒരു കമ്മിറ്റിയും രണ്ടാം സ്ത്രീ പറ ഞ്ഞതു തന്മുഖിച്ചു. സത്ജയൻ കോഴി കോട്ടക്കിന്ത്യൻകോളേജിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാലം. ഒരിക്കൽ കുട്ടികളെല്ലാം വരുംകൂടി ചെന്ന് രഥവശ്യം ഉന്നയിച്ചു. ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കണം. ‘അതിനെന്നും വിരോധം എടുത്തേണ്ടാലു’ എന്നായി സത്ജയൻ. ‘അല്ലോ സാറും കൂടിവേണം ഫോട്ടോയിൽ’ എന്ന് കുട്ടികൾ മടിച്ചുമടിച്ചു പറഞ്ഞു. ‘പറില്ലോ’ എന്ന് സത്ജയൻ. ഒടുക്കം, കുട്ടികളുടെ നിർബ്ബന്ധത്തിന് വഴങ്ങി ദിവസവും സമയവും നിശ്ചയിച്ചു. ഫോട്ടോഗ്രാഫറും ഏർപ്പാടാക്കി. കുട്ടികൾ ഫോട്ടോഗ്രാഫറേയും കുട്ടി എത്തിയപ്പോൾ ദേശവും അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട അധ്യാപകൻ സ്ഥലം വിട്ടിരുന്നു. ദിവസേന രാവിലെ തന്റെ ഫോട്ടോയും പ്രസ്താവനയും പത്രത്തിലും ദൃശ്യമായുമണ്ണളിലും നിരഞ്ഞുനില്ക്കാൻ എല്ലാ വൃത്തികേടും കാണിക്കുന്ന പുതിയ കാലത്തിന് മനസ്സിലാക്കാത്ത സ്വത്രമാണ് സത്ജയൻ എന്ന എഴുത്തുകാരന്റെത്.

ഭാര്യയുടെ മരണം, ഏകമകൻറ്റെ മരണം, തന്നെ കാർന്നുതിനുന്ന ക്ഷയരോഗം തുടങ്ങിയ ജീവിതദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിൽ സത്ജയൻ എങ്ങനെ ചിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്ന പ്രത്രണത്തെ തത്രചിന്താപരമായി സമീപിക്കുന്നുണ്ട് ഈ പുസ്തകം. ‘വിധി തന്നെത്തന്നും സീകരിക്കണമെന്ന് തനിക്കരിയാം. എന്നാൽ കീറക്കരിന്തുണിയാണെങ്കിലും അതിനെ കോറേണാഷൻ യർച്ച ചക്രവർത്തിയെപ്പോലെ കൊണ്ടാണ താൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളത്’ എന്ന സത്ജയൻറ്റെതന്നെ പ്രവ്യാപനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിൽ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച സത്ജയനെ ശ്രമകർത്താവ് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്.

കരരെതിന്താലും തലപുക്കണ്ടാലും
ചിരിക്കണമതേ വിദ്യുഷകമതം
ചിരയും കണ്ണീരുമിവിടക്കാണുവ-
തൊരുപോൽ മിമൃശ്യനിവോന്നല്ലി നീ?
ഈവ രണ്ടിൽ ചിരി പരം വരണ്ണിയ-
മവനിയിൽ ഹാസ്യമമുത ധാരതാൻ-

എന്ന് ഈ തത്ത്വാസ്ത്രത്തെ സഞ്ജയൻ അടിവരയിട്ടുറപ്പി
ക്കുന്നു.

‘കരകാണാകണ്ണീർ കരിക്കടലി -
ഭലാരു ചിരിതേതാണിയിരക്കുവാനായ
അമരത്തെൻ തന്മുരാൻ വാഴുവോള -
മടിയനു പേടി തനിസ്യുമില്ല’

‘കരകാണാകണ്ണീർക്കരിക്കടൽ’ എന്നത് കേവലം ഒരു കാവ്യ
ബിംബം മാത്രമല്ല, സഞ്ജയൻ്റെ ജീവിതംതന്നെയാണെന്ന് ഗ്രന്ഥ
കർത്താവ് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

മരണത്തിന് നാലുനാൾ മുമ്പ് സഞ്ജയൻ അനിയൻ കുട്ടിൾ
കരൻ നായരെ വിളിച്ചിരുത്തി തന്റെ മരണം അറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള
ക്രത്യകൾ നിർബന്ധിച്ച് എഴുതിച്ചുവരെ! സാഹിത്യകാരൻമാർ,
സുഹൃത്യകൾ, ബന്ധുകൾ, മറുള്ളവർ എന്നിങ്ങനെ വക്തിരിച്ചാണ്
എഴുത്യുകൾ എഴുതിച്ചത്. ആശ്രം അനുസരിക്കാൻ കൈൽപ്പില്ലാതെ
കണ്ണുനീർ വാർക്കുന അനിയനോട്’ നാളെ നിനക്കിതിനൊന്നിനും
സമയം ഉണ്ടാവില്ല. എന്ന് മറുപടി പറയുന്ന സഞ്ജയൻ ‘കരകാണാ
കണ്ണീർക്കരിക്കടലിൽ ഒരു ചിരിതേതാണിയിരക്കു’ന മഹായോഗി
തന്നെ!

ചങ്ങലംപരണ്ട ഭരണമഹാമണ്ഡലത്തിലെ അംഗങ്ങൾ ഉന്നായി
കുന്ന ചോദ്യങ്ങളും അവയ്ക്ക് ട്രഷറി ബന്ധിൽനിന്ന് ലഭിക്കുന്ന ഉത്ത
രവും ഈ പുന്തകത്തിൽ എടുത്തുചേര്ത്തിരിക്കുന്നു.

- എ)
 - ചങ്ങലംപരണ്ടയ്ക്കും തമിഴാമയുരിനും ഇടയ്ക്ക് എത്ര
നാഴികക്കല്ലുകൾ ഉണ്ട്?
 - എത്ര നാഴികയുണ്ടോ അതെ കല്ല്.
- ബി)
 - എത്ര ഫർലോൺ കല്ലുകളുണ്ട്?
 - എത്ര ഫർലോൺയുണ്ടോ അതെ.
- സി)
 - ഈ തമിൽ തുല്യദുരമാണോ?
 - അതെ.

- ഡി - അഭ്യുകഷൻ അളന്നു നോക്കിട്ടുണ്ടോ?
- ഇല്ല.
- ഇ - ഉണ്ടക്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അളന്നു?
- പറയണമെന്നില്ല.
- എഫ് - ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് അളന്നില്ല?
- ചോദ്യത്തിനവകാശമില്ല.
- ജി - കണക്കുണ്ടക്കിൽ മേശപ്പുറത്തുവെക്കാമോ?
- ഉദിക്കുന്നില്ല.

ഈ ചോദ്യാത്രരണ്ട് വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കു സംശയമായി, ചങ്ങലം പരം യുണിവേഴ്സിറ്റി സെന്റ്രൂതനെയല്ലോ? ഈ അഞ്ചെന എല്ലാ കാലത്തേത്തുകൂം തലവനീട്ടുന ഹാസ്യം സംശയിക്കുന്നു മുമ്പുഭ്രാന്തി ഇതു പുസ്തകത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുരൂനപ്പത്തിക്കാത്തതെന്ന് കേളിക്കേട് ബൈട്ടിഷ് സാമാജ്യത്തെ, ‘സുരൂനും കാത്ത സാമാജ്യം’ എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവോധവും, തന്റെ ദവും സംശയനെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നു.

‘എൻഡ്രൂ കുപ്പു പോരാതത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ തലയണ മാറ്റി വെച്ചു. എനിട്ടും തൊടിയിലെ കുരങ്ങൻ പോയില്ലേണ്ടു. ’ എന്ന മട്ടി ലുള്ള സംശയിൽ നിശ്ചിതമായ പരിഹാസം മിസ്റ്റിസിസത്തിൽന്നേ പേരിൽ അസംബന്ധകവിതകളെംഖാതിയിരുന്ന ഒട്ടേറെ യുവകവികൾ ഒരുടെ വ്യാമാനാട്ടുങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടാനുതകി എന്ന് ഡോ. രാജേന്ദ്രൻ ഉദാഹരിക്കുന്നു. ‘സാമുഹിക നന്ദക്കു വേണ്ടി സ്വന്തം നർമ്മചാതു റിയ ഫലപ്രദമായി ഉപരോഗിക്കുവാൻ എന്നും സ്വയം നിഷ്കർഷിച്ച എഴുത്തുകാരനായിരുന്നു സംശയിൻ’ എന്ന ഏറ്റവും കുറുകിയ ഒരു വാചകത്തിൽ ഹാസ്യസാമാട്ടിൽന്നേ മഹാപ്രതിഭയെ അടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ ഡോ. സി. രാജേന്ദ്രൻ പുസ്തകത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്.

സംശയിൽന്നേ കൃതികൾ ഏറ്റവേണ്ടിയായാണും വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് വ്യത്യസ്തമേഖലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിൽന്നേ പ്രതിഭയെപ്പാനും, സംശയനെ ഏറെ വായിച്ചിറിഞ്ഞവർക്ക് അല്പം കുടി ഉയരത്തിൽ, ഒരല്പം അകലെ നിന്നുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട എഴുത്തുകാരനെ നോക്കിക്കാണാനും ഈ പുസ്തകം സഹായിക്കും. സംശയിൽന്നേ കൃതികൾ തിരഞ്ഞെടുപിച്ച് വായിക്കാൻ പേരിപ്പിക്കും എന്നതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽന്നേ എടുത്തുപറയേണ്ട മേര.

നടത്തം

കുണ്ടുണ്ണി

പുർണ്ണപദ്ധിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില 25രൂപ.

കുണ്ടുണ്ണിമാഷിന്റെ കവിതകളും കുറിപ്പുകളും അടങ്കിയ താൻ ‘നടത്തം’ എന്ന ഈ സമാഹാരം. കവിത വന്ന വഴികളിലേയ്ക്ക് ചുട്ടുവിശിക്കാട്ടുന്നുണ്ട് ഈ കൃതി.

‘മാനത്ത് മിന്നണ്ണതെന്നാണോ.....എന്ന് തുടങ്ങുന്ന കവിത മുപ്പതുവർഷംകാണ്ട് പുർത്തിയാകിയ കമ, വായനക്കാർക്കുമാത്ര മല്ല എഴുത്തുകാർക്കും പുതിയ അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചം നല്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

‘മഴ വിൽക്കാനുണ്ട്, വെയിൽ വിൽക്കാനുണ്ട് നിലാവുണ്ടെങ്കിൽ നല്ല വിലയ്ക്കെടുക്കും എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു നടക്കുന്ന കച്ചവട കാരാര ഇനി കേരളത്തിൽ എവിടെയും സുലഭമായി കാണാവുന്ന ഒരു കാലം വരും. ഇരുപത്താനാം നൂറ്റാണ്ടിലല്ലെങ്കിൽ അതിനടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിൽ ‘എന്ന്, പാതി കവിതയും പാതി കുറിപ്പുമായി കുണ്ടുണ്ണിമാഷ് പ്രവചിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കാണ്ടുപോലും ഇതു പറയിപ്പിക്കുന്നു എന്നത് നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ ഭൂതിതമായി ഈ കൃതിയിൽ വായിക്കാം.

ഈ പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിയുന്നോൾ തീർച്ചയായും നാം സംശയിച്ചുതുടങ്ങും,

‘ഞാൻ ലോകത്തിലോ ലോകമെന്നിലോ’ എന്ന് (!)

ആരാട്ട് (കുട്ടികവിതകൾ)

ശ്രീധരനുണ്ണി

പുർണ്ണപദ്ധിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില : 20രൂപ

ആരാട്ട്, തത്തയോട്, അക്ഷരം തുടങ്ങി 24 കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്.

മാനത്തെപ്പുത്തായമാരോ തുറന്നു

മാനിക്യക്കല്ലോകെ വാരിയെറിഞ്ഞു

നക്ഷത്രമാനത്തെനമ്മ പറഞ്ഞു

പിച്ചിപ്പുവാണന്നു ഞാനും പറഞ്ഞു - (ആകാശം)

കുന്നിക്കുതുവേ നിന്നൊപ്പാലെ
കല്ലും തട്ടേക്ക് ഞങ്ങൾ
കുണ്ഠിക്കിളിയേ നിന്നൊപ്പാലെ
പൊട്ടുതോട്ടേ ഞങ്ങൾ
നീലകുയിലേ നിന്നൊപ്പാലെ
കുഴലുതെട്ട് ഞങ്ങൾ -

(കുട്ടകാർ)

തുടങ്ങി, പ്രകൃതിയെയും ജീവികളെയും കുണ്ഠിക്കല്ലിലുടെ
നോക്കിക്കാണുന്ന രചനകളുണ്ട് ആരാട്ടിൽ. ശ്രീയരസുണ്ണി എന്ന
കവിക്ക് നാടൻഗിലുകളോടുള്ള മമത ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രത്യേ
കത്തയാണ്. കുട്ടികളിലേയ്ക്ക് നാടോടിപ്പാട്ടിന്റെ അഫിഷ്രപ്പുരഖമയും
പകർന്നുകൊടുക്കാൻ ഈ കവിതകൾക്കു കഴിയും

അൻപത്തു കുട്ടിക്കവിതകൾ

എ. വിജയൻ

പുർണ്ണപ്പള്ളിക്കേശൻസ് - വില: 22രൂപ.

'ഞങ്ങൾ' 'പുരോഗ്രിനോട്' 'തള്ളുകോഴി' തുടങ്ങിയ
അൻപത്തു കുട്ടിക്കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ഈ പുസ്തകം.

'ചെറിയൊരു തലയും വലിയൊരു വയറും

കഴുത്തിലൊരു കയറും

കയറു പിടിക്കാം തലയിലടിക്കാം

വയറിനടിക്കരുതേ' എന്ന ബല്ലണിന്റെ ആത്മഗതത്തെ ഒരു കുട്ടി
തമ്മുണ്ട്.

പക്ഷേ, പാടിപ്പതിന്തെ പല നാടൻപാട്ടുകളുടേയും കുട്ടിക്കവി
തകളുടേയും ഇംഗ്ലീഷ് താളവും മാത്രമല്ല, ആശയവും അപ്പാടെ
തന്നെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്, വിജയൻ രചനകളിൽ.

കാട്ടിൽനിനക്കൊരു കുട്ടണോ?

കുട്ടിൽനിനക്കൊരു കുണ്ഠതുണോ?

കുണ്ഠിനു നല്കാൻ ചോറുണോ - എന്ന് വിജയൻ എഴുതുന്നു.

കാക്കേ കാക്കേ കുടെവിടെ..?

കുട്ടിനകതൊരു കുണ്ഠതുണോ..?

കുണ്ഠിനു തീറ്റുകൊടുക്കാണ്ഠാൽ

കുണ്ഠതുകിടന്നു കരയും...? എന്ന വതികളിൽനിന്ന് വിജയൻ
വരികളിലേയ്ക്ക് അകലം തീരെ കുറഞ്ഞുപോയില്ലെല്ലെങ്കിനും സംഗ്രഹം.
പണ്ഡിത അതുപോലെ പകർത്തിയാലും കുട്ടികൾ പരാതിപറ
യുമായിരുന്നില്ല.

പല രചനകളിലും വക്താവ് ആരാൺ എന്ന സംശയം ഫോനും. ചിലയിടത്ത് വിജയൻതന്നെ ഇക്കാര്യം മറന്നുപോയതുപോലെ തോന്തി.

അമ്മയും കുഞ്ഞും എന്ന പദ്യത്തിൽ-

‘കുഞ്ഞുണർന്നു, കൈകുടഞ്ഞു, കുഞ്ഞിക്കാലിളക്കിടന്നു.

അമ വന്നു, ഉമ തന്നു, അമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ നല്കിടുന്നു.

എന്നാണ് വിജയൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഉമ തന്നു എന്നത് കൂടി യുടെ മനോഗതമാവണമല്ലോ. പക്ഷേ, ‘കുഞ്ഞുണർന്നു, കൈകുടഞ്ഞു, അമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ നല്കിടുന്നു. എന്നതൊന്നും കുഞ്ഞിന്റെ മനോഗതമാകാനും തരമില്ല.

‘കാട്ടരുവി കാട്ടരുവി കൂടിനു താനും പോരാമോ?’ എന്നു വായി ചുപ്പോൾ വിണ്ണും സംശയമായി. ആരാൺ ചോദിക്കുന്നത്? ആരോ ടാണ് ചോദ്യം? താനും പോരാമോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ താനും പോരട്ടേ എന്ന് അർത്ഥം കിട്ടുമോ? ഭാഷാപരമായ ഇത്തരം അവധകത തകൾ കൂട്ടിക്കളെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള രചനകളിൽ തീരെ പാടില്ലാത്തതാണ്. പക്ഷേ, ഇത്തരം നിഷ്കർഷകളാണും കൂട്ടിക്കൾക്കായുള്ള രചനകൾ ആവശ്യമില്ല എന്നാണ് പലരുടേയും യാരെന്ന. ബാലസാഹിത്യ തിന്റെ മേഖല എന്നത് ആർക്കും കേരി നിരങ്ങാവുന്ന ഇടമല്ല എന്ന ബോധ്യം എഴുത്തുകാർക്ക് ഉണ്ടാവേണ്ടതാണ്. അവർക്ക് അമവാ ഇല്ലാതെ പോയാലും പ്രസാധകർക്കെങ്കിലും തീർച്ചയായും വേണ്ടതാണ്. ഭാഷ വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുന്ന ആരക്കിലും വായിച്ചുനോക്കിയശേഷം അച്ചടിപ്പിക്കുന്നത്, കൂട്ടിക്കളോടു കാണിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും പലിയ കാരുണ്യമായിരിക്കും.

വിവേകമുറും കമകൾ (ബാലസാഹിത്യം)

പ്രോ. എസ്. ശിവദാസൻ

പുർണ്ണപണ്ണിക്കേഷൻസ് - വില: 35രൂപ.

പുരാവൃത്തങ്ങൾക്കും നാടോടികമമകൾക്കുമെല്ലാം വ്യക്തമായ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. സമുഹത്തിൽ നിലവിലുള്ള സാമ്പത്തിക സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയെ മാറ്റമില്ലാതെ നിലനിർത്താൻ പറിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഇത്തരം കമകൾ. ‘പുലരുവാനേശര രാവുള്ളപ്പോൾ’ തെട്ടിയുണ്ടന് മുറ്റമടിക്കുന്ന പെൺകോടിമാരെക്കുറിച്ച് അമ്മയും മുത്തുപ്പിയും നിരന്തരം പാടുന്നതുകേട്ടു വളരുന്ന ഒരു പെൺകൂട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ, ഇതൊക്കെ പെൺകൂട്ടികളുടെ പണിയാണ് എന്ന പുരാശ

കേന്ദ്രിതമായ മുല്യവോധം ഉറച്ചുപോകുന്നതിൽ അതഭൂതപ്പെടാനില്ല. സത്യം പറഞ്ഞവർ സമ്മാനിക്കപ്പെടുകയും കളിവു പറഞ്ഞവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന കമകളുടെ പിനിലുമുണ്ട് ഇതുപോലുള്ള ലക്ഷ്യവോധം. ഇതരം കമകളുടെ വ്യാപനം അബോധനയായി നടക്കുന്നതാണെങ്കിലും, ഉൽപ്പാദനം ആത്തരം അബോധനയായി സംഭവിക്കുന്നതായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഓരോ സമൂഹവും വരും തലമുറയിലേയ്ക്ക് പകർന്നു നല്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മുല്യവോധം നാട്ടാടി വാങ്ങമയരുപങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുവെയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ, മതസാഹാർദ്ദത്തിലും ജനാധിപത്യവോധത്തിലും അടിവേരുള്ള ഒരു സമൂഹസ്വഷ്ടിക്ക് ഉതകുന്ന ആശയങ്ങളും ഇതുപോലെ പുരാവൃത്തങ്ങളും നാട്ടാടികമെകളും പാട്ടുകളുമായി രാസമാറ്റം വരുത്തേണ്ടതില്ലോ? രീർച്ചയായും വേണം. അതുപകേഷ്, കാവ്യാത്മകമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. രാസമാറ്റം കാവ്യാത്മകമായി ലൈഖ്നിക്കിലോ? ഒരു കുഴപ്പവുമില്ല, ജനങ്ങൾ കയ്യോഴിഞ്ഞുകൊള്ളും. പുതിയ മനുഷ്യരെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ ഉതകുന്ന തരത്തിൽ പുരാവൃത്തങ്ങളെ സ്വഷ്ടിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ‘വിവേകമുറുപ്പുകളിൽ’ തുല്യമായി പലരേയും കാണാമെങ്കിലും, അവർത്തിൽ പലരുടേയും പരിശമം പാശിലായിപ്പോകുന്നതിന്റെ കാരണം നേരത്തെ പറഞ്ഞ കാവ്യാത്മകതയുടെ അഭാവമാണ്. ‘വിവേകമുറുപ്പുകൾ’ വ്യത്യസ്തമാകുന്നത് ഇവിടെയാണ്. സാധാരണ സാംഭവങ്ങളുള്ളപ്പോലും മിറ്റിഡൈ ചെയ്യാനുള്ള ശമം ഈ കൃതിയിൽ വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. എതോ മുത്തുഴീക്കമെ കേട്ടിരിക്കുന്ന അനുഭൂതിയോടെ കുട്ടികൾമാത്രമല്ല, മുതിർന്ന വർക്കും ഇവ കമകൾ ആസാദിക്കാൻ കഴിയും. ഒപ്പം തന്നെ ഇതിൽ അടങ്കിയിരിക്കുന്ന പുതിയ പാംങ്ങൾ മനസ്സിൽ ആഴത്തിൽ പതിയുകയും ചെയ്യും.

‘ഒരു മനുഷ്യക്കുട്ടിയെ മനുഷ്യനാകാൻ സഹായിക്കുന്ന കമകളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. വിവേകം വളർത്തുന്ന കാറകൾ. നർമ്മവോധം പകരുന്ന കമകൾ, ആത്മവിശ്വാസം വളർത്തുന്ന കമകൾ, മനസ്സിന്റെ പ്രകവാളത്തെ വികസരമാക്കുന്ന കാറകൾ.....’ എന്ന് ആമുരാത്തിൽ ശ്രമകാരൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യങ്ങൾ വസ്തുതാപരമാണ് എന്ന് പുസ്തകം വായിക്കുവോൾ വോധ്യപ്പെട്ടും. മുകളിൽപ്പറിഞ്ഞ ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രസ്താവനാരൂപത്തിലല്ലാതെ കമയിൽ അലിയിച്ചുചേർക്കാൻ ശ്രമകർത്താവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ‘രാത്രിയും പാകലും’ എന്ന കമയിൽ ഗുരുത്വാന്തരിംഗിച്ചുവോട്ട് ഒരു പോദ്യം ചോദിക്കുകയാണ് ‘പകർ തുടങ്ങുന്നതു

പ്രോഫാൻ?' വളരെ നിസ്സാരമായ ഫോട്ടോ. "നിങ്ങൾക്ക് മറ്റു മനുഷ്യ രൂടെ മുവത്തുനോക്കി അവരെല്ലാം നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങളാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുമോയാണ് രാത്രി അവസാനിച്ച് പകൽ തുടങ്ങുന്നത്". എന്നാണ് ശുർഖവിഞ്ഞ് ഉത്തരം. ഈ ഉത്തരം കേടുകഴിയുമോയാശു നമുക്കു മനസ്സിലുംകൂടും ഫോട്ടോ അതെ നിസ്സാരമല്ല എന്ന്. അതോടുകൂടി കമ ആകാശങ്ഠിരാളം ഉയർന്നു പൊങ്ങുകയും കട ലോളം ആശം വൈക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 'വിജയമന്ത്രം' എന്ന കമ, കുട്ടികളിൽ മാത്രമല്ല മുതിർന്നവരിലും ആത്മവിശ്വാസം ഉണ്ടത്തുന്ന മന്ത്രം തന്നെയാണ്. 'കടക്കാണാതു മിന്കുണ്ട്' യഥാർത്ഥത്തിൽ, തന്റെ ചുറ്റുപാടു കാണാനും മനസ്സിലാക്കാനും കുട്ടാക്കാത്ത മനു ഷ്യുഞ്ഞേ കമയാണ് പറയുന്നത്.

എല്ലാ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിശ്ചയാത്മകമായി കാണുന്നതിനെതിരെയുള്ള അതിശക്തമായ കമരാണ് 'എപ്പോഴു കരയുന്ന അമ്മുമ്മ'. അമ്മുമ്മയുടെ ഒരു മകളുടെ ഭർത്താവ് കുടവിൽപ്പനകാരനാണ്. വേനൽക്കാലത്ത് കുടവിൽപ്പന കുറവായിരിക്കും. അവർ പട്ടിണിയാ കുമഞ്ചും എന്നോർത്ത് വേനൽക്കാലയും മുഴുവൻ അമ്മുമ്മ കരയും. മറ്റൊരു മകളുടെ ഭർത്താവ് ഷ്യു വിൽപ്പനകാരനാണ്. മഴക്കാലത്ത് ആരും ഷ്യു വാങ്ങിക്കില്ല. അവർ പട്ടിണിയാകുമ്മല്ലോ എന്നോർത്ത് മഴ കാലും മുഴുവൻ അമ്മുമ്മ കരയും. ഇങ്ങനെ എല്ലാ കാലത്തും അമ്മുമ്മയ്ക്ക് കരച്ചിലുതനെ! വേനൽക്കാലത്ത് ഷ്യു വിൽപ്പനകാര നേരയാർത്തും മഴക്കാലത്ത് കുടവിൽപ്പനകാരനേയാർത്തും ചിരി കാനാണ് അമ്മുമ്മയോട് ശുരൂ ഉപദേശിക്കുന്നത്. നമ്മൾ ഏത് കോണി ലും നോക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശയിച്ചാണ് കാഴ്ച നിർബന്ധയിക്ക പ്പെടുന്നത് എന്ന വലിയ സത്യം ലളിതമായി പറിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ കമി. കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു മാത്രമല്ല, മുതിർന്നവർക്കും ആസ്വദിക്കാണ് കഴിയുന്നു എന്നതാണ് 'വിവേകമുറും കമ' കളുടെ പ്രത്യേകത. അതു തന്നെയാണല്ലോ ഏതു നല്ല സ്വാല്പസാഹിത്യകൂട്ടിക്കും വേണ്ട ഗുണവും.

സ്വരരാഗസുധ (കവിതകൾ)

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

പുർണ്ണപണ്ണിക്കേശൻ, കോഴിക്കോട്. വില - 32 രൂപ

'സ്വരരാഗസുധ':യുടെ ആറാമത്തെ പതിപ്പാണ് പുർണ്ണ ഇപ്പോൾ പുറത്തിറക്കിയിരിക്കുന്നത്. എസ്.കെ.നായരുടെതാണ് അവതാരിക. 'പിസിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാളേറെ എന്ന പിരിപ്പിക്കുകയും കരയിക്കു

കയും പുള്ളകം കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്ത ചില നിശ്ചങ്ങൾ.....സർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു പറഞ്ഞത്തി അങ്ങാടുതനെ പറഞ്ഞുപോയ ആ ചിത്ര ശലഭങ്ങൾക്കു പിന്നേ വെനിക്കുതിച്ച എൻ്റെ കലാകാരത്തുകത്തിന്റെ കൈവിരലുകളിൽ പറ്റിയ വർണ്ണരേണുകളുണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഇരട്ടികൾ ‘എന്ന കവിതനെ ഈ കൃതിയെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ. ‘രാകിളികൾ’ മനസ്സിനി ‘ആരാമത്തിലെ ചിന്തകൾ’ പെതിജ്ജൽ ‘മയക്കത്തിൽ’ ‘സകലപ കാമുകൾ’ ‘കാവ്യനർത്ഥകി’ എന്നീ കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. കവിയുടെ കൈവിരലുകളിൽ പറ്റിയ വർണ്ണരേണുകളുടെ ഉടമയായ ധമാർത്ഥം ചിത്ര ശലഭത്തെ തേടി വായനക്കാർക്കും സർഗ്ഗകവാടത്തിലേയ്ക്ക് പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ കവിതകളുടെ സാധ്യം, അല്ല ക്കിൽ വായനക്കാരുടെ.

പരവതാനി

ഉള്ളിക്കുഷ്ണൻ പുക്കുനം

ഗായത്രീ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം : വില - 45രൂപ

ശ്രീ.ഉള്ളിക്കുഷ്ണൻ പുക്കുനം കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ നോവലാണ്, പരവതാനി. പ്രകൃതിയിലെ പക്ഷി മൃഗാദികളെയും വൃക്ഷലതാദികളെയും സ്നേഹിച്ച ഭാബു എന പെൺകുട്ടിയുടെ കമ പറയുകയാണ് ‘പരവതാനി’. പതുക്കെപ്പെട്ടുകൈ അവൾ നെയ്ത പക്ഷികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും ജീവൻവെച്ചുതുടങ്ങി. വൃക്ഷതലപ്പുകളിൽ മണ്ണതുള്ളികൾ തങ്ങിനിന്, സുരൂപ്രകാശത്തിൽ ജുലികാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ പരവതാനിയിലെ പുകളിൽനിന്ന് സുഗന്ധം ചുറ്റും വ്യാപിച്ചു തുടങ്ങി. വിവരം കേട്ടിരിക്കു രാജാവ് കൊട്ടാരത്തിലേ യങ്കുള്ള പരവതാനി നെയ്യാൻ അവളെത്തനെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഭാബു നെയ്ത പരവതാനിയുടെ വിശേഷസാഭാഗ്യത്തിൽ കൊട്ടാരംപോലും വിർപ്പനക്കിനും. രാജാവ് ഭാബുവിന് വിലപിടിപ്പുള്ള സമാനങ്ങളോ ദൊപ്പം ഒരു വരണ്ടയും നല്കി. ഭാബുവിന്റെ കരവിരുതിനുമുന്നിൽ സ്ഥംഭിച്ചുനിന്നുപോയ തിരുവാൻ എന്ന യുവാവിനെ. പക്ഷേ, തിരുവാൻ വീടിലെത്തിയതോടെ പരവതാനി നെയ്യാനുള്ള ഭാബുവിന്റെ കഴിവ് നശിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾ മൃഗങ്ങളെ നെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നോളേയ്ക്കും നും കെട്ടുപിണ്ടും! തിരുവാൻ കുലത്തൊഴിൽ മുഗവേട്ടയാണെന്ന് അവർക്ക് പിന്നീടാണ് മനസ്സിലായത്. പക്ഷികളേയും മുഗങ്ങളേയും വൃക്ഷങ്ങളേയും സ്നേഹിച്ച ഭാബുവിന്റെ പരവതാനിയിലെ

പിത്രങ്ങൾക്ക് ജീവനും സുഗന്ധവും ഉണ്ടായിരുന്നു. മുഹങ്ഗങ്ങളെ വേട്ട യാടുന്ന തിയ്യാൻ്റെ വിട്ടിലെത്തിയതോടെ അവൾ നെയ്യുന്ന വൃക്ഷങ്ങളും ജനുകളും നിർജ്ജീവമായിപ്പോയി. പ്രകൃതിന്റെഹാത്തിന്റെ വലിയ പാഠം കുട്ടികൾക്കു പകർന്നുകൊടുക്കാൻ ‘പരവതാനി’ എന്ന കമയ്ക്കു കഴിയും. കുട്ടത്തിൽ പറയട്ടു, ‘പരവതാനി’യിലെ കമയുടെ മുലരുപം ഉണ്ണികുള്ളണ്ണൻ പുക്കുന്നത്തിന്റെ കണ്ണത്തെ ലാണെന്നു തോന്തിയില്ല. കഡാപാത്രങ്ങളുടെ പേര് റഷ്യൻനാടോടിക്കമയയുടെ താവഴി ഓർമ്മിപ്പിക്കും. ഏതു ഭാഷയിലെ നാടോടിക്കമകൾ എടുത്ത് പുനരാവാനം ചെയ്യുമ്പോഴും മുലകമുഖ്യാടുള്ള കടപ്പാട് സുചിപ്പിക്കുന്നതാണ് മര്യാദ.

കാവിലെപ്പാട്

ഇടയ്ക്കുളം

പുർണ്ണപബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്. വില: 50 രൂപ

ഇടയ്ക്കുളം ‘കാവിലെപ്പാട്’-ന്റെ അഞ്ചൊം പതിപ്പാണ് പുർണ്ണപബ്ലിക്കേഷൻസ് ഇപ്പോൾ പുറത്തിരിക്കിയിരിക്കുന്നത്. പള്ളിക്കുടൽത്തിലേയ്ക്ക് വീണ്ടും’ ‘പൊട്ടി പുറത്ത് ശീവോതി അകത്ത്’ ‘പുളിമാവു വെട്ടി’ ‘കുടം നിരയ്ക്കു കുടെ വരു’ ‘കാവിലെപ്പാട്’ ‘അസാടിയിലേയ്ക്കു വീണ്ടും’ ‘ബിംബിസാരന്റെ ഇടയൻ’ തുടങ്ങി 33 കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്.

നിന്നെന്നയും കാത്തു പതിവുപോലെ
വന്നിരിക്കുന്നുണ്ടിള്ളു കിളികൾ
പ്രേഷംറവരോടു യാത്ര ചൊല്ലു
പേച്ചറിയുന്നവർ നിങ്ങൾ തമ്മിൽ
നീ പോയ്ക്ക് പതിച്ചുവരുമ്പോഴേയ്ക്കും
നിങ്ങളന്നോന്നും മറന്നിരിക്കും
പോയിനാമിത്തിരി വ്യാകരണം
വായിലാക്കീടു വരുന്നു മനം
നാവിൽനിന്നപ്പോഴേ പോയ്ക്ക് മരയും

നാനാ ജഗന്നേന്ന രമ്യ ഭാഷ - പുതിയ തലമുറ വളരെ വേഗത്തിൽ മറന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ‘നാനാജഗന്നേന്നരമ്യഭാഷ’യുടെ മാധ്യരൂപം ഒരിക്കൽക്കുടി നിന്നവിലേയ്ക്ക് ആവാഹിക്കാൻ കരുതുള്ള വയാണ് ‘കാവിലെപ്പാട്’ ലെ കവിതകളെല്ലാം. പ്രക്ഷ, ഈ കരുതലും ബോധ്യപ്പെടണമെങ്കിലുമുണ്ട് ഒരു ബുദ്ധിമുട്ട്. അതിന് കവിതകൾ വായിക്കുകതനെന്നവേണം. വേറെ എല്ലാപ്പാടികളില്ല.

മലർമൊട്ടുകൾ

ശ്രീധരൻ കളരികാൽ, ശായത്രി പണ്ണിക്കേഷൻ, കോട്ടയം.
വർല : 20രുപ

ശ്രീധരൻ കളരികാലിന്റെ ബാലകവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘മലർമൊട്ടുകൾ’ തന്റെ ആദ്യസംരംഭമാണ് എന്ന മുൻകുർ ജാമ്പത്രേം ദയാം ശ്രീധരൻ പുസ്തകം അവതരിപ്പിക്കുന്നത് . അവതാരിക വൈഴച്ചിയ ശ്രീ.സി.പ്പി പള്ളിപ്പുറവും അക്കാദ്യം ആവർത്തിക്കുന്നു മുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഒരുപം കിഴിവ് അനുവദിച്ചുകൊണ്ടാണ് പുസ്തകം വായിച്ചുതുടങ്ങിയത്. പ്രത്യേകിച്ചും, ആർക്കും കയറി നിരങ്ങാവുന്ന ഇടമാണ് ബാലസാഹിത്യമേഖല എന്ന് തെറ്റായി ധരിച്ച പലരുടേയും രചനകൾ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞെങ്കിലും ശ്രീധരൻ ‘മലർമൊട്ടുകൾ’-ക്കില്ല എന്ന് തുറന്നു പറയുടെ. മാത്രമല്ല, കുട്ടികളെ വെറുതെ രസിപ്പിക്കുന്നതിന്പുറത്തെങ്കാണ് നീളുന്നവയാണ്, ശ്രീധരൻ രണ്ട് രചനകളിലെ കാതൽ.

‘പീലിത്തിരുമുടി ചേർത്തുകെട്ടാൻ

എ മയിൽപ്പീലിയെനിക്കുവേണം

മധുരമായുതി രസിച്ചിരിക്കാൾ

എ നല്ല പുല്ലാകുഴലുവേണം’ എന്നു പറഞ്ഞ അവസാനിപ്പിക്കാതെ,

‘കാലികൾ മേച്ചു നടന്നിടാനായ (നടക്കുവാനായ എന്നു പോരേ?)

എ മെടു ബാക്കിരെയനിക്കു വേണം“

ചില്ലയിലുണ്ടാലുകെട്ടിയാടാൻ

എ മരമെക്കിലും നാട്ടിൽ വേണം”.....എന്നിടങ്ങത്തെങ്കാണ് വളരുന്നോൾ, കവിതയുടെ മാനം ഉയരുന്നുണ്ട്.

‘പുലരിയും പുകളും പുണ്ണിരിയും

വിരിയുന്ന ലോകമാണെന്നെന്ന് സപ്പനം“

എന്ന മനോഹരമായ ഒരു സപ്പനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന താണ്. “എ കുരുനിന്റെ സപ്പനം എന്ന കവിത. അസാട്ടിക്കല്ലെന്നും അണ്ണാർക്കല്ലെന്നും താരതമ്യപ്പെട്ടുതുന്നതില്ലെന്നുണ്ട്, കുട്ടിത്തം നിറഞ്ഞ കുസൃതി. കുട്ടികൾക്ക് താളുത്തിൽ ചൊല്ലിരസിക്കാൻ പാകത്തിലുള്ളവയാണ് ‘മലർമൊട്ടുക’, ഇല്ലാം. ബാലസാഹിത്യരംഗത്ത് പ്രതീക്ഷയർപ്പിക്കാവുന്നപേരാണ് ശ്രീധരൻ കളരികലിന്റെത് എന്ന് തോന്നുന്നു.

എം.എം.സചീറുടെ

കവനകളുമ്പാ

കത്തുകൾ

6-ാം പേജിന്റെ തുടർച്ച

പ്രിയസുഹൃത്വതോ,

ശ്രീ.ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ കത്തു വായിച്ചുപ്പോൾ എത്ര സന്ദേശം ചുമതോനി എന്നു പറയാൻ വയ്ക്കും. ഇതാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തതോ. നേരെ മരിച്ചു, അനുകൂലമല്ലാത്ത അഭിപ്രായം (വ്യക്തിപരമല്ല, പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി) പറഞ്ഞതിന്റെനേം 'മയുരവിഹാരത്തിലെ കുലിത്തല്ലുകാര'നാകി പനാവൻ്റെ മണ്ണി'ലെ ഒരു പ്രജ.

എൻ്റെ കുറിപ്പ് താങ്കളെ ചൊടിപ്പിച്ചില്ല എന്നു കാണുന്നതിൽ സന്ദേശവും ബഹുമാനവും തോന്നുന്നു. ഭയക്കര അല്പരിസക്കാരാണ് ഇപ്പോൾ മിക്കവരും. 'അപേക്ഷാം നലിവ്യതേ' എന്നാണാല്ലോ നമ്മൾ പഠിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ നിർമ്മാലമായി ഗോപാലകൃഷ്ണൻ അങ്ങനെ എഴുതില്ല എന്ന് എനിക്കെന്നാണ്. പക്ഷേ ആ മുലം എന്നെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. കാര്യങ്ങൾ വിശദമാക്കിയതിനു നന്നാ. കെ.വി.എം.എൻ്റെ പുസ്തകം ഞാൻ പണ്ഡു വായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇക്കാര്യം അതിലൂള്ള സംഗതി ഒട്ടും ഓർമ്മയുണ്ടായില്ല.

സാഹിത്യവിദ്യാർത്ഥികളായ നമുക്ക് സത്യം അറിയലാണ് ആവശ്യം. ആരുടെയും പക്ഷം പിടിക്കലല്ല. ഹിരൺയമായ പാതയം കൊണ്ട് ഇപ്പോഴും സത്യത്തിന്റെ മുഖം മുടിയിൽക്കയാണെങ്കിലും ഗോപാലകൃഷ്ണൻറെ വിശദീകരണം ഞാൻ സർവ്വാർത്ഥനാ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഡോ. അക്കവുർ നാരായണൻ, നൃഥയൻ.

പ്രിയപത്രാധിപർ,

ലക്കം 23 നിരഞ്ഞനന്നി. വിഭവങ്ങൾ സന്ദേശത്തോടെ സ്വീകരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കുറയാതെത്തന്നെ മറ്റ് വിഷയങ്ങളും കുമുടി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു എന്നത് സന്ദേശകരം.

പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

ലക്കം 22 - നമി പതിവ് പ്രതികരണം എന്നതിന്പുറം ചില നേരും ചില കത്തുകൾ വിജ്ഞാനപ്രദമാവുക പതിവ്. ഇത്തവണ കുമുടിയുടെ വായനക്കാരുടെ പേജ് അങ്ങനെയായി ഭോഗി.

ലേവനമെന്ന ഭോഗാലേ സൃഷ്ടിക്കാതെ വായിപ്പിക്കുന്ന ചില ഫലവനങ്ങളും ഇതു ലക്കണ്ടിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ലേവനങ്ങളും കവിതകളും സന്ദേശങ്ങളും തന്നെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

വിനയപുർഖാ - ശക്രൻ കോരോം

പ്രിയപ്പെട്ട ശ്രീ. രാമകൃഷ്ണൻമാസ്റ്റർ,

കവനക്കാമുഖിയുടെ 2003 ആഗസ്റ്റ് - ഒക്ടോബർ ലക്കം കിട്ടി

പ്രൊഫസർ ലാലിൻ്റെ പ്രസംഗതിഞ്ചേരി മൊഴിമാറ്റം പ്രസിദ്ധ പ്ലെട്ടുത്തിയതിന് വളരെ നന്ദി. ചില തെറ്റുകൾ വന്നു പോയിരിക്കുന്നു

1. ‘പുസ്തകാലയതിൽ’ ശരിയല്ല ‘പുസ്തകാലയത്തിൽ’ ശരി.
(മൊഴിമാറ്റത്തിലെ പിശക്) page 76
2. Writen workshop ശരിയല്ല writer’s workshop ശരി (page 76)
3. Page 78- താഴെ നിന്നും ചാമത്തെ വരി
മുപ്പത് അക്ഷരങ്ങളാൽ -ശരിയല്ല മുപ്പത് അക്ഷരങ്ങളാൽ ശരി
4. page 80 മുകളിൽ നിന്ന് 5ാമത്തെ വരി
ചുഴനു നില്ക്കുന്ന ശരിയല്ല; ചുഴനു നില്ക്കുന്ന ശരി
5. page 81 മുകളിൽ നിന്ന് 14ാമത്തെ വരി
വിദ്യുത്ര ശരിയല്ല. വിദ്യുത്ര ശരി
6. page 83 മുന്നും നാലുംവരികളിൽ
‘യുധിഷ്ഠിരനെ വഴികാണിക്കുന്ന മാർഗ്ഗദർശിയുടെ നാമധേയം താൻ അപൂർവ്വലോകത്തിലേക്ക്’ എന്നഭാഗം ഒഴിവാക്കുക
7. Page 91 മുന്നാംവരി
‘തത്സരൂപം’ശരിയല്ല, തനതുരൂപം ശരി
മൊഴിമാറ്റത്തിലെ പിശക്!

സസ്ക്രീനിം, പ്രസ്താവനയ്ക്ക്, മുംബൈ.

ബഹുമാനപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ
ആരൂപവൈദ്യുതി, കോട്ടയ്ക്കൽ

നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒഴിവാശംസ്കാരം

അൻവിച്ച സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്താണ്. അതിനെ നിഗൃഷമാക്കുന്നത് തെറ്റാണ്. ആയുർവൈദത്തെ രക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അൻവിച്ചു സമൂഹത്തിനും അനുഭവാശംസ്കാരം കൂടിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യംനും പാശ്ചാത്യം സുതാര്യമാക്കുകയും പാച്ചിന അന്താരാഷ്ട്രവൈദത്തെ സർവ്വർക്കുമായി തുറന്നു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ആരൂപവൈദ്യുതി പിന്തുടരുന്ന മാർഗ്ഗമതാണ്.

ആരൂപവൈദ്യുതിയുടെ ശതവസ്ത്രപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

പാദമുട്ടേകൾ - പി.കെ.വാതിയൻ Rs. 240.00

വിവിധവിഷയങ്ങളുടെ പഠനസമാഹാരം

ആയുർവൈദ ചരിത്രം (പരിക്കണ്ടിച്ചുമാറ്റം)

-എൻ.വി.കൃഷ്ണൻകുട്ടിവാരിയർ Rs. 330.00

ആയുർവൈദത്തിന്റെ പാരാണികകാലം തൊട്ടുണ്ടായ വളർച്ചയുടെ ചരിത്രം.

കമകളി : കളരിയും അരങ്ങും -

കോട്ടയ്ക്കൽ കൂഷ്ണൻകുട്ടിനായർ Rs. 320.00

LECTURES ON AYURVEDA

Collection of articles on various aspects of ayurveda by renowned scholars

TRIDOSHA THEORY Revised and Enlarged - V.V.SUBRAHMANYA SASTRI

The learned cholar has scientifically explained the physiology of human body through the principles of Vata, Pitta and Kapha keeping in view some of the processes as explained by modern science without detriment to the main concept as postulated in ayurveda

IMPOTENCY - K.Sreekumar

Rs. 90.00

The essay adjudged first in All India Essay competition - 2001

INDIAN HEALTHCARE TRADITION - A CONTEMPORARY VIEW Rs. 120.00

Featuring the presentations at the Centenary Seminar held at Kottakkal on 24th and 25th February 2002.

A LIFE OF HEALING - Gita Krishnankutty

Rs. 395.00

A biography of Vaidyaratnam PS.Varier, Published by Viking Penguin Books

THE REDISCOVERY OF AYURVEDA - M.R.Raghava Varier

Rs. 295.00

The Story of Arya Vaidya Sala, Kottakkal Published by Viking Penguin Books

കുടാതെ ആരൂപവൈദ്യൻ എന്ന ദേശത്തൊക്കെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും

ആരൂപവൈദ്യുതിയുടെ ഖോജകളിലും ഏഴ്സ്റ്റികളിലും എല്ലാ പ്രമുഖ പ്രസ്തകരാക്കിലും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥാലക്ഷ്മിക്കൾ ആകർഷകമായ ഡിസ്കൌണ്ട്

വിജാപ്പിവരണങ്ങൾക്കും കാറ്റലോറിനും എല്ലാത്തുക്കൾ.

Vaidyaratnam P.S. Varier's

ARYA VAIDYA SALA

(A Charitable Trust)

KOTTAKKAL - 676 503

Tel:(483) 2742216(5lines), Fax:(483) 2742572/2742210

e-mail:kozhikode@sanchamainasho@sanchamainasho

ESTD: 1902

Visit us at www.aryavaidyasala.com

BRANCHES: Aluva (Ph:0484-2623549), Chennai (Ph: 044-26411226), Coimbatore (Ph: 0422-2491594), Ernakulam (Ph: 0484-2375674), Kannur (Ph: 0497-2702164), Kolkata (Ph: 033-24630661), Kozhikode (Ph: 0495-2302666), Kottayam (Ph: 0481-2574817), New Delhi (Ph: 011-24621709), Palakkad (Ph: 0491-2527084), Secunderabad (Ph: 040-2722226), Thiruvananthapuram (Ph: 0471-2463439), Tirur (Ph: 0494-2422231), Madurai (Ph: 0452-2583143).